

கணபதி துணை
நிருச்சிற்றம்பலம்

கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்

வெளியீடு:

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லிப்பழை, இலங்கை.

18 - 03 - 1989

லா. சித்ராஜி.

சிவசுந்தரி

உ

கணபதி துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்

— ஆக்கியோன் —

வேலணையூர்:- பண்டிதர்

மா. மாணிக்கம்

அளவெட்டி வடக்கு,
அளவெட்டி

வெளியீடு:

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பளை, இலங்கை.

முதலாம் பதிப்பு:-

ஊபவ ஸ்ரீ மாகிஸ்

1989 ஆண்டு மார்ச் மீ

நவீன விபரம்
வரம்பற்றிவருகிறது

வகைஞர் சிறுநீரகம் நோய்

நாயகிக்கு
பி. பி. பி. - பி. பி. பி. பி.
வகைஞர் நோய் . நவ
பி. பி. பி. பி. பி. பி. பி.
பி. பி. பி. பி. பி. பி. பி.

பி. பி. பி. பி.
பி. பி. பி. பி. பி. பி. பி.
பி. பி. பி. பி. பி. பி. பி.

பி. பி. பி. பி.
பி. பி. பி. பி. பி. பி. பி.
பி. பி. பி. பி. பி. பி. பி.

உ
கணபதி துணை
பதிப்புரை

திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்
சகட, சக்கரத் தூமரை நாயகன்
அகட சக்கர வினமணி யாவுறை
விசட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

தெல்லிப்பழை துர்க்காதேவி ஆலய நிர்வாகசபைத் தலைவர்
சிவதமிழ்ச் செல்வி துர்க்கா துரந்தரி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள்

புராணபடன நிகழ்ச்சிகளுக்கு பெருமதிப்புக் கொடுத்துப் போற்றும் கிராமம் அளவெட்டி. அங்கமைந்துள்ள பிள்ளையார் கோவில் களில் பல ஆண்டு காலமாக இப்பணி செம்மையுற நடைபெறுகிறது பண்டிதர் மா. மாணிக்கம் அவர்கள் இம்முயற்சியில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டவர் இவிய குரல் வளம் வாய்க்கப் பெற்றவராகையால் புராணபடனங்களுக்கு உரை விரித்தலை நல்ல முறையில் வளர்த்து வந்தார். கந்தபுராணம் இவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானதொன்று. இதனாலே அவ்வப்போது சில குறிப்புக்களை எழுதி வைத்துக்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை உதவியாகக் கொண்டு ஒரு கருக்க நூலை வெளியிட வேண்டுமென்று விரும்பினார். காலத்துக்கு ஏற்ற வகையில் இச்சுருக்க நூலையாவது படித்துப் பலரும் கந்தப் பெருமாவின் திருவருளைப் பெற்றறிய வேண்டுமென்பது பண்டிதரின் நோக்கமாகும். ஆகவே தான் அதனை அச்சிட ஆதரவு வழங்க வேண்டுமென்று எமது தேவஸ்தானத்தை வேண்டிக் கொண்டார்.

அருட்பணிகளுக்கும் அகதிகள் அதாதைகள், பணிகளுக்கும் மற்றும் வைத்தியம், கல்வி ஆகிய பணிகளுக்கும் ஆதரவு வழங்கிவரும் எங்கள் தேவஸ்தானம் பண்டிதர் அவர்களின் வேண்டுகோளையும் முழுமனதோடு ஏற்றுக் கொண்டது.

ஒப்பு நோக்கும் பணியைப் பண்டிதர் அவர்களே மேற்கொண்டார்.

நிதி கொடுப்பது என்ற ஒரு சிறிய கைங்கரியத்தை மாத்திரம் எமது தேவஸ்தானம் மேற்கொண்டு சிறந்த முறையில் கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக்கம் வெளிவருகிறது. எனவே பண்டிதர் மா. மாணிக்கம் அவர்களையும், நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய பண்டிதர் மு. கந்தையா அ. விஸ்வநாதன் ஆசிரியர், சோ. அருணாசலம் (A. G. A) ஆகியோரையும் பாராட்டி வாழ்த்தி அளவெட்டி ஸ்ரீ மகள் அச்சுக்காருக்கும் எமது நன்றி கூறி அமைகின்றோம்.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

உ
கணபதி துணை

கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்

முன்னுரை

ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபத்தொன்று எழுபத்திரண்டாம் ஆண்டுகளில் கந்தபுராணத்தில் யுத்தகாண்டம் வரையும் அளவெட்டி அளவோலைப் பிள்ளையார் கோவிலிலும், எழுபத்தேழு, எழுபத்தெட்டில் கந்த புராணம் முழுவதையும் அளவெட்டி தவளக்கிரி முத்து மாரி அம்மை கோவிலிலும் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் பிரசங்கஞ் செய்தேன். அப்போது உரையற்ற கந்தபுராணச் செய்யுள் நூலைப் படித்து படலம் படலமாகச் சுருக்கம் எழுதினேன். எல்லாம் நிறைவாகிய பின், விசேடமாக அளவோலைப் பிள்ளையார் கோவிலில் புராணப் படிப்பு நடைபெறும் போது யான் எழுதிய படலங்களைப் படித்த பின் சென்று கந்தபுராணத்தைப் படிக்கும் போதும், பயன் சொல்லும் போதும் விளக்கமும், சந்தர்ப்பம் இன்ன தென்பதும் நன்கு தெரி

வதைக் கண்டேன். இதை அச்சப் பதித்தால் சிறுவர் முதல் பெரியவர் வரை நன்கு பயன்பெறுவர் என்கிறேன், ஒரு தேவஸ்தானத்தின் மூலம் வெளியிடுவது சிறந்ததென எண்ணி தெல்லிப்பழை துர்க்கை அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்ற போது, இக்கருத்துடன் சிவத்தமிழ்ச் செல்வி முன் நின்றேன், அப்போது ஒருவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தவர் என்னைப் பார்த்து பண்டிதர்! என்ன யோசிக்கிறீர் என்று வினவியார் யான் எனது கருத்தை வெளியிட, முழுவதும் எழுதி முடிந்ததா என்றார், 'ஓம்!' என்றேன். எனலும், நல்லதென மகிழ்ந்து நானேக்கு தேவஸ்தான நிருவாகசபைக் கூட்டம் நடைபெறும் அதிற் கொடுப்போம். ஒரு விண்ணப்பம் எழுதித் தாருங்கள் என்றார். உடனேயே எழுதித் கொடுத்தேன். அதன் பலன் தான் இந்நூல் வெளிவருவதாகும். சிறிது சிந்திக்கும்போது துர்க்கையம்மனே சிவத்தமிழ்ச் செல்வி மூலமாக, இந்நூலை வெளிப்படுத்துகின்றார் என எண்ணி அம்மையை வணங்குகின்றேன். அனைவரும் வாங்கிப் படித்தப் பயன்பெற அருளவும் வேண்டுகின்றேன்.

மேலும் இந்நூற்கு வைத்த பெயரையும், மதிப்புரையையும் வழங்கிய மும்மொழி வல்லார், சைவப் பேரறிஞர், ஏழாழையூர் பண்டிதர் மு. கந்தையா B. A அவர்கட்கு அன்பு வணக்கத்துடன் நன்றி கூறுகின்றேன். அத்துடன் இந்நூலைப் பதிப்பிக்க முதற் காரணமாகிய சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களைத் தலைமையாகவுள்ள, தெல்லிப்பழை துர்க்கை அம்மன் தேவஸ்தான சபைக்கும் விஸ்வநாதன் ஆசிரியர், சோ. அருணாசலம் (A. G. A.) அவர்களுக்கும் மனங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இதைத் தொடர்ந்து இந்நூலை அச்சிட்டு உதவிய அளவெட்டி ஸ்ரீமகள் அச்சகத்தார் அனைவர்க்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

பிழை திருத்தம் இந்நூலின் பிற்பகுதியில் உளது. இப் பிழை திருத்தத்தைப் பார்த்த பின் இந் நூலை வாசிப்போர்க்கு நூற்றொளிவு அதிகம் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

ஆக்கியோன்

பண்டிதர் மா. மாணிக்கம்

கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக்கம் மதிப்புரை வழங்கியவர்

மும்மொழி வல்லார், வை சித்தாந்த சாகரம்
(ஏழாழையூர் பண்டிதர் மு. கந்தையா B. A. அவர்கள்)

இந்த உலகியலிற் சிவபெருமானது சர்வாதிபத்தியத் தன்மை எந்த அளவுக்கு ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கின்ற தென்பதை மந்தமதியி னருங்கூடச் சிந்திக்கவைக்குந் திறமை வாய்ந்தது கந்தபுராணம். சிவனுடைய அறக்கருணை மறக்கருணைகளின் ஆந்தரங்கப் பண்புகளை அலசித் தெளித்துக் காட்டும் ஒரு அருமந்த தமிழ்க்காவியமாக இது வாய்ந்திருக்கின்றது. சைவத் தமிழிற் கண்ணியறிவில்லாதவர் கூட இதை அவசியங் கேட்க வைக்க வேண்டும் என்ற தோக்கிலேயே சைவ பாரம்பரியத்திற் புராணபடனம் இடம் பெற்ற தெனலாம். புராண படன வரலாற்றிற் கந்தபுராணத்துக்கே முன்னுரிமை யுண் டெனவுந் தெரிகிறது.

இக்கந்தபுராணம் செய்யுள் வடிவில் இருக்கு மளவில் இலக்கண, இலக்கிய அறிவுத் திறனற்றோர் அதைத்தாமாக வாசித்துச் சுவைக்கும் பேற்றை இழக்கும்நிலையை மாற்றும் பொருட்டு இதனை வசனத்தில் வெளியிடும் முயற்சி ஏலவே ஆரம்பித்துள்ளது. சுழத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாவலர் பெருமான் வெளியிட்ட கந்தபு ராண வசனம் முதலிடம் பெறும். இருப்பினும் கால நிலையைப் பொறுத்து அதிலும் பார்க்கச் சுருக்கமான ஒன்று இருந்தால் நலம் என்ற எண்ணமுங் காலா காலங்களில் எழுந்ததுண்டு. அளவெட்டி பண்டிதர் மர. மாணிக்கம் அவர்களின் கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக் கம் என்ற இந்நூல் அவ்வெண்ண விளைவின் முதல் தோற்றமாகும்.

இந்நூல் மூலகைகளில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

அடையடுத்துத் தொடரும் நெடுவசனங்கள் விசேடமாக இன் றைய மாணவர்களால் வரவேற்கப்படுவதில்லை இதைக் கருத்திற் கொண்டு இதனொசிரியர் சிறுசுச் சிறுக அளவாயெடுத்துக் குழந்தைக் கூட்டும் தாய்மைப்பரிவுடன் தியலுமளவிற்குக் குறுகிய வசனங்களால் இதனை ஆக்கியுள்ளார். கன்னகம் சூமாரகவாமிப் புலவர் சிகபால சரிதம் என்ற நூலிலும், தமது கட்டுரைகள், பிரசங்கங்களிலும் லகயாண்டுள்ள உரை நடைப்பண்பை அநுசரித்துள்ளது இவர் உரை

நடை. இத் தன்மையால் பிள்ளைகள் தர்மாக விரும்பி வாசிக்கக் கூடியது இந்நூல்.

முக்கியப் பொருளை நேரே கூறாமல் உபமான உதாரண வர்ணனை அலங்காரங்களால் மிகுத்துக் கூறுங் காவியப்போக்கும் இக்காலத்தில் தயக்கப்படுதல் பெரும்பாலும் இல்லை. அதை முன்னிட்டுக் கந்தபுராணத்திற் பெருவரவிற்குள்ள அப்பகுதிகளைப் பண்டிதர் ஆக்ககூடும ளவிற்குத் தவிர்த்து விட்டிருக்கிறார். இந் நோக்கில் இது பெரும்பாலார் ஆதரவைப் பெறக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

புராணபடனத்தின் முக்கியத்துவம் இக்காலத்தும் மறக்கப்படுவ தில்லை. ஆனால் கேட்போரைக் கவருமளவுக்கு இருக்க வேண்டிய அந் தஸ்தில் அது இன்று இல்லை. வாசிக்கும் பகுதியின் சொல் முடிபு. பொருள் முடிபுகளைத் தெரிந்து கொண்டு வாசிப்பார்தொகை அருகி வருகின்றது. புராணபடனங்கள், சோடை போயிருப்பதற்கான பல் வேறு காரணங்களில் இது முக்கியமானதாகும். வாசிப்போர் வசன வடிவிலாவது சொன்முடிபு, பொருள் முடிபுகளைக் கிரகித்துக் கொள் ளும் பயிற்சி இந்நிலையில் திருத்தம் நேர உதவும். அதற்கு இந்நூல் பெருமளவில் உபகரிப்பதாதல் ஒருதலை.

இம்முன்று முக்கியத்துவங்களால், இந்நூல்காலத்தின் தேவையை அநுசரித்தே எழுந்திருத்தல் கண்கூடு.

சுருக்கத்துக்கு முக்கியத்துவம் இருந்ததால், பக்கம், பந்திக்கிரமத் தில் 4-4, 6-1, 7-2, 9-1 போன்ற சில பகுதிகள் விளக்கத் தெளிவுக் காசுப் பிறகுதவியை நாட வேண்டிய தேவையையுஞ் சிலருக்கு ஏற் படுத்தக் கூடும்.

காளிமம், கமடம், திகிலி, வேள், சுண்டுதல், பல்லியம்இயம்ப, இவர் ந்தார் போன்ற திரிசொற் பிரயோகங்களுஞ் சிலவுள். அவற்றுக்கான பொருள் விளக்கம் அநுபந்தத்தில் இடம் பெற்றிற் புதியோர்க்கு உத வியாகும்.

ஒரு சிறு அளவிற்கு நிறைந்திருத்தமும் சேர்க்கப்படுதல் நலம்.

இவற்றுடன் கூடி நிறை நூலாகி இந்நூல் பிரதானமாகச் சைவ இளைஞர்களுக்குப் பெரும் பயனளித்து நின்று நிலவுவதாக.

பண்டிதர் மாணிக்கம் அவர்கள் தமது நீண்டகால ஆசிரிய அநு பவத்தின் துணை கொண்டு இதுபோல் இன்னும் பல நூல்களை ஆக்கி உப கரிக்கத்தக்க வகையில் அவர்க்குத் திடகாத்திரமும் தீர்க்காயுகம் நிலவப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

சுபம்

மு. கந்தையா

அணிந்துரை

அளவெட்டி அருணோதயக் கல்லூரி முன்னையாள் அதிபரும்
கும்பழாவளப்பிள்ளையார் கோவிற்பெளராணி கருமாகிய

திரு. அ. விஸ்வநாதன் B. A. அவர்கள்

வழங்கியது

கந்தபுராணம் பதினெண் புராணங்களுள் சிறந்ததொன்று. சொற்
சுவை பொருட்சுவை மிக்கது. ஆத்மீகம் இலெளகீகம் இரண்டையும்
வளஞ்செய்ய வல்லது, பக்திசிரத்தையோடு படிப்போருக்கும் கேட்போ
ருக்கும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பம் பயப்பது. அதன் அருமை
பெருமைகள் சொல்லிலடங்கா.

இதனை நன்குணர்ந்தவர் நல்லேநகர் ஆறுமுகநாவலர் பெருமான
வர்கள். ஆலயங்களிலும் ட்டங்களிலும் வருடந்தோறும் கந்தபுராண
படனம் நிகழ வேண்டுமென்ற நியதியை ஏற்படுத்தினார். பல்லோர்
குழுவியிருக்கப் புராணபடனம், அது நிகழ வேண்டிய முறையில், செவ்
வனே நிகழ்ந்தது. செய்யுள் வடிவில் படித்து விளங்கிக் கொள்ள முடி
யாதோருக்கு உபகாரமாகக் கந்தபுராணத்தை வசன நடைமீலும்
வார்த்துத்தந்தார் நாவலரவர்கள். இதனால் புராணம் படிப்போரும்
கேட்போரும், கேட்டுச் சிந்திப்போரும் பல்கிப் பெருகினர். கந்தபுரா
ணக் கலாச்சாரமே யாழ்ப்பாணக் கலாச்சாரம் என்று சொல்லுமள
விற்கு அது யாழ்ப்பாணத்தவரிடத்தில் வேரூன்றியது. மெய்யுணர்வு
ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்தது. நல்லறிவுடைச் சான்றோரும் மெஞ்ஞானி
களும் தோன்றினர். பள்ளிச் சிறுவரும் படித்துச் சுவைக்கும் படி
சைவப் பெரியார் சு. சிவபாதசுந்தரனாரும் கந்தபுராணச் சுருக்கத்தை
எழுதியுதிவினார்.

யாழ்ப்பாணத்தவரிடையே ஒளிவிட்டு வீசிய கந்தபுராண கலாச் சாரம் இன்று தன் ஒளி இழந்து மங்குவது கண்கூடு. புராணம் படிப்போர் கேட்போர் அருகிவருகின்றனர். வளர்ந்தோர் சிறுவர் சிறுமியர் யாவரும் கந்தபுராணப் படிப்பில் நாட்டம் குறைந்தவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர்.

இந்நிலை மாற வேண்டுமென்று எண்ணிப்போலும் அளவையூர் பண்டிதர் மா. மாணிக்கம் அவர்கள் இக் 'கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்' என்ற நூலை எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகிறது.

இந்நூல் இக்கால சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு மட்டுமல்ல இலக்கண இலக்கிய அறிவு குறைந்த வளர்ந்தோர் கூட படிக்கக்கூடிய இலகுவான நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கதை சொல்லும் பாணியிலுள்ளது. பண்டிதரவர்கள் கேட்போர் இரசிக்கத்தக்க முறையில் கதை சொல்வதில் சமர்த்தர். அவர் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தும் போது கதை சொல்வது போற்றும் இருக்கும். யானே அவற்றை நேரே இருந்து கேட்டுச் சுவைத்தவன். அளவெட்டியிலுள்ள தவளக்கிரி அம்பாள் ஆலயத்திலும் அளவோலை ஆலயத்திலும், பண்டிதரவர்கள் கந்தபுராணம் முழுவதையும் படலம் படலமாகச் கதைரூபத்தில் பிரசங்கித்திருக்கிறார்கள் பல்லோர் குழுவியிருந்து கேட்டுச் சுவைத்து மகிழ்ந்ததை நேரே கண்டேன்.

அவர் அப்பிரசங்கங்களை நிகழ்த்த அவ்வப்போது ஆயத்தஞ் செய்த குறிப்புகளே இந்நூலை எழுதத் தூண்டுகோலாயிருந்திருக்கலாம் என யான் கருதுகிறேன். கதை சொல்வது ஒரு தவிக்கலை கதை சொல்லும் போது சிலவிடயங்களை மிக மிகச் சுருக்கிச் சிறிய வசனமாகக் குறுக்கியும், சிலவற்றை அடைகள் எச்சங்கள் வைத்து நீட்டியும் கூறுவது இயல்பு. இந்நூலிலும் இவ்வாறிருப்பதைப் பரக்கக் காணலாம்.

பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட செய்யுளடங்கிய மகத்துவம் மிக்க இக் கந்தபுராணத்தை சிறுவர் வளர்ந்தோர் அனைவரும் படித்து விளங்கிச் சுவைக்கத்தக்க வகையில் இலகுவப்படுத்தி வசனமாகப் பண்டிதரவர்கள் எழுதிய திறனை நாம் எல்லோருட்பாராட்டவேண்டியதே.

உ அணிந்துரை வழங்கியவர்

முன்னோர் உதவி அரசாங்க அதிபர் சோ. அருணாசலம் அவர்கள்.

கந்தபுராணம் வடமொழியில் உள்ள காந்தபுராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, உமையம்மையார் சிலனை நினைந்து வழிபட்ட காஞ்சிபுரத்திலே, கச்சியப்பசிவாச்சாரியாரால் கந்தப் பெருமான் கடாட்சத்தினால் கவின் பெறப்பாடப்பெற்றது. ஆனால் அப்புராணம் காஞ்சிபுரத்திலும் பார்க்க யாழ்ப்பாணத்திலேயே கூடிய சிறப்பாகப் பேணப்பட்டு, யாழ்ப்பாணச் சைவமக்களின் சமய கலாச்சாரக் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றது. அது சுற்பிக்கும் அந்தரில் அறங்களுள்லாம் அன்னவர் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஊடுருவி அவர்களைச் செந்நெறிப்படுத்தி வந்துள்ளது. ஆறுமுக நாவலர் காலத்தில் அவர் வகுத்த 'சிவபுராண படனவிதிகட்கமைய' உச்சநிலையிதி ஆலயங்கள் தோறும் பக்திசிரத்தையோடு பயிலப்பட்டு வந்தது. எங்கும் தெய்வ மலம் பரந்து கமழ்ந்தது. ஆனால் சென்ற பல வருடங்களாக கந்தபுராணம் படிப்போரும் பொருள் சொல்வோரும் கேட்போரும் அருகிவரத் தொடங்கினர். இன்று கந்தபுராண பாரம் பரியத்தைப் பேணக்காப்பதற்குத் தீவிர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்நிலையிலே இந்நூலாசிரியர் மனிதருள் மாணிக்கம் போன்றவர், தீர்க்கதரிசனத்துடன் கைகொடுத்துதவ இவ்வரியபடைப்பினை அளித்துள்ளனர். எல்லோருக்கும், குறிப்பாக இளைஞர்கட்குக் கதைகேட்பதில் பெருவிருப்பம் என்பதையுணர்ந்து, கேட்போர் மனதை ஈர்த்து ஈர்த்துச் செவியும் சிந்தனையும் தித்திக்கும் வகையில் கந்தபுராணக் கதை முழுவதையும் இவருவான நடையில் கதை சொல்வது போல் எழுதியுள்ளார். படிக்கப் படிக்க பரவசம் எய்தும் வகையில், வாசிக்க வாசிக்க தொடர்ந்து வரும் முடிவுகளை அறிய ஆராத ஆர்வம் பொங்கப் பொங்க, கந்தபுராணவரலாறு முழுவதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் எவர்க்கும் புலனாகச் செய்துள்ளார். கந்தபுராணத்து அண்ட கோசப்படலம், யுத்தகாண்டம் முதலாய சிலசிக்கலான பகுதிகளைத் தெளிவாகச் சுருங்கக்கூறி விளங்க வைத்துள்ளார். இந்த அரிய நூல் கந்தபுராணம் கேட்போரையும், இது காறும் கேளாதோரையும் கந்தபுராண படனத்தில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தைத் தூண்டுகின்றது. இந்நூலாசிரியர் அன்போடு அருள்பெருக ஆற்றிய சீரிய சிவதொண்டு பெருகி என்றென்றும் வாழ வேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை எழுத்துகின்றேன்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

**கச்சியப்ப சுவாமிகள் திருவடி வாழ்க
கந்தபுராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்.**

விநாயகர் காப்பு

திருட சக்கரச் செம்முக மைந் துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர விண்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம். (1)

உச்சியின் மகுடமின்ன ஒளிர்தர நுதலினோட
வச்சிர மருப்பி னொற்றை மனிகோள் கிப்புரி வயங்க
மெய்ச் செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங் கொண்டுற்ற
கச்சியின் விகட சக்கர கணபதிக் கன்பு செய்வாம். (2)

சுப்பிரமணியர் காப்பு

முனீரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி சுருணை போற்றி
ஏவருந் துதிக்க நின்ற விராறு தோள்போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி போற்றி யன்னுன்
சேவலு மயிலும் போற்றி திருக்கவேல் போற்றி போற்றி. (3)

நூற்பயன்

இத்திர ராகிப் பார்மேல் இன்பமுந் றினிது மேவிச்
சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி அதறிந் சேர்வர்
அந்தமில் அவுணர்தங்கள் அடல்கெட் முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள் புராணந்தன்னைக் காதலித் தோது வோரே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைனிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான் மறை அறங்க ளோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலக மெல்லாம்.

கந்த புராண வரலாற்றுச் சுருக்கம்.

ஆற்றுப் படலம்.

தென் இந்தியாவில் உள்ள தொண்டைநாட்டில் நந்திமலை நிற்கிறது. அந்த மலையைக் கருமேகங்கள் சூழ்ந்து குளிர்த்து மழை பெய்கின்றன. அந்த மழைநீர் அருவியாகி மலையில் இருந்து கீழ் நோக்கி வழிகிறது. வசிட்டனது இருக்கையாகிய நந்தி மலையில் இவ்வருவி வழிந்து வரும் போது பால்போலும் வெண்மையாக இருத்தலின் இவ்வருவி சேர்ந்து ஓடும் நதி பாலியாறென அழைக்கப் படுகிறது. இந்தநதி நிலத்தின் வெம்மையைப் போக்கிக் காட்டுப் பகுதியின் ஊடாக வரும்போது, கொன்றை, கூவினை, குரவு, புன்னை மலர்களையும், பாப்புகளையும் ஏந்தி வருதலால் சிவனையும், வேடர் குடிகளில் உள்ள அவர்களதுவில் அம்பு, தண்டம், சங்கு வாள் இவைகளை ஏந்தி வருதலால் திருமாலையும், தாமரைப் பூக்களின் மேல் வருதலாலும் மரை, மான் இவைகளை ஏந்தி வருதலாலும் பிரமாலையும் போன்று காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறு ஓடிவரும் பாலியாறு, உயிர்கள் தம் வினைக்கேற்ப பலபிறவி எடுப்பது போலப் பல கிளைகளாகப் பிரிந்து செல்கிறது. இந்தப் பாலியாறு தடாகங்களிலும், சோலைகளிலும் வயல்களிலும் புகுந்து பரவி வருகின்றது. வயல்களிற் புகுந்த நீரை, வயலில் வேலை செய்யும் மள்ளர் தம் வயலுக்குத் தேவையான நீரை விட்டு, மிகுதி நீரை எல்லாம் போகவிட அந்நீர் கடலை நோக்கிப் பாய்கிறது.

திரு நாட்டுப் படலம்

இந்த நாடு தொண்டை நாடெனப்படும். இங்கு நீர்வளமும், நிலவளமும் இருப்பதால், நெற்செய்கை நடைபெறுகிறது. சில வயல்களை உழுகிறார்கள். சில வயல்களில் நாற்று நடுகிறார்கள். வேறு சில வயல்களில் களை பிடுங்கி நீர்விட்டுப் பாது காக்கிறார்கள், இன்னுஞ் சில வயல்களில், அருவி வெட்டுகிறார்கள். அரிந்த வற்றை, மலைபோலக் குவிக்கிறார்கள், சிலர் நெற்குட்டைப் பிரித்து எருமைக் கடா, ஆனேறு கொண்டு மிதிப்பித்து நெற்களைக் குவிக்கிறார்கள். குவித்த நெல்லை அரசனுக்கும், மள்ளருக்குங் கொடுத்து மிகுதியைத் தமது வீட்டுக்குக் கொண்டு போகிறார்கள்.

இந்த நாட்டிலே மலர் நிறைந்த பல தடாகங்கள், காணப்படுகின்றன. பல சோலைகளுங் காணப்படுகின்றன. இச் சோலைகளிலே ஆடவர் மகளிர் உட்புகுந்து ஆடிப் பாடுகின்றனர், அழகான பல விதிகளும்,

வீதிகளின் மருங்கில் அழகிய மாட மாளிகைகளும் காணப்படுகின்றன, இந்த நாட்டில் உள்ளவர்கள், சுரும்புகளைப் பிழிந்து சாறுக்கி அச்சாற்றைக் காய்ச்சுகிறார்கள். இங்குள்ளார், மரக்கலங்களில் ஏற்றி வேற்று நாட்டில் இருந்து கொண்டு வந்த பொருட்களையும், காடுகள், மலைகளில் இருந்து கொணர்ந்த பொருட்களையுமே தேவைப்பட்டு வாங்குகிறார்கள். உள்நாட்டில் விளையும்பொருட்களை வாங்குவோரும் வீற்போரும் அங்கு காணப்படவில்லை. ஆவை எல்லாம் ஒவ்வொருவரிடமும் தேவைக்கு அதிகமாக இருக்கின்றன. பொருளும் இன்பமும். தெய்வ வழிபாடுமுள்ள நாடாக இத்தொண்டை நாடு விளங்குகின்றது.

நகரப்படலம்

தொண்டைநாட்டிலே காஞ்சிமாநகர் விளங்குகிறது. இதற்குப் பல பெயர் உள. அம்மை சிவனை அர்ச்சனை செய்த இடமாகவும், வேண்டியதைக் கொடுக்கும் இடமாகவும், ஊழிக் கடலால் அழிபடாதாகவும் விளங்குகிறது. உமையைச் சிவன் நீலி என அழைக்க, அவள் தனது காளிமந் தொலைய ஐயையாக அவதரிக்க அவளை அரசாளச் சொன்ன இடமாகவும் விளங்குகிறது. அயோத்தி, மதுரை, மாயை, அவந்தி, காசி, காஞ்சி என்பன வீட்டுள் தலங்களாகும். இவைகளுள் இக் காஞ்சி விஷேடம் பெற்றது.

இக் காஞ்சியுள் நூற்றெட்டுச் சிவாலயங்கள் உண்டு. வேண்டியதை உதவிடும் தெற்றி, பொய்கை, வெட்டுண்ட உடம்பைப் பொருத்தும் கல், கணவரைப் பிழைத்தோரை வருந்தும் மன்றம் என்பன இங்குள்ளன.

இக் காஞ்சி நகரில் விஷ்ணு சுமடமாகிச் சிவனை வழிபட்ட தலமாகிய கச்சபாலயத்தில் பிரமா தனது புத்தி திருந்தச் சிவனை வணங்க வந்திருந்தார். இந்தப் பிரமாவிடம் தாங்கள் தவஞ் செய்வதற்குத் தகுதியான இடத்தை அருளவேண்டும் என்று முனிவர்கள் வேண்டிப், பிரமா தருப்பையைத் திகிரியாக்கி, அதைச் செலுத்தி, அது நிற்கும் இடத்தில் தவஞ்செய்யச் சொன்னார். அது நின்ற இடத்தில் அவர்களும் தவஞ்செய்தனர். அது நின்ற இடம் ஒரு வனமாகும். அதன் பெயர் தைமிசாரசனியம் எனப்படும். இந்த முனிவரிடம் சுகன் என்ற சூதாமா முனிவர் வந்தார். அந்த முனிவரிடம் கந்தன் கதையைக் கேட்டனர். மன்னவன் மதலை முதலியோர்க்குச் சொல்வது ஏனைய நூல்கள். உமக்கு இக்கதை சொல்லத்தகும் என்று சூதமுனிவர் கந்தன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பாயிரப் படலம்

உலகிற் பாவங் குடிக்கொள்ள, பிரமா விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சிவனிடம் முறையிடச், சிவன் விஷ்ணுவிடங் கூறுகின்றார்;

நீர் விசுரதனுக் பிறந்து, மறைகளை ஒதி உலகோர் இருளை நீக்குக. இந்தமறை போன்றது நந்திக்கு நாமுரைத்த பதினெண்புராணங்கள்

இப்புராணங்களை நந்தி சனற்குமாரர்க்குச் சொன்னார். இந்தப்புராணங்களையும் நீர் சனற்குமார முனிவரிடங் கேட்பாயாக என்றார். சிவன் இவ்வாறு அருள் செய்ய, விஷ்ணுசிவனிடம் விடைபெற்றுப், பூமியில் பராசர முனிவர்க்கும், யோசனகந்திக்கும் மகனாகப் பிறந்து வாதராயணன் என்னும் பெயர் பெற்று, வேதங்களை ஒதாதுணர்ந்து, அவ்வேதத்தை நான்காக வகுத்து, அதனால் வியாதன் என்னும் நாமம் பெற்றார். பின்னர் சிவன் கூறியபடி சனக்குமார முனிவரிடம் பதினெண் புராணங்களையும் கேட்டறிந்தார். இந்த வியாத முனிவர், பழிலர் வைசம்பாயனர், சயமினி, சுமந்து, ஆகிய நால்வர்க்கும், மறைகளையும் பதினெண் புராணங்களையும் உரைத்தார்.

பதினெண் புராணங்களும் பின்வருமாறு:-

சிவபுராணம் பத்து.
விஷ்ணுபுராணம் நான்கு.
பிரமபுராணம் இரண்டு;
அக்கிவிபுராணம் ஒன்று,
சூரியபுராணம் ஒன்று.

இச் சிவ புராணம் பத்தினுள் காந்த புராணம் ஒன்றாகும். இக்காந்த புராணமே சுந்தரபுராணமாகும்.

இக் கந்த புராணத்தைச் சூத முனிவர் நைமிசாரணியத்திலிருந்து முனிவர்களுக்குப் பின்வருமாறு கருக்கிச் சொல்கின்றார்:-

உமை இமையமன்னன் மகளாகப் பிறந்து நோற்றார். குரன்ிற் று தேவருலகை வென்று, மகேந்திரத்தில் அரசு சேய்தான். இக் காலையில் சிவன் சனகனாதிபர்க்கு மோனத்தை விளக்கமோனநிலையில் இருந்தார். தேவர்கள் குரனுக்குப் பயத்து ஒளித்து வாழ்ந்தனர். சங்கரனது மோன நிலையை, இந்திரன், பிரமாவுக்குச் சொல்ல, பிரமாவேளைச் செலுத்த, அவ்வேள் எரிபட்டான். பின்பு பிரமாமுதலியோர் வேண்ட, ஏழுமுனிவர்கள் மலன்ம் பேச, இறைவன் அம்மையை மணந்து கைலையில் இருக்க, இமையவர் வேண்ட, சரவண பவனைத் தந்தார். அவனது தானைத் தலைவராக இலக்கத் தொன்பான் வீரர்களையும் அம்மை தந்தாள்.

சரவணபவன் தேவர்களைக் கொன்று, பின் அவர்களை எழுப்பி தாரதன் வேள்வியில் வந்த ஆட்டை வாகனமாக்கினார், மறைப் பொருளைப் பிரமனிடம் கேட்க, பிரமா, விடை சொல்லாதிருக்க, அவரைச் சிறையிலிட்டு மறைப்பொருளை அகத்தியர்க்கு அளித்தார்.

இவ்வளவு ஆற்றலுள்ள நீர் குரனை வென்று தேவரைச் சிறை மீட்கு, எனச் சிவன் அருளி. இலக்கத் தொன்பதின்மர் சுராயிர வெள்ள பூதங்கள் முதலியவர்களை உதவ, முருகன் சென்று கிரவுஞ்ச வெற்பைத் தாரகனுடன் அழித்தார். சேய்ஞல் ஊரில் சிவனிடம் படைக்கலம் பெற்றார். திருச் செந்துரில் இருக்கும் போது வியாழ பகவானிடம்

சூரன், தேவர் இவர்களுடைய சரிதையை முருகன் கேட்டறிந்தார். அறத்தை முன்னிட்டு முருகன், வீரவாகு தேவரைத் தூதனுப்பினார். சூரன் இணங்காமையால், தனது படைகளால் சூர் கிளை அறுத்தார். பின் சிங்கனைக் கொன்று, அதன்பின் சூரனையும் கொன்றார். சூரன் உடல் இருபிளவாகியது. ஒன்று கோழியாகவும், மற்றது மயிலாகவும் மாறியது. முறையே கொடியும் ஊர்தியும் ஆயின. பின்னர் முருகன் செந்தில் வந்தார். அதன்பின் திருப்பரங் குன்றை அடைந்தார். திருப் பரங் குன்றில் தெய்வதாயானையை மணந்து சிலபகல் இருந்து பின்னர் வீண்ணவர் உலகு சென்று இந்திரனுக்கு முடிசூட்டினார். பின்னர், கை லையை அடைந்து தந்தைதாயாரை வணங்கினார். அதன்பின் சுந்தவெற்பை அடைந்து, பின் தணிகையை அடைந்தார். தணிகையில் இருக்குப் பேர்து நாரதர் வள்ளியின் எழிலைக் கூற, அவளிடம் காதல் கொண்டார். வள்ளிமலையை அடைந்து, களவுப் புணர்ச்சியில் நின்று, பின் வேடர் நல்க, வள்ளியை மணந்து கொண்டார். மணந்து செருத்தணியில் சில பகல் இருந்து பின் அவளொடும் சுந்த வெற்பை அடைந்து தெய்வ தாயானையின் பிரிவு நீக்கி, இருவரோடும் இனிது வீற்றிருந்தார்.

இவ்வளவு கதையையும் சூரன் சொல்லக் கேட்ட முனிவர்கள் மகிழ்ந்து, நல்ல கதையைச் சுருக்கிக் கூறினார்கள், அகலமாக இக்கதையைக் கேட்க ஆசைப்பட்டோம் என்றனர். இதைக் கேட்ட சூரன் அகலமாக விசித்துச் சொன்னார்.

இக்கதையை வடமொழியிற் படித்த கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் தமிழில் சுந்த புராணமாகப் பாடுகின்றார்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சுந்தபுராண வாலாற்றுச் சுருக்கம்.

முதலாவது

உற்பத்தி காண்டம்.

திருக்கைலாசப் படலம்

கைலாயமலை நிற்கின்றது. இது தன்னைச் சேர்ந்தவர் க்குத் தேச கொடுக்கின்றது. சுங்கைநதி இதன்மேல் ஓடி வருகிறது. இதனால் இது சிவன் தோற்றத் தருகிறது. இது பாற்கடல் போன்றுள்ளது. ஆயிர கோடி மதி ஒளியுடையது. நந்தி இம்மலையைக் காக்கின்றார். இத் தகைய கைலாயத்தில் ஒரு கோயில் உண்டு. இக்கோவிலில் கௌரி அம்மையுடன் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றார். பூதர், தேவர், சித்தர் முனிவர் அவரைப்போற்றுகின்றனர்.

பார்ப்பதில் படலம்

கௌரியுடன் சிவன் கைலையில் இருக்கும்போது, கௌரி எழுந்து இறைவனை வணங்கி "அப்பனே நான் பாவியாகிய தக்கனுக்கு மகளாகப் பிறந்த உடலைத் தாங்கமாட்டேன். இதற்கு அருள வேண்டும்" என்றார். இறைவன், "நீ உயிர்களை உய்விக்க இது கருதியாய் நன்று என்று இமையமலை அரசன் உன்னை மகளாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான் அதை நிறைவேற்றுக" என்றார். 'ஐந்து வயது வந்ததும் என்னைக்குறித்துத் தவஞ் செய்க நான் வந்து உன்னை மணந்து கொள்கிறேன்' என, நன்று! என விடைபெற்று, இமயமலைக்கு வருகின்றார்.

அந்த இமய மலையிலே ஒரு தடாகம் இருக்கிறது. அத்தடாகக் கரையிலே இமயமலை அரசன் தவஞ்செய்தான் கௌரிஅம்மை அத்தடாகத்தில் மலர்ந்த தாமரைமலரில் குழந்தையாகத் தோன்றினார். இதைக்கண்ட அரசன் அப்பிள்ளையை அன்போடு எடுத்து, தனது மனைவியிடம் கொடுக்க, இக்குழந்தை யாரென மேலை, கேட்க நடந்த வரலாற்றைக் கூற, அவள் மகிழ்ந்து பால்சுரந்து ஊட்டினாள். ஆபரணங்களை அணிவித்தாள். வளர்ந்து ஐந்த வயதானதும், தான் இறைவனை மணக்கத் தவம் செய்ய வேண்டும் என்ன, மகளே! உனக்குச் சிறுவயதென்றே? என, எல்லாரையும் இறைவன் காப்பான்; தடுக்க வேண்டாம் எனத், தந்தை இசைந்து தவச்சாலை ஆக்கி, நல்ல கன்னிப் பெண்களைத் துணையாகவும் அனுப்பியதோடு தானும் காவலனாக இருந்தான்.

மேருப் படலம்

அம்மை பிரிந்து தவஞ்செய்ய இறைவன் என்ன செய்தார் என்பதை இந்தப் படலங் கூறுகின்றது.

மேருமலையில் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றார். அப்போது சனகன் முதலிய நால்வரும் வருகின்றார்கள் நந்தியம்பெருமான் இறை உத்தரவுடன் அவர்களை உள்ளே விடுகின்றார். மன்மதனை மாத்திரம் உள்ளே விடலாம். மற்றவர்களை விடவேண்டாம் என்று நந்தியிடம் சிவன் பணிக்கின்றார். சிவன், முனிவர்களின் மனம் அடங்க, சரியை முதல் மூன்றையும் கூறி, ஞானத்தைச் சொல்ல முடியாத படியால் செயலில் காட்டுகின்றார். எவ்வளகும் போகும் அற்றன. இறைவனது இச் செயல் ஒரு கணப் பொழுதில் நடந்தது. ஆனால் ஏரோர்க்கு அது யுகக் கணக்காயிற்று.

இந்திரன் குரனுக்கு அஞ்சித் தவஞ் செய்தான். அப்போது ஒரு குழந்தையை உமது கவலை நீக்கத் தருகிறேன் எனச் சிவன் அருளினார். சிவன் 'மோனநிலை காட்ட கையிலே சேர்த்தார், உமை இமயமலைக்கு வந்துள்ளார் பிள்ளை எப்படித் தோன்றும்? என, இந்திரன் கவலை அடைந்தான் இந்திரன் மனோவதி நகரையடைந்து

வியாழபகவானது மனைவியிடம் தன்மனைவியை விட்டு, இமயவரோடு பிரமாணிடம் சென்றார். “நமக்க நல்ல காலம் வந்து விட்டது; நாம் விஷ்ணுவிடம் போவோம்” எனக்கூறி அனைவரையும், பிரம்மா அழைத்துச் சென்றார்.

பிரமா விஷ்ணுவிடம் கூறுகின்றார், சனகன் முதலிய நால்வரும் என்னிடம் வந்தனர். படைப்புத்தொழிலைச் செய்யுங்கள் என நான் கூற, அவர்கள் பாசத்துள் வீழ்த்திவிடும் அதுவேனச் சொல்லிமறுத்துச், சிவனிடம் சென்று, சரியை முதல் நான்கையுங் கேட்க, இறைவன் முதல் மூன்றையும் விளக்கினார். அவர்கள் மனநிலை நிம்மதி அடையாது ஞானத்தை வேண்ட, இறைவன் ஞானநிலையைக் காட்ட, உலகம் போகமின்றி இருக்கின்றது. இது இவ்வாறிருக்க, சூரன் தேவர்களைச் சிறையிட்டு இருக்கின்றான் இறைவன் இவைகளை எல்லாம் தெரியாதவர் போல இருக்கிறார். இதற்கு ஒரு உபாயம் விரைவாகச் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

விஷ்ணு கூறுகின்றார்,

“தக்கன வேள்வியில் தேவர் இருந்த பாலம் தொலையவே தேவர்களுக்கு இவ்வளவு தீமைகள் உண்டாயின. இது அருளின் பாற்படும் சுவலைப்பட வேண்டாம். இறைவனது மோனத்தை நீக்க, மன்மதனை அனுப்புவோம். நீர் அந்த வேலையைச் செய்க என” என்று எனப் பிரம்மா கூறித், உனது இடமாகிய மனோவதியை அடைந்தார்.

காமதகனப் படலம்

பிரமா மன்மதனை நினைக்க அவன் வந்தான். ‘சிவனிடஞ் சென்று, அவரின் மோன நிலையை நீக்கி, உமையை அவர் சேர்ந்து ஒரு குழந்தையைத் தோற்றுவிக்க வழி செய்க என்று சொல்ல, மன்மதன் தனது காதைப் பொத்தி இது தன்னாற் செய்ய முடியாதென்றான். மேலும் எல்லாரையும் வென்றேன். அவரை வெல்ல நினைப்பது எனது அழிவுக்கு ஏதுவாகும்” என்றான் அப்போது பிரமா கூறுகின்றார்: “சிவனை வெல்ல முடியாதென்பதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். தேவர் வருத்தம் அவராற்றான் தீரும்: அதைச் செய்விக்க நீ தான் முதற்காரணமாக இருக்கின்றாய். பிறர் துன்பம் நீக்க உயிர் விட்டாலுங்காரியமில்லை. அதனாற் புகழுண்டாகும். ததிலி எலும்பைக் கொடுத்ததை தெரியாதா? இப்படிப் பிரமா சொன்னபோதும் மன்மதன் இசையவில்லை. அப்போது கோபித்துப் பிரமான் போகா விட்டால் சாயம் இந்வேன்” என்றார். பிரமாவின் சாயத்தால் வருந்துவதிலும், இறைவனால் இறத்தல் மேல், உய்யும் வழியுங் கிடைக்கும்” என்று, மன்மதன் “ஆம்” என்று தன் மனைவிக்கு இந்த விசயத்தைக் கூறி, மனைவியுடன் கிளி இழுக்கும் தென்றல் தேரில் ஏறிச் சென்று, கைலையை அடைந்து, அங்குள்ள, குயில், கிளி, விலங்குகளுக்கு இன்பமூட்டினான்.

இதைக்கண்ட நந்தி, உரப்ப, நந்தியைக் கண்டு, பிரமாவின் தூண்டுதலால் வந்த தாகச் சொல்ல, இறைவன் அருளிற்றான் இவன் வந்தான் என உணர்ந்து, போகவிரும்பினால், மேலவாயிலால் செல்க'' என, அவனும் சென்று, நீற்றழல் மேனியுடன் மோனநிலையில் இருக்கும் சிவனைக் கண்டான்.

கண்டதும் அஞ்சி நடுங்கிப்பயத்தினால் நிலத்தில் வீழ்ந்தான். பின் எழுந்து, ''நடப்பது நடக்கட்டும்'' என்று பூ அம்பைச் சிவன்மேல் எய்தான். சிவன் சிறிது கண் விழித்துப்பார்த்தார். அந்த அளவிலே மன்மதன் வெந்து சாம்பராான்.

அவன் மனைவி இரதி அமுது புலம்பினாள். ''மற்றத் தேவர்கள் எல்லாம் இருக்க, உங்களை அனுப்பினார்களே! நீங்கள், நான் சொல்லிய வற்றைக் கேளாது வந்து இந்த நிலையை அடைந்தீர்களே, நான் என்ன செய்வேன் எனக்கதறினாள்.

இவைகளை எல்லாம் பார்த்த பிரமா முதலியோர் இறைவன் திரும்பவும் மோன நிலையை அடைந்து விட்டார். இனிச்சூழ்ச்சியால் இறைவனையாதும் செய்ய முடியாது. நாம் போற்றுவோம்'' என்று போற்றினார். விஷத்தை உண்டமை, முப்புரம் எரித்தமை முதலிய அடியாரைக் காத்த கதைகளை எல்லாம் சொல்லித்துதித்தனர். அவர்கள் தீவினை ஒழியும் நிலை வந்தமையால், இறைவன் நந்தியை நினைந்தார். நந்தி பிரமா முதலியோரை, இறைவன் அழைக்கிறான் என, அவர்கள் மிகமகிழ்ந்து, இறைவனை அடைந்து, ஆனந்த பரவசமாக நீற்க. ''நீவிர் வேண்டுவது யாது? என்ன, அவர்கள் தமது குறையைக் கூற ''உமையை மணந்து உங்கள் குறையைப் போக்குகின்றோம்'' என்றார் இறைவன்.

உய்ந்தோம்! உய்ந்தோம்! எனக் கூறித் தேவர் இமைய மலையை அடைந்தனர்.

இதைக் கண்ட இரதி இரந்து வேண்ட, ''உமையை மணந்த பின் உன் கணவனை எழுப்பித் தருகிறேன்'' என, அவளும் இமைய மலையை அடைந்தாள். இறைவன் சனகன் முதலியோர்க்கும் விடையிய அவர்களும் மகிழ்வுடன் தங்களிடத்திற்குச் சென்றனர்.

தவங்காண்படலம்

பின்னர் இறைவன் காவியுடையுடனும், திருநீறு உருத்திராக்கம் அணிந்து கிழவடிவுடனும் இமையலைக்குச் சென்றார். உமையம்மையின் தோழிகள் இவரைக் கண்டதும் இறைவனது மெய்யடியார் போல இருக்கிறார் என்று இவரை வினவ, இவர் அம்மையின் தவக்காலத்தைக் காண வந்ததாகச் சொல்லத் தோழியர் அதை அம்மையிடம்

கூற அம்மையும், மெய்யடியாரும் கிழவனுமாக இருப்பதால் வர விடுங்கள் என்ன இவரும் சென்றார். அம்மை வணங்கினார். தோழிகள் ஆசனம் இட்டனர். கிழவனார், அம்மையைப் பார்த்து ஏன் இப்படி இளமைகெடத் தவஞ்செய்கிறாய் என்ன, அம்மைதோழியாகிய விஜயைமைப் பார்க்க, விஜயை அம்மையின் எண்ணத்தைக் கூற, இவர் சிவனது தோற்றம், உடை முதலியவற்றை இழிவாகக் கூற அம்மை கோபித்து, “நீர் மெய்யடி யவரிடையே போலும் என்று வெளியே போகுதி என்ன, இவர் போகாதிருக்கத் தான் புறப்போக, இறைவன் விடையிற் காட்சி கொடுக்க, அம்மை வணங்க, உம்மை மணக்க வந்ததாகச் சொல்ல மகிழ்ந்தார்.

இந்நிழ்ச்சியைச் சிலர் அரசனுக்குச் சொல்ல அன்னும் மனையுடன் வந்து அம்மையை அழைத்துத் தன் அரண்மனை சேர்த்தான்.

மணம் பேசு படலம்

இறைவன், முனிவர்களை இமைய அரசனிடம் மணம் பேச அனுப்ப அவர்கள் அரசனிடம் கூற அரசனும் உடன்பட்டான். அப்போது அரசன் மனைவி மேனை இது விசயத்தில் தனக்குப்பயமாயிருக்கிறது என்றாள். ஏன்? என முனிவர்கள் கேட்க, அவள் கூறுகின்றாள். தக்கனுடைய மகளைச் சிவன் மணமுடித்துத் தக்கனை அழித்தார். அது போல வந்துவிடுமோ என்று தான் பயப்படுகிறேன் என்ன, முனிவர்கள் கூறுகிறார்கள். “அம்மா பயப்படவேண்டாம். சிவனை மதியாத படியாற்றா தக்கன் அந்நிலை அடைந்தான். சிவன் விருப்பு வெறுப்பற்றவர். அன்புடையவர்களை அவர் ஆதரித்துத் தொண்டு கூடச் செய்வார்” என்றனர். அரசன் “பெரியவர்களே, ! இவன் அறியாது கூறியமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று வேண்டினார். பின்னர் மகிழ்ந்து முனிவர்கள் விடைபெற்று இறைவனை அடைந்து பணிந்து அரசன் மண இசைவை மகிழ்ந்து கூறினர்.

வரை புனை படலம்

இமைய மன்னன் தெய்வத் தச்சனை அழைத்து, மண்டபம் ஆக்கு வித்தான். தோழிகளாகப் பாவைகளை உயிருடன் ஆக்கினான். விவாக சாலையும் ஆக்கினான். ஓமத்துக்குரிய பொருட்களையும் வைத்தான்.

பின்னர் அரசன், தூதுவர்களால் பிரமா முதலிய தேவர்களை அழைத்தான். அவர்கள் இறைவனுடன் வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பினர். சரஸ்வதி முதலியோர் கணவரின் ஏவலில் அம்மைக்கு அழகு செய்தனர். பின்னர், அரசன், அரனை அடைந்து, வணங்கிப் பங்குனி உத்தரத்தில் திருமணஞ் செய்ய எழுந்தருள் வேண்டுமென்றிருக்க அவரும் இசைந்தருளினார்.

கணங்கள் செல் படலம்

சிவன் நந்தியிடம் தேவர்களுக்குத் தனது திருமண நிகழ்ச்சியை அறிவிக்குக என்ன, அவர் அவர்களை நினைத்தார். அவர்கள் வந்தனர். பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரர், ஆறுமுகக்கடவுளர்ஐவர், பூதர், காலம், ஆகமம், வேதம் ஆகியோர் வந்தனர். இதை நந்தி அறிவிக்க, அவர்களை இறைவனழைத்தார். இவர்கள் சென்று வணங்க, நந்தி சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டி அவர்கள் பெயர் கூற இறைவன் மகிழ்ந்தார்.

பிரமா, தலையணி முதலியவற்றை இறைவனுக்குக் கொடுக்க அவற்றை அணிந்தோம் என்று திருக்கையாற்றொட்டார். பின்னர் பாம்பணிகளையே பொன் ஆபரணமாக்கி அணிந்து கணங்களுடன் கௌரியை மணக்கப் புறப்பட்டார்.

திருக்கல்யாணப் படலம்

இறைவன் திருமணக்கோலத்துடன், நந்தி, பிரமா, விஷ்ணு, தேவர் முனிவர்களோடு எழுந்தருளினார். இமயமலை அரசனும் அவன் மனைவியும் இறைவனை அன்போடு எதிர் கொள்கின்றனர். பெண்கள் மங்கலங்கள் ஏந்தி வரவேற்கின்றனர். திருமணச்சாலையை அடைந்ததும் மேனை இறைவன் பாதத்தைப் பாலால் அபிஷேகம் செய்தார். திருமணச்சாலையுட் புகுந்து அரியணையில் இறைவன் வீற்றிருக்கின்றார். எல்லோரும் வந்து சுண்டியமையால் மேருமலை தாழ், வானுலகும், மண்ணுலகும் நிலை களங்கின. அப்போது தேவர் இரங்க, இறைவன் நந்தியைப்பார்த்து, அகத்தியரை அழைக்க என, நந்தி நிலைக்க அகத்தியர் வந்து இறைவனை வேண்ட, இந்த நிலைமையைச் சீர்படுத்த நீ பொதியமனைக்குச் செல்க என, அகத்தியர் இக்காட்சியைக்காண யான் கொடுத்துவைக்கவில்லையா"? என, "எமது, திருமணக்காட்சியை வந்து காட்டுகின்றேன்" என மகிழ்ந்து வான் வழியாகப் பொதியமலையை அடைய, நிலைமை சீரடைய, அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். இனி திருமண நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்வாம்.

உமையம்மை, இலக்குமி, சரஸ்வதி இவர்களது கையைப்பிடித்தக் கொண்டு வந்து இறைவனை வணங்க, அவர், அருகில் அமர்க என அவரும் அமர்ந்தார். அரசன், உமையின் திருக்கையை இறைவன் திருக்கரத்துள் வைத்துமேனை நீர் ஊற்றத்தத்தம் செய்து கொடுத்தான்.

பின்னர் உலகியல் முறைப்படி, திருமணச்சடங்கு செய்ய விரும்புகிறோம் எனப் பிரமா இறைவனை வேண்ட, அவரும் இணங்கப் பிரமா திருமணச்சடங்கை ஆற்றினார்.

இறைவன் பின்னர், இமையமலை அரசன், பால்பழம் நிவேதிக்க திருக்கையால் தொட்டுப் புன்முறுவல் செய்தார். அவர் திருஅமுது செய்த அமுகினை அரசன், வந்தவர்கட்கு வழங்கினான். பின்னர், அரசனும், மனைவியும் உண்டனர்.

பின்னர், இறைவன் அம்மையுடன் திருமணச்சாலையுள் இருக்கும் போது, இரதி வேண்ட, மன்மதனை அழைத்தார். அவன் இறைவனை வணங்க, “உமது மனைவிக்கு உருவமாகவும், மற்றவர்கட்கு அருவமாக வழிருந்து. உன்கடனைப் புரிசு என, அவனும் மகிழ்ந்து பணிந்து விடை பெற்று மனைவியுடன் தன்னிடம் சேர்ந்தான்.

அதன்பின் இறைவன் பல்வியம் இயம்ப, உமையுடன் விடையேறிக் கையையில் பழமைபோல இருந்தார். பிரமா முதலியோரை அவரவர் இடங்கட்குச் செல்ல விடையிந்து, உலகத்து. உயிர்கள் எல்லாம் போக மார்ந்து மகிழ்ந்தன.

திரு அவதாரப் படலம்

பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோர் சிவன் உமையைமணந்த பின்னும் குழந்தையைத் தராது இருக்கின்றாரே நமது திவினை இன்னும் ஓயவில்லையோ? எனத் தம்முள்ளே வருந்தினர். பிரமா சொல்லார் கையையில் இறைவன் என்ன செய்கின்றார் என்பதை யறியக் காற்றுத் தேவனைத் தூதாக அனுப்புவோம் என்று அனைவரும் ஆம் என்றனர். பிரமா காற்றுத்தேவனை நினைக்க அவனும் அவர் முன் வந்தான்., சிவன் என்ன செய்கிறார் என்பதை அறிந்து வா” என்ன, ஐயனே! அவரடிக்கு யான் போகமாட்டேன், என்றான். அப்போது,, உதவி செய்வோர், ஈவோர், தவத்தினர், வீரர் ஆவி விட வரினும் கலைப் படார். ஆதலால் எங்களுக்கு உதவி செய்யப்போக வேண்டும் ஐயா! எனப்பிரமா அவனைப் புகழ்ந்தார். புகழ்ச்சியில் மயங்கிய காற்றுத் தேவன் ஓம் என்று கையையை அடைந்தான். தென்றற் காற்றாகச் சென்றான். இதைக்கண்ட நந்தி பிரம்பு கொண்டு உறுக்கினார். பயந்து நிலத்தில் விழுந்தான். பின், பிரமனது கட்டளையால் வந்தேன் என்று கூறி அங்கு நில்லாது வரக்கண்ட பிரமா முதலியோர் நாமே சென்று முறையிடுவோம் என்று கலை சென்றனர். நந்தி சிவனிடம் அறிவிக்கந் “அவர்களை உள்ளே வரவிடுக” என அவர்கள் சென்று இறைவனைப் பரவினர்.

“எங்கள் இடர் தீரவன்றோ உமையை மணந்தீர்கள். குழந்தையை ஈந்தருள வேண்டு மென்ன அவர் ஆறுமுகம் கொண்டார். அந்த ஆறு முகங்களின் ஆறு நெற்றிக் கண்ணில் இருந்து ஆறு தீப்பிரிகள் தோன்றின. அவை பூமி, வான் அண்டம் எல்லாம் பரந்தன. இவற்றின் வெம்மை தாங்காது அம்மையும் தன் கோவில் புக்காள். பிரமா

முதலியோர் பயந்தோடினர். இறைவனது தீப்பொறியானமையால், ஒருவரையுங் கொல்லவில்லை. பிரமா முதலியோர் திரும்பவும் வந்து, "எந்தையே! குழந்தையைக்கேட்க, நீங்கள் தீப்பொறிகளைத் தந்தீர்களே, நாங்கள் யாது செய்லோம்" என அன்றும், ஒரு முகங்கொண்டு பொறிகளை வரவழைத்தார். அப்பொறி ஆறும் அவர்முன்வர, அவைகளை ஏந்திச் செல்லும்படி காற்றிடமும், அக்கினியிடமும் கொடுக்கக் காற்றுத்தேவன் முதலிற் சுமத்து கொண்டு போய் ஆற்றாது, அக்கினி தேவனிடம் கொடுக்க, அக்கினியும் ஆற்றாது கங்கையில் இட்டது. கங்கை சரவணப் பொய்கையில் ஒரு தாமரைமலரில் வைக்க ஒரு வடிவமும் ஆறுமுகங்கொண்ட, குழந்தையாக அப்பொறிகள் காட்சி தந்தன. தேவர் வந்து போற்றினர். பிரமாவைச் சிறையில் வைத்துப் படைப்புத்தொழிலைச் செய்யத் தாமரை மலரில் பின்பு இருக்கப் போவதைப் போலத் தாமரையில் முருகன் வீற்றிருந்தார். தேவ நிறைந்த சங்குகள் அவருக்கு எண்ணெய் ஊட்டுவனவாக இருந்தன. விழுந்த பூவிதழ்கள் அப்பொய்கை தீபங்காட்டுதல் போல இருந்தன. விரிந்த தாமரைப்பூ களாஞ்சியாக, தாமரை இலை குடையாக அருப்பு விளக்க க, புட்கள் வாத்தியங்களாகச் சரவணப்பொய்கை விளங்கிற்று,

இவரது அவதாரத்தைக் கண்ட பிரமா முதலியோர் கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரை அனுப்பினர். அவர்களைக்கண்டதும், ஒரு வராய் இருந்த குமரக்கடவுள் அறுவராய்த்தோன்ற, அவ்வாறு கன்னியர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவரை எடுத்து மலர்ப்பள்ளியில் வைத்துப் பால் ஊட்டினர். பிள்ளைகள் ஒவ்வொருசெயல் செய்யும் போது ஒவ்வொரு வடிவமாய்த் தோன்றினர். இத்திருவிளையாடலைக் கண்ட பிரமா முதலியோர் மகிழ்ந்து, இவர் சிவனே எனத் தெளிந்தனர்.

துணைவர் வருபடலம்

சிவன் தனது ஆறுமுகங்களினின்றும் ஆறு பொறிகளை வெளிப்படுத்த அப்பொறிகளின் வெம்மையைத் தாங்கமாட்டாமல் உமை அம்மை தூரமாக ஓடினார். ஓடியபோது சிலம்பில் உள்ள நவமணிகள் சிதறின. இறைவன் அப்பொறிகளை அழைக்க அதனால் வெம்மை குறைய அம்மையும் வந்து வெம்மையால் ஓடியதை மன்னிக்க வேண்டுமென்று பணிந்தார். சிதறிய நவமணிகளையும் இறைவன் தன்முன் வருமாறு பணிக்க அவையும் வந்தன. அந்தநவமணிகளினுள் அம்மையின் திருவுருவந்தெரிய அவைகளை வெளியே வரச் சொல்ல, ஒவ்வொரு மணியில் இருந்தும் ஒவ்வொருவராக ஒன்பது கன்னியர் வந்தனர். அவர்கள் இறைவனின் காதல் கொள்ளக் கர்பவதிகளாயினர். இதைக் கண்ட அம்மை அவர்கள் பலகாலம் கர்ப்பத்துடன் இருக்கக் கடவது என்றார். இச்சாபங் கேட்ட ஒன்பது கன்னியரும் பயந்து வியர்க்க, அவ்

வியர்வையில் இலக்கம் வீரர் தோன்றினர். பின்னர் அப் பெண்கள் இறைவனை வேண்ட அவர் அம்மையை நோக்க அம்மை இனிப்பிறக்கக் கடவதென்ன, வீரவாகு தேவர் முதலாக ஒன்பது வீரர்கள் தோன்றினர்.

இவர்களை, இறைவன் முருகனுக்குத் துணையாகச் செல்க என்று, வாள், மற்றும் படைகளும் உதவினர். அவர்களும் முருகனைச் சேர்ந்தனர். ஒன்பது பெண்களும் அம்மைக்குத் தொண்டாற்றினர்.

சரவணப் படலம்

இறைவன் உமையைப் பார்த்துச் சரவணத்துத் தோன்றிய உமது குழந்தையை எடுத்து வருவோம் எழுக என அவரும் மகிழ்ந்து எழு, இருவரும் இடபத்தில் இவர்ந்து பூதர் பல்வியம் இயம்பக் கயிலையில் இருந்தும் சரவணப்பொய்கைக் கரையைச் சேர்ந்து, ஆறுமுகப்பிள்ளையாகப் பூவில் அமர்ந்த முருகனைக்கண்டனர். முருகனும் அவர்களைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

இறைவன், உமது மகனைத் தூக்கிவாரும் என்ன, உமையும் இடபத்தினின்றிழிந்து, முருகனை அடைந்து உச்சிமோந்து முதுகைத்தடவித் தனது தனத்தில் இருந்து வழிந்த பாலை வள்ளத்தில் ஏந்தி அவருக்கு ஊட்டினார்.

வழிந்தபால் சரவணத்தில் ஆறாக ஓட ஒரு சாபத்தால் மீனாக அதனுள் இருந்தோர் அப்பாலைப்பருகிச் சாபம் நீங்கிச் சிவன் முன் வந்து வணங்க, அவர்களை, ஒருமலையில் தவஞ் செய்யுங்கள், முருகன் வந்து அருள்தருவான் என்ன, அவருஞ் சென்றனர்.

பின்னர், கார்த்திகைப் பெண்கள் வந்து வணங்க, நீங்கள் வளர்ந்தமையால், உங்கள் கார்த்திகைத்தினத்தில் யாரும் முருகனை வணங்கினால் நற்பயன் அடைவர். அத்துடன், முருகனுக்குக் கார்த்திகேயன் என்ற நாமமும் கிடைத்த தென்றார், மகிழ்ந்து வணங்கி அப்பெண்களும் சென்றனர்.

ஆறு குழந்தைகளையும் அம்மை அணைத்தமையால் முருகன் ஆறுமுக முள்ள ஒருவரானார். கட்டி அணைத்தமையால் கந்தன் என்னும் நாமமும் பெற்றான்.

பின்னர் முருகனைத் தங்கள் நடுவில் இருத்தினர். இக்காட்சி இரவுக்கும் பசுவுக்கும் இடையில் அந்திப்பொழுது இருப்பது போன்றுள்ளது. இத்தோற்றமே சோமஸ்கந்தவடிவமெனப்படும்.

பின்னர் பிள்ளையுடன் கைலை சேர்ந்தனர். முருகனைத் தம்பியர் உயிர் போலத் துணைநின்று போற்றினர்.

திருவிளையாட்டுப் படலம்

முருகன் பல உலகங்களுக்கும் போனார். மதி, சூரியன், காற்று, கடல், மலை இவைகளை எல்லாம் அதிரச் செய்தார். இதைக்கண்ட அம்மை இறைவனைப்பார்த்து, இது என்ன அற்புதம்! என்ன, இறைவன் முருகனது ஆற்றலை எடுத்து விளக்கினார்.

எனது ஆறுமுகமும் இவனுக்கு ஆறுமுகமாயின. எனது சரணை பல நாமம் இவனுக்குப் பெயராயது. நான் வேறு, இவன் வேறு அல்ல. என்று கூறப் பின்னும் அவரது விளையாடலைப் பார்க்க அம்மை ஆசைப்பட்டார்.

சூரியன், சந்திரர், உடுக்கன், துருவன் என்ற கயிற்றில் திரிகின்றன. முருகன் இக்கயிற்றை அறுத்து எல்லாவற்றையும் அலைய வைத்தார். மலைகளைப் பந்து போல அடித்தார். இதனால் அனைவரும் கலக்க முற்றனர். இந்திரனும் கலங்கினான். சில தேவர் இந்திரனிடம் சென்று முறையிட, அவனும் தானுமடைந்த கலக்கத்தைச் சொல்லிப் பிரமாவிடம் முறையிடப்போக, மலையிலே ஒரு முகத்துடன் முருகன் காட்சி தந்து அம்மலைமுகட்டைப் பிய்த்தெறிந்தார். இவர் பெரிதும் மாயம் செய்கின்றார். இவரை வெல்வோம் என்று இந்திரன் தனது யானையின் மேல் இவர்ந்து தேவருடன் சென்று சுப்பிரமணியருடன் போரிட்டான். சுப்பிரமணியர் விட்ட அம்பால் இந்திரன் நிலத்தில் வீழ்ந்தான். தேவர் மயங்கினர். அப்போது முருகன் அவர்முன் வெம்மை நீங்கித் தண் மதியமென நின்றார்

இச் செய்கையை நாரதர், தேவகுருவாகிய விபாமுபகவானிடம் சால்ல அவர் தேவருக்கு அழிவுவந்து விட்டதே! என மறுகி குமர வேளைத் தொழுது பின்வருமாறு சொன்னார். “செல்வம் தரும் சுப்பலைக் கவிழ்த்து தாமும் இறந்தவரைப் போல உங்களால் நன்மையடைய இருப்பவர் உங்களை எதிர்த்து மாண்டனர். அறிவில்லாமல் இப்படிச் செய்தனர். நீங்கள் அருள வேண்டும்” என்ன அவரும் இசைந்து இந்திரன் முதலியவர்களை எழுப்பினார். தேவர்கள் தாங்கள் செய்த பிழையைப்பொறுக்க வேண்டும் என்று இரந்தனர். பொறுத்தேன் என்றார். “முன்பு குழந்தை என நினைந்தீர்கள். இதோ எனது உண்மை வடிவைக் காணுங்கள் என்று பாதலம் வரை அடி வான் வரை முடி. வாய்வேதம். கண், சூரியர் சந்திரர். கைகள் பிரமா. - விஷ்ணு. உணர்ச்சி செவி. மனம் உமை உபீர் இவைவறுக வடிவங் காட்டினார். அந்த வடிவிலே தேவர், அண்டம் அனைத்தும் இருப்பக்கண்டு வியப்பெய்தி ஐயனே! உங்கள் தோற்றத்தை நீங்கள் காட்ட நாங்கள் கண்டோம். அன்றேல் நாங்கள் அறிய இயலாது ஐயா! உங்கள்

உருவம் எங்கள் கண்களை ஒளி மங்கச் செய்கிறது. அல்லாமலும் இந்தப் பெரிய உருவத்தைக் கண்டு யாம் பயப்படுகின்றோம். முந்தைய வடிவத்தைக் காட்ட வேண்டுமென்ன அவரும் அறுமுகவடிவமானார் இந்திரன் அவரைப்போற்றித் தனது அரசியலை ஏற்று நடத்தவேண்டும் என்றான். இதைக் கேட்ட முருகன் நகைத்து எனக்கு நீர் தந்த அரசியலைச் சூரனைக் கொன்று உமக்குத் தருகிறேன் என்றார். இந்திரன் வரை, நதி முதலியவற்றை முன்பு போல் ஆக்க வேண்டும் என, அவரும் அவ்வாறே செய்தார். பின்னர் இந்திரன் முருகனைப்பார்த்துத் தான் பூசனை ஆற்ற வேண்டும் என்ன, அவரும் இசைந்து மலைச்சாரலில் வந்தார். இந்திரன் கம்மியன்மூலம் கோவில் அமைத்து பூசைத்திரவியங்களையும் சேகரித்து அர்ச்சனை புரிந்தான். அவர் இருந்த மலை கந்தமாதனம் எனப் பெயர் பெற்றது. முருகன் கைலை சேர்ந்து தன் தம்பியருடன் இருந்தார். இந்திரன் மனோவதி நகரை அடைந்தான்.

தகரேறு படலம்

சிவனது விருப்பப்படி நாரதர் ஒரு யாகம் செய்ய அதில் ஒரு செம்மறிக்கடா எழுந்து எல்லோரையுங் கலக்கியது. இதைக் கண்ட அவர் சிவனிடம் முறையிடச் செல்ல வழியில் முருகன் எதிர்ப்பட அவரிடம் முறையிட அவர் வீரவாகுவை அனுப்பினார். வீரவாகு பிரமலோகத்தில் அந்த ஆட்டைப் பிடித்து வந்து இனிப் பயப்படாமல் யாகத்தைச் செய்யுங்கள் என்றார். முனிவர் அந்த ஆட்டுக் கடாலை வாகனமாகக் கொள்ள வேண்டும் என வேண்ட முருகன் இசைந்தார். நாரதர் யாகஞ் செய்யப் பூமிக்குச் சென்றார்.

அயனைச் சிறைபுரி படலம்

பிரமா முதலிய தேவர்கள் கைலையில் இறைவனை வணங்கி விட்டு வரும்போது, முருகன், முன் மண்டபத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பிரமாவை அழைக்கப், பிரமா மனத்தால் வணங்காது போலி வணக்கம் செய்ய முருகன், நீர் என்ன தொழில் செய்கின்றீர்? எனப் பிரமாவைக் கேட்டார். இறைவன் ஆணையால் படைப்புத் தொழிலைச் செய்கிறேன் என்று பிரமா கூற, சுருதி தெரியுமோ? என முருகன் கேட்டார். சுருதியிற் சில பகுதியை இறைவன் உணர்த்தினான். எனப் பிரமா விடை பகர, வேதத்துள் இருக்கு வேதத்தைப் பாடு என முருகன் கூற, “ஓம்” என்று முதற்கண் கடவுள் வணக்கங்கூறி இருக்கைச் சொல்லப் பிரமா தொடங்க, “நிறுத்து” என்று “ஓம்” என்பதன் பொருளை முருகன் கேட்டார். இறைவன் அதனை விளக்காத படியால், பிரமா விழிக்கப், பிரமாவின் தலையிற் குட்டிக் காலால் உதைத்துச், சிறையில் இருவித்துக் கந்தமா தனத்திற் படைப்புத் தொழிலைத் தானே செய்து கொண்டிருந்தார்.

அயனைச் சிறை நீக்கு படலம்.

விஷ்ணு தேவர் முனிவர்களுடன் கைலை சென்று, முருகன், பிரமாவைச் சிறைவைத்த செயலைச் சொல்ல, இறைவன் நந்தியை முருகனிடம் அனுப்ப முருகன், பிரமாவை விடமுடியாதென்ன, நந்தி அதை வந்து இறைவனுக்குச் சொல்ல, இறைவன் முருகனிடம் சென்றார், தந்தை வந்ததைக் கண்டு தனது இருக்கையைக் கொடுத்து பிரமாவை விடமுடியாது அவன் அகந்தையுடன் இருக்கின்றான் என்றார். நந்தியை முதல் அனுப்பிப் பின்னர் நானும் வந்திருக்கிறேன். அப்படியிருக்கவும் நீர் விடாதிருப்பது, சரியானதா? என்று கோபிக்க, நீங்கள் கோரிப்பதாயின், நான் விடுகிறேன் என்று, பிரமனை அழைப்பித்து, இறைவன் முன் விட, பிரம தனது பிழையை உணர்ந்து, வணங்க, படைப்புத் தொழிலை முன்போலச் செய்க என, அயனும் வணங்கி. விடை பெற்றுச் சென்றான்.

பின்னர், இறைவன் முருகனை எடுத்துத் தனது மடியில் வைத்து "ஓம்" என்பதன் கருத்தைக் கேட்க, எமது தாய்க்கு நீங்கள் மறைவில் உபதேசஞ் செய்த ஓம் என்பதன் கருத்தை, யான் எப்படி வெளிப்படையாகச் சொல்வது என்று கூற, இறைவன் தனது காதைக் கொடுக்க, முருகன் இறைவனுக்கு உபதேசித்தார். இதனால் முருகன் சிவகுரு ஆனார்.

பின்பு இறைவன் தேவர், முனிவர்களை அவரவர் இடங்கட்கு அனுப்பிக் கைலையில் வீற்றிருந்தார். முருகன் கந்தபெற்றில் துணைவன் வீற்றிருந்தார். அப்போது, குறுமுனி இரந்து கேட்க, ஓம் என்பதன் கருத்தை அவருக்கு முருகன் உபதேசித்தார்.

விடை பெறு படலம்

விஷ்ணுவின் பிள்ளைகளாகிய அமுதவல்லியும் சுந்தரவல்லியும் இமயமலையிற் சரவணப்பெய்கையில் தவஞ் செய்தார்கள். முருகனைத் திருமணம் புரிதற்கு. அப்போது முருகன் அங்கு வந்து அமுத வல்லியை இந்நிரன்மகளாகவும், சுந்தரவல்லியைத் தொண்டை நாட்டில் வள்ளிமலையில் சிவமுனி மகளாகவும் பிறவுங்கள் எனவும் தான் வந்து மணப்பதாகவுங் கூற அவர்களுக்குச் சென்றனர். பின்னர் கந்தமாதனத்தின் நீங்கித் தாய், தந்தையரை வணங்க, முருகன் கைலை சென்று அவர்களை வணங்க அவர்களும் தம் நடுவில் முருகனை இருத்தினர்.

இப்படி இருக்கும் போது. இந்திரன், பிரமா, விஷ்ணு என்பவர்கள் மற்றுத் தேவருடனும், முனிவருடனும் கைலை சென்று நந்தி மூலம் விடைபெற்று. இறைவனை வணங்கி முறையிட, அவர் முருகனைப் பார்த்துச் சூரனைக் கொன்று தேவர் சிதைமீட்குக என்று பதினொரு உருத்திரரைப் படைக்கலமாகக் கொடுத்து, எல்லாவற்றிலும் மேலான வேலையுங் கொடுத்து, துணைவர்களுக்கும் படைக்கலம், தேர் முதலிய வற்றைச் கொடுத்தார்.

முருகனுந், துணைவர்களும், இறைவனையும், இறைவியையும், மும் முறை வலம் வந்து வணங்கி விடை பெற்றனர்.

படை எழு படலம்

முருகன், கண்ணுதற் கடவுளாகிய தனது தந்தையிடம் விடை பெற்று விஷ்ணு, பிரமா, இந்திரன், வானவர் முனிவருடன் புறப்பட்டார். விஷ்ணு காற்றை முருகனது தேரைச் செலுத்துப்படி ஏவக் காற்றுத்தேவன் தேரை முருகன் முன்றிறுத்த, முருகனும் அதில் இவர்ந்தார். தேர் புறப்பட்டது. சிவன் ஈராயிர பூதர்களுக்கும் படை கொடுத்தனுப்பினார். அவர்களும் முருகனுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். பூதாளி வான்வரை எழுந்தது. அத்தாளி தேவர்களது மூடாத கண்களையும் மூடப்பண்ணியது. அவர்களது வாய், செவிகளையும் அடைத்தது. இருண்மயமாய் எங்குமிருக்க. முருகன் தனது ஒளியால் எல்லா இருளையும் நீக்கி ஒளியாக்கினார்.

தாரகன் வதைப் படலம்

படையுடன் முருகன் வரக் கிரவுஞ்சம் எதிர்ப்படத் தேவர் கலங்கினார். அப்போது நாரதர் வந்து, முருகனை வணங்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

ஐயனே! இது ஒரு பாலைவனம். இதனுடே முனிவர், அந்தணர் வந்தால் அவர்களை அணைத்துப் பின் அவர்களை மாய்க்கும். இக் கொடுமையைக் குறுமுனியாகிய அகத்தியர் வந்து மலையாகக் கடவதெனச் சாபமிட இச்சுரம், இந்தக் கிரவுஞ்சமலையாக நிற்கிறது. இதன் பக்கத்தில் சூரனுடைய தம்பி தாரகன் இருக்கின்றான். அவனை அழித்தால் சூரனை அழிப்பது இலகு" என்ன, முருகன், அவனை அழிக்க வீரவாகுவுக்குக் கட்டளை இட்டார். முருகன், தன் பக்கலில் நின்ற இதயவத் தச்சனாகிய யமனிடம், வீரவாகு முதலியோர்க்குத் தேர் கொடுக்க என, அவனும் குதிரையுடன் தேரைக் கொடுக்க அதிலேறி அவர்கள் முன்னே செல்ல முருகன் பின்னே சென்றார்.

எதிரே வந்த சில அவுணர்களைப் பூதர் வருந்த அவர்கள் ஓடிச் சென்று தாரக்னீடம் முருகன் தேவர் சிறைமீட்க வருகிறார் என்று தேவர் கூறக் கேட்டோம். அதன் படி இதோ வந்து விட்டார் என்று கூறத் தாரகன் அவுணப்படையுடன் யுத்தஞ் செய்ய வந்தான்.

இரு பகுதியினருங் கடுஞ் சமர் புரிகின்றனர். தேவர் முருகன் நாமத் தைச் சொல்லிப் பொருகின்றனர். தாரகன் விட்ட படைக்கு மாற்றுப் படையை வீரவாகு செலுத்தினார். இதைக் கண்ட தாரகன் அதிசயித்து மாயைப்படையை விட்டான். வீரவாகு சிம்புட் படையை விட்டு அதை ஒழித்தார். தனித்த தாரகன் பின்னும் ஒரு மாயம் சூழ்ந்தான்.

இவனைப் பிடித்துக் கட்டி முருகனுக்கு முன்னே விடுவேனென்று வீரவாகு தேவர் செல்ல, அவன் கிரவுஞ்ச மலைக் குகைக்குள் ஓட, இவரும் தொடர்ந்து அதனுள் ஓட, அவனைக்காணாது இருவில் மூழ்கி நிற்க, கிரவுஞ்சமாகிய அவுணனும் அவரை மயக்கினான். இவரைக் காணாத, இவரது தம்பியர் எண்மரும் குகைக்குட் செல்ல அவர்களும் மயங்கினர். இந்திலையை நாரதர் முருகனுக்குக் கூறினார்.

முருகன், தான் சென்று தாரகனைக் கொன்று, தேவர் இன்னலை நீக்குவேன் என்று, தேரேறிப் பூதர்களுடன் சென்று, அவுணரைத் தாக்க, அவர்கள்பயந்து, தாரகனுக்குச் சொல்லத், தாரகன் தேரேறினது முருகனை அவனது ஆட்கள் மூலம் கண்டான். கண்டதும் தாரகன் அதி சிவன் இவனைன்று எண்ணிமகிழ்ந்தான். அடுத்த கணம் அவன்குணம் மாறிக் கந்தா! நாரணன் முதலியோர்தான் எங்கள் எதிரிகள். சிவன் எங்கள் எதிரி இல்லையே. ஏன்? பொர வந்தீர் என்றான். முருகன் நீங்கள் தேவர்களைச் சிறையிட்டிருக்கிறீர்கள். அச்சிறையை நீக்கவே வந்தேனென்று கூறத் தாரகன் போர் தொடுத்தான். முருகனும் மாறாக அம்புகளை விட்டார். கடுஞ்சமர் விளைந்தது. ஈற்றில் தாரகன் அம்பு பட்டு நிலத்தில் வீழ்ந்தான். பின் எழுந்து, சிவப்படைக்கலத்தை விட்டான். அதை முருகன் திருக்கரத்தினால் பற்ற தங்கள் திருவேல் லாம் மாய்ந்ததைத் தாரகன் மறுகி, மாயத்தால் இவனை வெல்வேன் என்று கிரவுஞ்ச மலையை மாயஞ்செய்யச் சொன்னான். அம்மலை காற்றாக வந்தது. பூதராகவும் கடலாகவும் வந்தது. இவன் நெருப்பாகவும், முகிலாகவும், இடியாகவும் நின்றான். இதைக் கண்ட முருகன் வேலைப் பார்த்து, நீசென்று இம்மலையையும் தாரகனையும் கொன்று மலையின் இருக்கும் எனது தம்பியரை மீட்டுவா என்றார்.

தனி வேல் சென்று தாரகனைக் கொன்று, கிரவுஞ்சமலையையும் பிளந்து, வான் போய்க் கங்கையிற்றேய்ந்து, முருகன் திருக்கரத்தில் வந்து சேர்ந்தது. தம்பியரும் வந்து சேர்ந்தனர்.

தேவகிரிப் படலம்

தாரகனைக்கொன்று, தென்பக்கமாகக் கணங்களுடன் வந்த முருகன் இமையமலையை விட்டு நீங்கி வருகின்றார். அவர் சிறிது மேற்கிலுள்ள தேவகிரியை அடைந்தார். 'அப்போது பிரமா முதலியோர் முருகனை வணங்கி, ஐயனே! நாங்கள் உங்களை அர்ச்சனை செய்ய விரும்புகிறோம் என்று வேண்ட அவரும் இணங்கி அம்மலையின் ஒரு பகுதியை அடைந்து மயனை அழைத்துத் தானும் தனது கணங்களும் தங்க, மாளிகை அமைக்கவேண்டுமெனப்பணிக்கு அவனும் அமைத்தான். இவரும் தம்பியரும் மற்றும் அனைவரும் அங்கு சென்று வலகினர். பூசைக்குவேண்டிய பொருட்களையெல்லாம் பெற்று நல்ல ஆபரணம், பட்டுவஸ்திரங்களால் முருகனை அலங்கரித்துப் பிரமா, முதலிய தேவர்கள் முருகனை அர்ச்சித்தனர்.

அசுரேந்திரன் மகேந்திரஞ் செல் படலம்

தாரகன் இறந்ததும் முதன் மனைவி சவுரியும், மற்றும் மனைவியரும் யுத்த களத்திற் புலம்புகின்றனர். மன வேறுபாட்டால் ஆசுர நகருக்குச் சென்றிருந்த தாரகன் மகன் அசுரேந்திரன் தந்தை இறந்ததைச் கேள்வியுற்று வந்து அழுது புலம்பி எந்திரத் தேரில் பிணத்தை ஏற்றி மயானத்தில் இறக்கி எரித்தான். அப்போது மனைவியர், அவனுடன் உடன்கட்டை ஏறினர். பின்னர் அசுரேந்திரன் கடல் தடுவண் இருக்கும் மகேந்திரத்தை அடைந்தான்.

அவன் சோர்ந்த முகத்துடன் செல்வதை அவுணர்கள் கண்டு தம்முள் யோசிக்கின்றனர்.

“இவன் சோர்வுடன் போவதன் காரணமென்ன? இவன் வஞ்சனை ருது அறியாதவன். இவனை வஞ்சனை செய் என இவன் தந்தை பணிக்க, இவன் மறுக்க, தந்தை போ எனச் சொல்லப் போகிறானே? அல்லது, இந்திரன் தவஞ் செய்து வரம் பெற்றுத் தாரகனைக் கொன்றிருக்கக் கூடும். தந்தை இறந்தமையால் சோர்வற்றுப் போகிறான் போலும், அசமுதியால் வந்தது போல இவனாலும் மக்களுக்கு இடர் வரக் கூடும். இப்படி யோசித்தனர்.

அப்போது இவன் அரச சபையை அடைந்து சூரனது காலைப்பிடித்து அழ, அவன் காரணங் கேட்க, இவன் சொல்லச் சூரன் அடங்காக்கோபங் கொண்டான் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமானான். அப்போது அமோகன் என்ற மந்திரி அவனிடம் பணிபொகப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

“போருக்குப் போகும் போது, பகைவரின் படைப் பலத்தை ஓமற்ர் மூலம் அறியவேண்டும். எத்துணப்பெரியராக இருந்தாலும் அதை

அறிந்துதான் போக வேண்டும். விதி இருந்தால் சிறியராலும் பெரியவர் தோற்கடிக்கப் படுவர்.

அமோகன் கூறியது சரியென உணர்ந்து, கோபந் தணிந்து தூதுவரை அனுப்பினான், சுப்பிரமணியப் பெருமானின் படைப் பஸ்தை அறிதற்கு.

வழிநடைப் படலம்

குரன் சுப்பிரமணியப் பெருமானின் படைவலியை அறியத் தூதுவரை அனுப்பினான். இது இவ்வாறிருக்க, சுப்பிரமணியப் பெருமான், தேவகிரியில் இருந்து தன் படையுடன் தென்பக்கமாக வரும்போது காசி, திருப்பருப்பதம், திருவேரகம், தென்கயிலை, வடவனம், காஞ்சி திருமால், வேதன், அம்மை இவர்களின் கோயில்கள், அண்ணாமலை, திருவெண்ணெய்நல்லூர், திருமுது குன்றம், சிதம்பரம் ஆகிய தலங்களைக்கண்டு வணங்கிக் காவிரி நதியின் வடகரையாகிய மண்ணியை அடைந்தார்.

குமாரபுரிப் படலம்

காவிரியின் வடகரையாகிய மண்ணி என்ற பகுதியில் வளமுள்ள சோலைகள் இருப்பதைக்கண்ட தேவர், முருகனைப்பார்த்து, ஐயனே! இங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருப்போம் என்ன, அவருமிசைந்து, மயன் மூலம் கோவில் அமைத்து, அதன் கண் தங்கினார்.

அப்போது இருள் வந்தது. காட்டுத் தெய்வங்கள், சீர்காழியில் இம்மீரன் தவஞ் செய்தபோது அவன் வைத்திருக்கும்படி கொடுத்த அவன் மனைவியது, ஆபரணங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுக்க அவைகளைப் பார்த்தபோது, தன் மனைவியின் எண்ணம் வர அதனால் காமநோய் கொண்டு உழன்றான். சந்திரன், கடல், அன்றில், குயில் இவைகளைப் பார்த்துத் தன்னை வருத்த வேண்டாம் என்றான்.

விடிந்ததும் காமநோய் தணியத் தான்வருந்தியதை நினைத்து வெட்கி, முருகன் முன் சென்று, மண அடக்கத்துடன், வணங்கினான் முருகன் அந்ந் கூர்ந்து பூசனைக்குரிய பொருட்களைக் கொணர்க என ஏவலர் மூலம், தருவித்தான்.

முருகன் சிவனை அர்ச்சனை செய்ய இறைவன் தோன்றிச் சிவப் படைக்கலத்தைக் கொடுத்தார். பின்னர், தேரேறிப் படைகளுடன் புறப்பட்டு இடைமருது, பறியலூர், இவைகளை வணங்கிய பின் திருவாரூரை வந்தடைந்தார்.

சுரம்புகு படலம்

திருவாரூரை அடைந்து தெற்கு நோக்கி வருகின்றார். வரும் போது ஒரு பாலை வனத்தை அடைந்தார். அப்பாலேவனம் மிகவும் வெம்மையுடையது. சுப்பிரமணியர் வந்ததும் அது வெம்மை நீங்கித் தண்மையாகியது. அப்போது, திருப்பரங்குன்றத்தில் இருத்த ஆறு முனிவரும் சுப்பிரமணியரின் வருகையை உணர்ந்து அப்பாலேவனத்தை அடைந்து அவரைத் தொழுதனர். அப்போது இந்திரன் முருகனை வணங்கி அந்த ஆறு முனிவர்களின் வரலாற்றைக்கூறுகின்றார்.

பராசர முனிவருடைய பிள்ளைகள் இவர்கள். சரவணப்பொய்கையில் மீன்களை இவர்கள் பிடிக்கப் பராசரர் கண்டு மீனாக்கடவீர்கள் எனச் சாபமிட்டு முருகனால் சாபம் நீங்குமென்றார். உமையின் பாலைப் பருகியதால் முனிவராகிச் சிவனது ஆணையால் திருப்பரங்குன்றில் தவஞ்செய்து இப்போதிங்கு வந்தனர் என்கூற, முருகன் அவர்களைத் தன்னுடன் வரச்சொல்ல, அவர்களும் இசைந்து உடன் போயினர்.

திருச் செந்திப் படலம்

முருகன், பின்னர் திருச்செந்திலை அடைந்து, மயன் மூலம் கோவில் அமைப்பித்து அதனுள் வீற்றிருக்க, வீரவாகு வாளுடன் பக்கவில் நின்றார். முனிவர், தேவர், மற்றும் தம்பியர்கள் புறங்கடையில் காவலாக நின்றனர். அப்போது இந்திரனிடம், முருகன், சூரர் பிறப்பும், அவர் வரமும், அவர் கொடுமையும், தனக்குச் சொல்க என, இந்திரன் வியாழபகவானை நோக்க அவரும் சொல்ல இணங்கிச் சொன்னார்.

எல்லாந் தெரிந்த முருகன், இதைக் கேட்டது. தேவர் துயர் நீங்க, அருள் செய்யவேயாகும்.

திருவிருத்தம் 1783

உற்பத்திகாண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

கச்சியப்ப சிவாசாரியர் திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்
இரண்டாவது
அசுர காண்டம்
மாயைப் படலம்

வியாழ பகவான் அசுரர் வரலாற்றைக் கூறுகின்றார் :-

அறுபத்தாறு கோடி அவணர்களுக்கு அரசனாகிய அசுரேந்திரனுக்கு மங்கல கேசி என்ற மனைவியின் வயிற்றில் சுரசை என்னும் மகன் பிறந்தான். சுக்கிராச்சாரி அவளுக்கு மாயவித்தைகள் பழக்கி மாயை எனப் பெயரிட்டார். பெயரிட்டுத் “தேவர்கள் உங்கள் குலத்தை அழித்திருக்கிறார்கள். அவர்களை நீ அழிக்கக் காசிப முனிவரை மணமுடித்துப் பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டுமென்றார். அதன்படி, தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த பிரமாவின் மகன் காசிப முனிவர்க்கு அண்மையில் மாயை அழகான பெண்ணாகச் சென்று, மண்டபங்கள், மாடங்கள் ஆக்கி மறைந்தாள்.

முனிவர் இந்த அதிசயத்தைக் கண்டு பிரமா இதை ஆக்க முடியாது. வேறு யார் தான் ஆக்கினார்கள் என்று எண்ணி ஒருவரையுங் காணாத படியால், மனதை, இதிலே விடக்கூடாதென்று திரும்பவும் தியானத்தில் இருந்தார்.

பின்னர், மாயை, அழகான பெண்ணாக மலையிறோன்ற அவளைக் கண்டு காதல் சொண்டு அவளருகே சென்றார். அவள் ஒரு நோக்குப் பொதுவாகவும், மற்ற நோக்குக் காதல் நோக்காகவுங் காட்டினாள். அந்த நோக்கத்தை முனிவர் வருணித்தார். தலையில் இருந்து பாதம் வரை மாயையின் உறுப்புக்களைப் பார்த்து உவமை கூறி ரசித்தார். பின்னர், அவன்முன் சென்று, அவளது பெயர், ஊர், வினவினார். அப்போது அவள், “தவத்தில் இருக்கும் நீர் என்னோடு இப்படி உரையாடுவது, உமக்கு அழகல்ல. தவத்தைச் செய்யுங்கள் என்றாள். அப்போது முனிவர் கூறுகின்றார் :-

“பெண்ணே! யான் தவஞ் செய்தது, உன்னைப் பெறுதற்கே,” என்றார்.

“நீர் தவஞ் செய்தது என்னை அடைய என்பது பொய். இப்படிப் பொய் சொல்ல வேண்டாம்” என்றாள்.

“உன்னையடைவதே எனக்கு முத்தி” என முனிவர் கூறினார்.

அப்போது, மாயை, “யான் உடக்குப் பக்கத்தில் இருப்பவள். கங்கையில் நீராடச் செல்கின்றேன், என்றாள் அதற்கு, முனிவர், யான் கங்கை நதியை இங்கு வரவழைக்கிறேன்,” என்றார். “தனியே நிற்ப

கிறேன் என்று? இது கூறியீர். தவ ஒழுக்கில் நில்லும். நான்வந்த காரியத்தில் செல்கிறேன் என்னுள். முனிவர் பின் தொடர, மாயை மறைந்தாள்.

காசிபன் புலம்புறு படலம்

மாயை மறைந்ததும், காசிபன் மலை, நதி, பூமி, கிளி, மான், யானை என்பவற்றை மாயை போன இடத்தைக் காட்டிரோ? என்கின்றார். சூரியன் மறைய, இருள் வந்தது. நிலவுதித்து. அந்த நிலவு, நெருப்பாக அவருக்கிருந்தது. காதல் நோயால் வருந்திப் பெண்ணே! என்னையடைய வரமாட்டாயா? என்று இரங்கினார். அப்போது, மாயை அவர்முன் வந்து நின்றாள்.

அசுரர் தோற்று படலம்

தோன்றிய மாயையைக் காசிபர் அன்போடு பார்த்து, அவளை அணைய முன் சென்றார். அவள் அவரது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு மண்டபத்துட் சென்றார். இருவருஞ்சேர்ச் சூரன் பிறந்தான். இரண்டாரு சாமத்தில் வேறொரு மண்டபத்துள் சிங்க உருவிற சேர்ந்து சிங்கனை ஈன்றனர். மூன்றாஞ்சாமத்தில் யானை உருவிற சேர்ந்து, தாரகனைப் பெற்றனர். நாலாஞ்சாமத்தில் ஆட்டுருவிற சேர்ந்து, அசமுதியைத் தந்தனர். ஒவ்வொரு சேர்க்கையிலும் வந்த வியர்வையில் அவ்வவ் உருவிற பல்லாயிர அசுரர் தோன்றினர்.

விடிந்ததும் இருவரும் தம்பிள்ளைகளைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். சூரன் தன்பெற்றோரைக் கண்டு உபதேசம் பெறுவதற்குச் சிங்கன், தாரகன், அச முதியுடன் வந்தான்.

காசிபன் உபதேசப் படலம்

சூரன் தாங்கள் செய்யக் கூடியதைக் கேட்கத் தந்தை யாகிய காசிபர் கூறுகின்றார்:-

“உலகில் முப்பொருள் உளது. அவற்றுள், பதிஐந்தொழிலைப் புரிகுரர் உயிர்கள் தருமஞ் செய்ய அன்பும், அன்பால் அருளும், அருளால் தவமும் தவத்தால் இம்மை, மறுமை, இன்பமும் உண்டாம். தவஞ்செய்து முத்தியடைந்தார் பலர். தவத்தால் இம்மை, மறுமை, இன்பம் அடைந்தார் பலர். பிரமா விஷ்ணு இவர்கள் இத்தன்மையர். தவத்துக்கு நிகரில்லை. தவத்தால் உயர்ந் தோர்க்கு இதோ! ஒரு உதாரணம் என்று மார்க்கண்டேயர் சரிதையைக் கூறத் தொடங்கினார்.

மார்க் கண்டேயப் படலம்

கடாரம் என்ற ஊரில் குச்சக முனிவர்க்குக் கௌவுச்சிகர் என்ற மகன் பிறந்து, தவஞ் செய்ய, விஷ்ணு வந்து மிருகண்டேயர் என்ற

நாமஞ் சூட்ட, விழித்துத் தந்தையிடம் வந்து கூற, அவர் மகிழ்ந்து இல்லறத்தை விரும்புதி என்ன, “நீங்களும் இதைக் கூறலாமா? என்றார்.

இல்லறத்தை மேவினால் கடவுளை அடைய முடியாதே என்று கவுச்சிகர் கூறிக் குச்சகர், வசிப்டரை உதாரணங் கூறியதோடு “சாரலால் மலையுச்சியை அடைய வேணுமே ஒழிய, உச்சியைச் செங்குத்தாக அடைய முடியுமா? அது போன்றதுதான் முறையே. இல்லறத்தால் முத்தியடைவதும், தவத்தால் முத்தியடைவதுமாகும்” என்றார். ஆனமையால் இல்லறத்தை விரும்புக என்றார்.

இதைக் கேட்ட கவுச்சிகர், தந்தையே! துன்பம் அனுபவிப்பவர்கள் தான் இல் வாழ்வை விரும்புகிறார்கள். சில பெண்கள் நல்லவர்களாக இருக்கின்றனராகென்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் பெரும்பாலார் நல்லவர்களாக இல்லையே! கௌதமர் மனைவியால், இந்திரன் பழியுற்றான். தான் படைக்க பெண்களில் மிகவும் அழகான பிபண்ணில் ஆசை கொண்டு நான்முகன் நாலுமுகம் அடைந்தான். ஆதலால் பெண்ணைக் கொள்ளேன்; தவமே செய்வேன்; “என்று கூறத் தந்தை மேலுங் கூறுகின்றார்:-

“தம்பி! நீ வேத நெறியை மாற்ற நினையாதே வசிப்டர் தமது மனைவியுடன் தவஞ் செய்தார். தவஞ் செய்பவர் தவறின் உய்வில்லை. இல்லறத்தானுக்கு உய்வுண்டு. இந்திரன், பிரமர், விஷ்ணு இவர்களை இல்லறத்தில் இருக்கவே இறைவன் பணித்தார். நல்ல பெண்ணுடன் வாழ்ந்தால் இவ்வுலகில் எல்லாம் கிடைக்கும். பிரமச்சரியர், வானப் பிரஸ்தர், சந்தியாசி இவர்களைக் காப்பதும் இல்லறத்தானே. இல்லறத்தில் நின்று பின்னர் துறவறஞ் செய்வதே மேல். ஆனமையால் மறுக்காதே” என்றார்.

இதைக் கேட்ட கவுச்சிகன் தந்தையே! உங்கள் சொல்லைத் தட்டவில்லை” என இசைந்தார்.

இசைந்து, பின்வருமாறு தந்தைக்குக் கூறுகின்றார்:-

“சுற்றம் இல்லாதவர், கடவுட் பக்கி இல்லாதவர், பெரிய உருவினர், நீண்ட மயிரினர், பிறர் மனைக்குப் பன்முறையும் போவோர், பத்து வயதின் மேற்பட்டோர், இத்தகையவரை யான் விரும்பேன்” என்றார்.

குச்சகர் மனமகிழ்ந்து, நல்ல ஆபரணத்தின் மத்தியில் பதிக்க ஒரு இரத்தினத்தைத் தேடுவது போலத் தேடத் தொடங்கினார்.

தன் ஆச்சிரமத்துக்கு வந்த முனிவருடன் யோசித்து, சென்னியின் தேயத்து அநாமயம் என்னும் வனத்தில் உள்ள உசத்திய முனிவரிடம் விருத்தை என்ற மகள் இருப்பதை அறிந்து, அங்கு சென்று உசத்தியரின் சம்மதம் பெற்று, அங்கு சில நாட்கள் தங்கி இருந்தார்.

பின்னர், நீராடச் சென்ற விருத்தை யானையைக்கண்டு பயந்தோடிய போது, பாண்கிணற்றில் வீழ்ந்திருக்கத் தோழியர் சொல்லக் கேட்ட தந்தை எழுந்து ஆபரணம் வீழ்ந்த அடையாள வழிச் சென்று, கிணற்றுள் மகள் இறந்து கிடப்பக் கண்டார். தனது பாவமே யானை வடிவில் வந்ததோ? எனப் புலம்பினாள் அவளது அன்னை. அப்போது குச்சகர் அங்கு வந்து, புலம்பவேண்டாம். இப்பிணத்தைத் தைலத்தில் இடுங்கள் யான் நாளை எழுப்பித்தருகிறேன் என்று குளத்தில் மூழ்கித் தவஞ் செய்ய, அந்த யானை வந்து அவரைச் சுமந்து சென்றது. அப்போது குச்சகர் அந்தயானையின் முற்பிறவியை நினைக்கின்றார்.

தேவதத்தன் மகன் தரும தத்தன் தாய் தந்தையர் இறக்கத் தரும நெறியில் நின்றான். அப்போதொரு மாயக் காரன், அவரையனுதி அவரது பொருள் முழுவதையுங் கொண்டு போனதுடன், அவரது தருமத்தையும் வாங்கிச் சென்றான்.

மனமுடைந்த தரும தத்தன் இறந்து இந்த யானையாகப் பிறந்திருக்கிறான், என்றுணர்ந்து, குச்சகர்தனது ஒருநாட்டவத்தின்பயனை யானையுட் செலுத்த அந்த யானை தேவவடி வெடுத்துக் குச்சகரை வழுத்திச் சென்றது. இந்தயானையே அப்பிள்ளையைத் துரத்தியது.

பின்னர் குச்சகர், யமனை நினைத்துத் தவஞ் செய்யயமன் வந்தான். யமனிடம்'' எனது மகன் உசத்தியர் மகள் விருத்தையை மணக்க நின்றான். அவன் யானை துரத்தியது காரணத்தால் இறந்தான். அவனை உயிர் பெற்றெழ அருள்க'' என, யமன் தூதுவரிடம் சொல்லத் தூதுவர் உயிர் பெறச் செய்தனர். மகிழ்ந்த தாய்தந்தையர் குச்சகரை வணங்கி, உங்கள் மகனை அழைத்து வாரார்கள் என்ன, அவரும் மகனைக் கொண்டு வந்தார். கவுச்சிகருக்கும், விருத்தைக்கும் இனிது திருமணம் நிறைவாகியது. பின்னர் குச்சகர் தவஞ் செய்யச் சென்றார்.

கவுச்சிகர் விருத்தையின் வாயிலாக, மிருகண்டுலைப் பெற்றார். இந்த மிருகண்டு முனிவர் முற்கலன் மகள் மருத்துவதியை மணந்து பிள்ளை வரம் பெறக் காசியை அடைந்து, மணிகர்ணிகை நதியின் பக்களில் உள்ள சிவனை வழிபட்டார். இறைவன் பதினாறுவயதும் நற்குணமும் உள்ள மாரீர்க்கண்டரை அவர்கள் விருப்பப்படி

கொடுத்தார். அப்பிள்ளை பதினாறு வயதடைந்ததும், தாய் தந்தையர் வருந்துவதை அறிந்து மணிகர்ணிகையிற் சிவனை வழிபட்டது, யம தூதுவர்வந்து திரும்பினர். பின்னர் காலன் வந்தான். அவனுந் திரும்பினான், பின்னர் யமன் வந்து மார்க்கண்டேயரை வரச்சொல்ல, அவர் மறுக்க, யமன்பாசத்தை வீச, இறைவன் யமனை உதைத்து வீழ்த்த அவன் இறந்தான். மார்க்கண்டருக்கு என்றும் பதினாறு வயதீந்தார். மார்க்கண்டர்தாய் தந்தையர் துயரை நீக்கினார்.

யமன் இன்மையால், இறப்பின்றி இருக்கப் பூமாதேவி சண்ண பிராஸிடம் அழுது முறையிட அவரும் பிரமாவும் சிவனிடம் வேண்டச் சிவன் யமனை உயிர்ப்பித்தார். அவன் வரவனுக்கு, “அடியவர்களை யான் என நினைக்குதி” எனக் கூறி, அவனதுகடமையைப் புரிய அனுப்பினார்.

இந்த மார்க்கண்டருடைய கதையில், தவ ஆற்றலால் குச்சகர் ஒரு பெண்ணை உயிர்ப்பித்தார். அவர், தேவர் புகழும் மிகுண்டேயரைப் பெற்றார். அத்துடன், அவர் யானையைத் தேவ உருப் பெறச்செய்தார், என்ற உண்மைகள் விளங்குகின்றன.

ஆதலால், தவம் மேலானது. அதைச் செய்க எனக் காசிபர் தமது புதல்வனுக்கு விளக்கினார்.

மாயை உபதேசப் படலம்

எனது நாயகரே! “நீங்கள் நமது பிள்ளைகளைத் தவம் செய்யச் சொன்னீர்கள். அது முனிவர்க்குத் தான் தகும். இவ்வுலகில் இன்புற்று வாழ வழி வகுக்க வேண்டும்” என்றான். அப்போது முனிவர் கூறுகின்றார், “இதுதான் உமது எண்ணமென்றால் அதற்குரிய வழியை நீயே கூறுக,” என்றார்.

மாயை சொல்கின்றான்:—

பிள்ளைகளே! “இவ்வுலகில் இரு பொருட்கள் இருக்கின்றன. அவை கல்வி, செல்வம் என்பன. அவைகளுட் செல்வமே மேலானது, அதை அடைந்தால் கல்வி, வீரம், புகழ் எல்லாங் கிடைக்கும். ஆதலால் அதை யடைய, ஆலந் தீவுக்குச் சென்று அதன் வடக்கேயுள்ள உத்தர பூமியிற் சிவனைக் குறித்து யாகஞ் செய்யுங்கள்” என்றான். அப்போது குரன் முதலிய மூவரும் தாய் தந்தையரை வணங்கி யாகஞ் செய்யச் சென்றனர்.

மாயை நீங்கு படலம்

மாயை தனது கணவரைப் பார்த்து முனிவரே! யான் பிரிந்து செல்லப்போகிறேன். பிள்ளைகளின் யாகத்துக்கு வேண்டிய உதவியை யான் செய்ய வேண்டும் என்றான்.

பெண்ணே! என்னை விட்டுப் பிரியாதே என்று காசிபர் கூறினார். “நான் மாயை. பிள்ளைகளைப் பெறுதற்கே உங்களை அடைந்தேன். அது நிறைவாகிய படியால் யான் செல்கிறேன்” என்று சென்றான். முனிவர் வருந்த அதைக் கண்ட அவரது தந்தை பிரமாவந்து, முற்றும் உணர்ந்த நீர், ஒரு பெண்ணின் பொருட்டு வருந்தலாமா? காமமே பிறவிக்குக் காரணம். ஆதலால், ஆசையை விடுத்துத் தவத்தைச் செய்க எனக் காசிபரும் தவம் இயற்றினார்.

அசுரர் யாகப் படலம்

சூரன் தன் தம்பியரை யாகஞ் செய்யப் புறப்படும்படி பணித்தான். அவர்களும் இசைந்தனர் முன்னுக்குச் சிங்கன் சென்றான். பின்னுக்குத் தாரகன் சென்றான். நடுவில், சூரன் படைகள் சூழச் சென்றான். அப்போது, வெள்ளியாகிய அவனைக் குறு சூரனைக் காண ஆசைப்பட்டு அவனை அடைந்து, மந்திர வியால் அவனைத் தன்வசப் படுத்தி அவனுக்குத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தி, அவனும் விரும்ப, ஒரு மந்திரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்து “இறைவனைக் குறித்து யாகம் செய்து, தேவர்களை வெல்க” வென்று ஆசீர் வதித்தார்.

இகன்பின் சூரன் ஆலந்தீவுக்கு வடபாலுள்ள உத்தர பூமியை அடைந்து, ஆழமான குழி ஒன்று தோண்டினான். அதைச் சூழ நூற்றெட்டுக் குழியும், அதைச் சூழ ஆயிரத்தெட்டுக் குழிகளும் தோண்டி வித்தான். முதற் குழியுள் வச்சிர கம்பம் ஒன்றை நாட்டினான். குழிகளைச் சூழ மலைகளால் மதில் கட்டுவித்து நான்கு புறமும் வாயில்கள் அமைப்பித்து, வைரவர், காளி, கொற்றவை, பேய்கள் முதலியவர்களைக் காவல் வைத்து அவர்களுக்குத் தசை, குருதிகளை ஊட்டினான். தான் முதற் குழியில் இருந்தான். சிங்களை இரண்டாங் குழியிலும், மூன்றாம் குழியில் தாரகனையும் இருத்தினான். மாயை தேவையான பணிப்பொருட்களை மலைபோலக் குவித்தான்.

சூரன் இவ்வாறு யாகஞ் செய்தான். இறைவன் வராததை அறிந்து ஆகாயத்தில் எழுந்து, தனது தசையை அறுத்து ஒமக் குழியுள் இட்டான். அதற்கும் இறைவன் வராமையால், கம்பத்தில் தன் தலை

யைப் பாய்ச்சிக், கம்பத்தினூடாக ஊடுருவி விழுந்து இறந்தான்.

இதைக் கண்ட சிங்கன், புலம்பினான். தாரகனுக்கும் தெரிவிக்க அவனும் புலம்பினான். பின்னர் தனது தமையனைப் போல இறக்க எண்ணி ஆகாயத்தில் உயர்ந்து, சிங்கன் தனது ஆயிரந்தலைகளையும் அறுத்துவிழ்த்தினான். அறுக்க, அறுக்கத் தலை வந்து பொருந்த அவைகளையும் அறுத்துக் குழியுட் போட்டான்.

இதைக் கண்ட தாரகனும் அப்படிச் செய்தான். ஈற்றில் சிங்கன் குரன் இறந்தது போலத் தானும் இறக்க ஆயத்தம் செய்தான். அப்போது இறைவன் கிழப் பிராமண வடிவங் கொண்டு வந்து, சிங்கன் முன் நின்று, ஏது? உங்கள் துயரம் என்னச் சிங்கன் வரலாற்றைக் கூறச், குரனை எழுப்புகிறேன் என்று கங்கையை நினைக்க, அது அக் குண்டத்துள் வரச், குரன் எழ, எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். இந்திரன் ஆதியோர் பயந்தோடினர்.

பின்னர் இறைவன் காட்சி கொடுத்து யாது வேண்டும் என 'பல அண்டங்களுக்கு அரசும் அழியாத உடம்பும். எவ்வுலகுஞ் செல்லக் கூடிய ஊர்தியும், வேண்டு' 'மென்று குரன் கேட்டான்.

ஆயிரகோடி அண்டங்களில் ஆயிரத்தெட்டு அண்டமும், நூற்றெட்டு ஆக ஆயுளும், இந்திரமானாலத்தேரும் சிங்கவூர்தியங், கொடுத்துத் தேவர், தானவர், மனிதர் யாவர்க்குந் தலைமையும் இறைவன் நல்கினான்.

பின்னர் அவன் தம்பியர் வந்து வணங்கச் "குரன் தோளினையோல் வீரத்துடன் பலயுகம் தலைமையுடன் வாழுங்கள், உங்களை" எனது சக்தி வெல்லுமே ஒழிய வேறுயாரும் வெல்ல முடியாதென்று அருள் செய்து மறைந்தார்.

சுக்கிரன் உபதேசப் படலம்

குரன் இத்தகைய வரத்தையும், படையையும் பெற்றதைக் கண்ட அவனது தம்பியர், சேனைகள் ஆயினோர் அவனையடைந்து முதல் சிவனும், இரண்டாவது நீங்களும் எமக்கிருப்பதால் யாதுங் குறைவிலோம் என்றனர். பின்னர் யாகம் செய்த இடத்தினின்றும், திரும்பி வந்து தந்தையரை வணங்க, அவர் தேவர்களுக்குக் கேடு வந்ததா? இப்படி இறைவன் செய்து விட்டாரே! என மனதுள் நினைத்து, உங்கள் குருவாகும் சுக்கிராச்சாரியரிடம் செல்லுங்கள் உங்களுக்கு நல்லவற்றைச் சொல்வார்; என்று கூற, அவர்களும் அவரிடம் செல்லச் சுக்கிரன் எதிர்கொண்டு வரவேற்றுத் தன் அரண்மனையுட் கூட்டிச் சென்று இருத்தினார். தாரகனைச் சேனை

யுடன் வாயிலில் விட்டு சிங்களையும் கூட்டிச் சென்றான் குரன். வந்தது ஏன் என்ன இறைவன் கொடுத்த வரத்தையும் தந்தை கூறியதையும் கூறினான்.

சுக்கிரர் உபதேசிக்கின்றார்:-

"பதி, பசு, பாசம் என்கிறார்கள். இவற்றுள் பாசம் என்பதுபொய். பதியும், பசுவும் ஒன்றே. நல்வினை தீவினைக்கு ஏற்ப உயிர்கள் இன்ப துன்பங்களை அடைய இறைவன் செய்கிறான் என்று அறிவினர் கூறுகிறார்கள். இது பிழை. யான் உண்மையைக் கூறிகின்றேன். இறைவன் ஆடலில் ஆசை கொண்டு பொய்த் தோற்றமாகிய பூதங்களை ஆக்குகிறார். இந்த மாயையால் ஆகும் உடம்பில் குடத்துள் ஆகாயம் போல இறைவன் இருக்கிறான். குடம் உடைய ஆகாயம் ஆகாயத்துள் செல்வது போல, உடம்பு அழிய இறைவனும் இறைவனுடன் கலக்கிறான். இதுதான் அவனது ஆடல்.

வினை தவம், முத்தி இவைகளெல்லாம் பொய். உடம்பு, பெற்றி புலன், மனம், இன்பம், துன்பம் இவையாவும் பொய்யே. தருமம் நல்லது, அதர்மம் கூடாது, என்பது வெறும் பொய், நல்லதையும், தீயதையும் மாயை என உணர்க. கனவு போன்றது இவ்வுலக வாழ்க்கை. ஆதலால் உன்னைப் பிரமா என எண்ணுக. நேற்று வரை உங்கள் குலத்தை வருத்திய இந்திரனைச் சிறையிடுக. முனிவர் தேவர்களை வருத்துதி. எந்தப் பாவத்தையும் செய். அதனால் யாதும் தீங்கில்லை. இவ்வாறு செய்தாற்றான் உனக்கு எவரும் அஞ்சுவர். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் சென்று கண்டு, ஆட்சி ஒழுங்கு செய்து ஈண்டு வந்தும் அரசாள்க" என்றார் சுக்கிராச்சாரியார்.

அண்டகோசப் படலம்

குரன் சுக்கிராச்சாரியாரைப் பார்த்துக் குருவே! இறைவன் எனக்குத் தந்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமெனச் சுக்கிரன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

ஒரு யோசனை தூரம் இருபத்து நான்கு மைல். நூறுகோடி யோசனை தூரம் உமக்குத்தந்த ஒரு அண்டமாகும். இந்த அண்டம் பூமிக்கு மேலே ஐம்பது கோடி யோசனைதூரம்; பூமிக்குக்கீழே ஐம்பது கோடி யோசனை தூரமாகும். மேருமலையில் இருந்து நாற்பக்கமும் ஐம்பது கோடி யோசனை தூரம் ஒரு அண்டகடாரமாகும்.

மேருமலைக்கு அருகில் நாவல் மரம் ஒங்கி நின்ற படியால் பரத கண்டம் நாவலந் தீவெனப் பெயர் பெற்றது. இப்பரத கண்டத்தில் "தேவர், நரசர், எண்கண்டத்தோர் வந்து நல்வினை தீவினைகளை அனு

பலிப்பர். பரத கண்டத்தை ஆண்ட பரதன் ஒன்பது ஆண்மக்களையும், குமரி என்னும் பெண்மகளையும் பெற்று ஒன்பது ஆண்களுக்கும் பரத கண்டத்தைப் பகிர்ந்து கொடுத்தான்.

சுவர்லோகம், தவலோகம், சத்தியலோகம், நாராயணன் வாழ் பிரமபதம் அதன் மேல்சிவலோகம் அதன்மேல் அண்டகோளகை உண்டு.

இந்த அண்டங்களில் இறைவன் உனக்குத் தந்தவை ஆயிரத்தெட்டாகும். இவைகளை மைந்த! சென்றுநீ காணுதி; என்னச் சூரன் மகிழ்வுடன் உணர்ந்தான்

சூரிய கூதிர் அணுக்கூரில் 24 ஐ அடுக்கி வைத்ததூரம் ஒரு காசாக்கிரம்
 8 காசாக்கிரம் - 1 ஈலிக்கை
 8 ஈலிக்கை - 1 யுகை
 8 யுகை - 1 இயவை
 8 இயவை - 1 அங்குலம்
 24 அங்குலம் - 1 கரம்
 4 கரம் - 1 தனு
 2 தனு - 1 தண்டம்
 2000 தண்டம் - 1 குரோசம்
 4 குரோசம் - 1 யோசனை

திக்கு விசயப் படலம்

சக்கிரரச்சாரியசார் சூரனுக்கு அண்டங்களின் இயற்கையைக் கூறி, அவற்றினைச் சீசன்று பார்க்கும்படி கூறச், சூரன் தம்பியருடனும் சேனையுடனும் முதற்கண் குபேரனது நாட்டை அடைந்து அவனை வென்று, அவனது பொருளைச் சூறையாடினான். பின் இந்திரனை வென்றான். பின் அக்கினியிடஞ் சென்றான். அவன் பயப்படாமல் சிறுபோது யுத்தஞ் செய்து, பின் தோல்வி அடைந்தான். பின்னர் யமனிடஞ் சென்றார். அவன் சரணாகதியடைந்தான். பின்னர், காற்று, வருணன் இவர்களுஞ் சரணாகதியடைந்தனர். பின்னர் நிருதியும் அப்படியே. அதன் பின், பாதாள உலகை அடைந்தான். நாகர் சிறிது எதிர்த்துப் பின் பணிந்தனர். பின்னர் கடலில், பாரில் உள்ள மலைகளையும் வென்றான். பின்னர் பாற்கடலை அடைந்து விஷ்ணுவுடன் எதிர்த்தான். கடுஞ்சமர் நடந்தது. விஷ்ணு, சிவன் கொடுத்த சக்கரப்பலையை வீட்டார். அது தாரகன் கழுத்தில் மாலையாகவிழுந்தது. விழ, ஓ! இவர்கள் மிகப் பெரிய தவவியாயுடையவர்கள். இவர்களை வெல்லமுடியாதென்று இவர் களைத் தமது உறவாகக் கருதுவதாகச் சொன்னார். பின்னர் வான் நோக்கிச் செல்லச், சூரியன் முதலியோர் பணிந்தனர். பின்பு துறக் கத்தை அடைந்தான். வானுலகில் இந்திரன் இதையறிந்து, எப்படி

வரீனும் வரட்டும். துன்பம் உறுவோர் ஒருகாலத்தில், இன்பமடைவர். யான் குரன் முன் சென்றால் அவன் என்னைக் கட்டிவிடுவான். ஆதலால் யான் வேறுவடிவம் எடுக்க வேண்டுமென்று அவனும் மனையும் குயில் வடிவெடுத்தனர். குரன் அவர்களைக் காணவில்லை. பின்னர் மகலோகம் அடைந்தான். அங்குள்ள மார்க்கண்டர் முதலியோர் பரவினர். பின்னர் மற்ற இருலோகங்களை அடைந்தான். அங்குள்ளாரும் போற்றினர். பின்னர் பிரமலோகம் அடைந்தான். பிரமா குரனைப்பார்த்து நீங்கள் எனக்குப் பேரப்பிள்ளைகள். உங்கள் புகழ் எனது என்றார். அதன் பின் விஷ்ணுவினது உலகை அடைந்தான். விஷ்ணு ஆசிகூறினார். இதன் பின் சிவலோகத்தை அடைந்து நந்தியின் விடைபெற்று, இளறவளை வணங்க, அவர் அண்டங்களை ஆள்க என ஆசீர்வதிக்க, மகிழ்ந்து, ஒரு அண்டத்திலிருந்து இன்னொரு அண்டத்துக்குப் போகும் வாயிலாகிய அண்ட கோளாகையை அடைய, அங்குள்ள ஞமவி, உருத்திரர் எப்போர் மற்ற அண்டங்களுக்குப் போகும் வழியைக்காட்டச் குரன் மற்ற அண்டங்களையு மடைந்து, இப்படியே வென்றான். அங்கெல்லாம் தன் உறவினர்களை அரசாள நியமித்தான்.

எதிர் கொள் படலம்

குரன் மற்றைய அண்டங்களையும் வென்று திரும்பித் துறக்கத்தை அடைந்தான். இந்திரன், பிரமா முதலியோர் அவனை ஆசிகூறி வர வேற்றனர் இதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டான், அவனாரின் முன்னைய தலைவன். அவன் இந்திரனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு வானுலகில் இருந்தவன். இவன் அகரகுருவிடம் சென்று நமது குரன் வெற்றியுடன் வருகின்றான். அவனை நீங்கள் முதலில் சென்று எதிர்கொள்க யான் பின்னர் வருகிறேன் என்று சொன்னான். அகரகுரு சென்று குரனை அடைந்து உங்கள் பாட்டன் உங்கள் வெற்றி கண்டு பெருமகிழ்வெய்தி உங்களைக் காண வருகிறார் என்றான். இப்படி இருக்கும் போது அந்த அவனனும் வந்து குரனை வாழ்த்தினான் பின் அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு பூமிக்கு வந்தான். இவன் பூமியை அடைந்தான், என்பதை அறிந்த இந்திரன் முதலியோர் பாற்கடலை அடைந்து விஷ்ணுவைக் கண்டு யாது செய்வோம்? என அவர் குரனை இனி வெல்ல முடியாது ஆகையால் நாம் அவனைக் கண்டு வணங்குவோம் என எல்லோரும் வந்து குரனைப் போற்றினர். அப்போது ஆயிரகோடி உருத்திரர் அவர்கள் பக்கலில் நிற்க, "இவர்கள் யார்? " எனச் குரன் கேட்டான்.

உருத்திரர் கேள்விப் படலம்

அப்போது விஷ்ணு அந்த உருத்திரரைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். குரபத்மனே! பிரமா முன்னுளில் படைப்புத்தொழிலைச் செய்து தானே பிரமமென எண்ணிப் பரமனை மறக்க, அதனால் படைப்பு நடைபெறும்ற் போக, பிரமன் அதை உணர்ந்து இறைவனை வேண்ட இறைவன் பிரமாவின் முகத்தில் இருந்து பதினொரு உருத்திரரை உற்பத்தியாக்க, ஏன் வந்தீர்? எனப் பிரமா கேட்க படைக்க என்று கூறி, அப்படியாயின் படையுங்கள் என்று சொல்ல அவர்கள் பதினொரு கோடி உருத்திரரை உண்டாக்க, பிரமா சொன்னார் வினைக்குத் தக நீங்கள் படைக்க வில்லை என்று. அவர்கள் அது சரிதான் என்று பிரமாவையே படையுங்கள் என்று இறைவனை அடைய அவர் அவர்களை இந்த வானவருடன் வாழ அனுப்பினார் என்றார்.

நகர் செய் படலம்

குரன் மயனை அழைத்து தனக்கு நகர் செய்க என்றான். மயன் தென்கடலிற் கக்கிரன் குறித்த இடத்தில் மலைகளாற் கடலைத் தூர்த்து மதிலாக்கி மாடங்கள், கோபுரங்கள், அத்தாணிமண்டபம், ஆடல், பாடல் மண்டபம், இந்திரன் முதலியோர் தங்கும் மாடங்கள், சேனை தங்குமிடம், மிருகம் உறையுமிடங்கள், குரன் உறையும் அரண்மனை, ஆகியவற்றை ஆக்கினான்.

சிங்கனுக்கு வடகடல் நடுவண் அரண்மனையும் தாரகனுக்கு இமய மலைச்சாரலில் நாவலந்தீவில் பொற்கூடலில் மாயாபுரி என்னும் நகரத் தையும் ஆக்கினான். ஆக்கிச் குரனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தனது தம்பி மாரை அவர்களுக் குரிய இடத்தில் இருக்கவிட்டு தனக்கு ஆக்கிய இடத்திற் சென்றிருந்தான்.

பட்டாபிஷேகப் படலம்

குரன் தனது நகரில் இருக்க, பிரமா விஷ்ணு முதலியோர் அவனுக்குக் கடல் நீரினால் நீராட்டிச் சாந்து பூசி, ஆபரணம் அணிவித்து ஆசனத்தில் இருத்தி, முடிசூட்டினர். பின்னர் அனைவரும் ஆசி கூறினர் இந்திரன் அடைப்பை தாங்கச் சூரியர் சந்திரர் குடைபிடிக்கக் காற்றுத்தேவன் சாமரை வீசினன். அரம்பையர் ஆடிப்பாடினர். இன்னது செய்க என விஷ்ணு முதலானவர்க்குப் பணித்த பின்பு கக்கிராச்சாரியர் எண்ணப்படி மயன் மகள் பதுமகோமளையைச் குரன் திருமணஞ் செய்தான். மற்றுந்தேவர், நாகர்கந்தருவர் பெண்களையும் மணந்தான்.

சிங்கனுக்கு யமன் மகள் விபுதையையும், தாரகனுக்கு நிருதி மகள் சவுரியையும் மணமுடித்து வைத்தான்.

அரசு செய் படலம்

முடிசூடிய பின், சூரன் இரண்டு இரண்டு கோடி வீரருடன் தம்பிமார்களை அவர்கள் தேசத்துக்கு அனுப்பி விட்டு, எட்டுத்திசைக்கும். வானுக்கும் பாதலத்துக்கும் ஆறு கோடி வீரர்களுடன் தலைவர்களை அனுப்பி ஒரிலக்க வீரர்களைத் தன் அரண்மனைக்கு அருகில் நிறுத்தி வாயில் சுளுக்குக் காவலாகத் தலைவர்களை, நியமித்து அரசாண்டான்.

அதன்பின் துர்க்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், தீயமகிடன், ஆகிய மந்திரிமாறை நியமித்தான்.

தேவரை ஏவல் கொள் படலம்

சூரன். ஒரு நாள் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை அழைத்துத் தனது அவுணர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் கடலில் மீன்பிடித்துச் சுமந்து கொண்டு வந்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் பயத்தில் இயைந்து, இப்படியும் எம்விதி நெததேயென்று மாள்கி, வருஷன் மூலம் மீனைக்கரையிற் பெற்றுச் சுமந்துவந்து கொடுத்தனர். எண்ணிற்றத அவமானமும் வெட்கமும். வேதனையும் அடைந்தனர்.

புதல்வரைப் பெறு படலம்

சூரன் பதுமகோமளையுடன் கூடிப் பாணுகோபன், அக்கினிமுகன், இரணியன், வச்சிரவாகுவைப் பெற்றான். மற்றப்பெண்கள் வாயிலாக ஆயிரத்து மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றான்.

சிங்கன் அதிசூரன் முதலாய நூறுபிள்ளைகளைப் பெற்றான். தாரகன் அசுரேந்திரன் என்ற ஒரு நற்குண மகனைக் கள்ளியின் இடத்து அகில் பிறப்பது போலப் பெற்றான்.

வில்லவன் வாதாவிப் படலம்

அசமுகி பெற்ற பிள்ளைகளை இனிச் சொல்வாம். அசமுகி அச்சம் நாணமில்லாதவன். தான் விரும்பியவருடன் வலிதிற் கூடுவான். இவன் துருவாச முனிவரை அடைந்து அவரையணந்து பிள்ளைபெறவிரும்புவதாகக் கூறினான். அவர் தான் தவ ஒழுக்கில் நிற்பதால் அந்த எண்ணத்தை விடச் சொன்னான். அவன் அதற்கு ஒருப்படாமல், அவரை வலிதிற் கூடி வில்லவன், வாதாவி என இருபிள்ளைகளைப் பெற்றான். அப்பிள்ளைகள் தந்தையிடம் அவரது தவத்தைக் கேட்ச், அவர் மறுக்க,

இவர்கள் கோபிக்க தன்னைக்கொன்று விடுவர் என முனிவர் மறைய, இவர்கள் யாகஞ் செய்தனர். கடவுள் வராமையால், வில்லவன், வாதா வியை வெட்டி அவன் தசையை, அவியில் இட இறைவன் வந்து உங்களுக்கு யாது வேண்டு மென்ன, வில்லவன், இறந்த தனது தம்பி உயிர் பெற வேண்டுமென்ன, இறைவன் உயிர்ப்பிக்க, மகிழ்ந்து, இது போல அவன் இறந்தபின் எழும்ப வரம் பெற்றான்.

பின்னர் ஒரு காட்டில் நாற்சந்தியில் நின்று முனிவர்களை வர வேற்று, வாதாவியை ஆடாக மாற்றி, அவனை வெட்டிக் கறியாக்கி அவர்களுக்கூட்டி, “வா” என, அவன் முனிவர் வயிற்றைப்பிரித்து வர, முனிவர் இறந்தனர்.

இந்த வீரத்தைப் பெரியமாமாவாகிய சூரனிடம் கூற, அவனும் மகிழ்ந்தான்.

இந்திரன் கரந்துறை படலம்

சூரன் தேவர்களை வருத்தினான். தேவ உலகத்துக்குச் சென்றவன் அங்குள்ள சிறப்புக்களைக் கண்டான். இந்திரன் மனைவியையும் கண்டிருக்க வேணும். அந்த அம்மையை அணைய ஆசைகொண்டு இந்திரனையும் அவன் மனைவியையும் சிறைப்பிடித்து வரும்படி ஒன்பது கோடி அவுண வீரர்களையும், பெண்கள் பலரையும் அனுப்ப, இதை அறிந்தவர்கள் இந்திரனிடம் சொல்ல, அவன் குயில் வடிவமெடுத்தான். மனைவியும் குயில் வடிவமெடுத்தாள். இருவரும் பூமிக்கு வந்து, சீகாழியில்மறைந் திருந்து சிலனை வழிப்பட்டனர்.

இது இப்படியிருக்க, வைகுண்டத்தில் வாழ்ந்த இந்திரனதுதம்பி உபேந்திரனைக் காணச்சென்ற இந்திரன் மகன் சயந்தனுக்கு நாரதர் இந்திரனது நிலையைச் சொல்லச் சயந்தன் வருந்தித் தந்தை இல்லாத போது, நாட்டைக்காக்கும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டுமே எனத் துணிவு கொண்டு, வானநாட்டுக்கு வந்து, அங்கு மக்கள் நிலையைக் கண்டு வருந்தும் போது நாரதர்வர, அவரைவணங்கி இத்துயர் எப்போது நீங்கும் சுவாமி! என்ன, எழுந்து நின்று சொன்னவனை ஆசனத்தில் இருக்கப்பண்ணி மரியாதை கொடுத்து நாரதர் கூறுகின்றார்.

“இளவரசே! பயப்படவேண்டாம், இன்ப துன்பம் மாறி மாறி வரும். இது இயற்கை. சந்திரனது தேய்வும் எளர்வும் போல உலக இன்ப துன்பம் ஒவ்வொருவர்க்கும் உள்ளன. தேவர்களாகிய, உங்களை வருத்திய தாரகனை, உமது தந்தை முருகப்பிரான் மூலம் முன்னமே

கொன்றிருக்கின்றார். அதுபோல இத்துயரையும், உமது தந்தை நீக்குவார், என்றுகூற மனப்பயம் நீங்கிச் சூரனாயைத் தேவர்கள் மூலம் செய்வித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி இவனிருக்கப் பூமிக்கு வந்த இந்திரன் தன் மனைவியுடன் சிகாழியில் ஒரு சோலையாக்கி, மலர் கொய்து சிவனை வழிபட்டான். அப்போது அவுணரின் ஏவலால், மழையில்லாமல் சோலைவாட, இந்திரன் வருந்தினான். அவுண ஒற்றர் தேடி வந்ததைக் கண்டு பயந்து மூங்கிலாகி நின்று இறைவனை வணங்கினான். அப்போதுதான் அசரீரி ஒன்று கேட்டது.

“இந்திரனே! பயப்படவேண்டாம். இச்சோலைக்கு ஒருநதி விரைவில் வரும்” என்பதைக் கேட்டு, இந்திரன் மகிழ்ந்தான்.

விந்தகிரிப் படலம்

சிறியவர் தம்மைத் தருக்குவர் என்பதை இப்படலம் காட்டுகின்றது. (ஏன் இதை இந்த இடத்தில் புலவர் காட்டுகிறார் என்பதையுணரவேண்டும்).

நாரதர் விந்தகிரிக்கு அண்மையில் வந்தார். வரவிந்தம் அவரை வணங்கித் தேவ உருவம் பெற்றது. நாரதர் இமயமலையைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பின்வருமாறு கூறினார். “மேருமலை சிவனது விஷாகிய பெருமை உடையது. உமையம்மை பிறக்கும் பெருமை உடையது. மலைகளுக்கெல்லாம் தலைமையானது. உலகைப் புரக்கிறது. ஆயிரம் முடியுடையது. கைலைக்கு அருகில் உள்ளது. சூரனால் தாக்கப்படாதது இத்துணைப்பெருமை உடையது. இமயமலை என்பதைத் தெரிவிக்க உன் லீடம் வந்தேன் என்றார்.

இதைக் கேட்ட சிறியமலையாகிய விந்தத்துக்குப்பிடிக்காது பின் வருமாறு இமயமலையைப் பழித்தது.

சிவனால் வளைவுபெற்றது. இமய அரசன் தவத்தால் அன்றோ? அம்மை அதில் பிறந்தாள். எல்லா உயிரையும் தாங்குவது இறைவன் சக்தியன்றோ? முடிஅதிகம் கள்ளிக்கிலையோ? சூரன்கல் என்று நினைத்தன்றோ அதனை ஒன்றும் செய்யவில்லை. பாரதக்கதையை விநாயகர் தனது கொம்பால் இந்த இமயத்தை ஏடாக வைத்து எழுதவில்லையோ? அது ஒரு மலையே அல்லாது மும்மூர்த்திகளோ? எனக்கூறி இதோ அந்த இமயத்தை அடக்குகிறேன் எனப் பெரிய உருவிற் கிளம்பியது. இது கண்டு தேவர் பயந்து இறைவன் அருளால் உண்மையை உணர்ந்து இமையமலை அடியில் இறைவனை நினைந்து தவஞ்செய்யும் கும்பமுனியாகிய அகத்தியர் வந்தால் இந்த விந்தமலையை அடக்குவார் என எண்ணி அவரைநினைந்தனர்.

அகத்தியப் படலம்

அகத்தியரை நினைத்துப் பின்வருமாறு தேவர் கூறுகின்றார்கள்:-

வீஷ்ணு யானையைக்காத்தார், பிரமர் தான்படைத்த பெண்பிள்ளை யில் ஆசைகொள்ள அப்பெண்கினியாகி ஓலமிட அதைஇறைவன் காத்தார். பிருகுமுனியின் மனைவியை கிருஷ்ணர் கொல்ல முனிவர் அவரைப் பல பிறவி எடுக்க எனச் சபிக்க கிருஷ்ணர் வேண்டச் சிவன் பத்துப்பிறவியாக்க வில்லையா? ஒருவரைக் காப்பது முத்தியிலும் சிறந்தது. அவுணன் ஒருவன் கடலுன் மறைய கடலை ஒரு கையுள் அடக்கி அவுணனைக் காட்டி எமக்கு உய்வு தந்தீர்கள், ஆதலால் அகத்திய முனிவரே! எம்மையும் எவரையும் மயக்கும் இவ்விந்தமலையை அடக்க வாருங்கள் என்றனர். அகத்தியர் அதை உணர்ந்து சிவனை நினைக்க, சிவன் யாது வேண்டும் என்ன, விந்தமலையை அடக்கித் தெற்கே உள்ள தெக்கணத்தில் பொதியமலையில் உங்களைப் பூசனை புரிய தீர்த்தம் வேண்டும் என்ன, காவிரியைப் போக என, காவிரியான் பெண் எப்படி இந்த ஆடவருடன் போகலாம்'' என்று கூற அகத்தியர் தூயர்; அவருடன் போகலாம் என்று இறைவன் கூற காவிரி உடன்பட்டு, இவரை நீங்கும் காலத்தைக்கேட்க, இவன் கைகாட்டும் நேரம் நீங்கிப் பூமியில் செல்க என நதி உடன்பட முனியைப்பார்த்து உனது குண்டிகையில் இதைக்கொள்கஎன, குண்டிகையில் நதி வந்தடைந்தது. அகத்தியரைப் பொதிகைக்கனுப்பி இறைவன் கைலையை அடைந்தார்.

கிரவுஞ்சப் படலம்

அகத்திய முனிவர், கைலையில் இருந்து தரைமார்க்கமாக வரும் போது தாரகன் அரசானும் மாயபுரியை அடைந்தார். அங்கே கிரவுஞ்சன் (அன்றில் பறவையின் பெயர்) என்னும் அவுணன் கண்டு மலை போல உருவம் எடுத்து நிற்க, அகத்தியர் அதன் பாதை வழியாகச் செல்ல ஒரு பாலைவனம் வர அதன் ஊடாகச் செல்ல அப்பால் அப்பாதை இல்லாமற் போகத் திரும்பினார். அப்போது அவுணன், மலை, காற்று, இருட்டை ஆக்கினான். உடனே அகத்தியர் இது மாயை என உணர்ந்து தனது தண்டால் அம்மலையிற் பலமுறை குற்ற, அதன் கண் பல துவாரங்கள் உண்டாக, முனிவர் அவுணனைப் பார்த்து நீ இம் மலையாக இருந்து தேவர், முனிவர்களை வருத்தக்கடவை. ஆனால் சுப்பிர மணியக் கடவுளால் மாய்வாய்எனப் போனார். இந்தக்கிரவுஞ்ச அவுணன், கடலை மலையாகவும், பசுலை இருளாகவும் ஆக்கும் மாயை வல்லவன்.

விந்தம் புலப்புகு படலம்

கிரவுஞ்சனுக்கு மேற் கூறியவற்றைக் கூறிய பின்னர், அகத்தியர் தரைமார்ச்சுமாகக் காசியை அடைந்து இறைவனை வணங்கிய பின் சிறிது தூரத்திலுள்ள விந்தமலையை உற்று நோக்கி, விந்தமே! யான் பொதிமலைக்குச் செல்லவழிவிடு என்றார். அப்போது விந்தம் கூறுகிறது.

சூரிய சந்திரனுக்கு வழிவிடாத நான் குறுகிய உனக்கு வழிவிடு வேன் என்று நினைக்கின்றாய்? திரும்பப்போகுதி என்ன, அதைக்கேட்ட முனிவர் கோபித்து, முன்பு இந்திரன் வேண்டக் கடலை உண்ண எடுத்த கையைப் பிரமலோகம்வரை உயர்த்தி விந்தத்தின் முடியைத் தமது திருக்கையால் அமர்த்தினார். உடனே அது பாதாளத்தில் சென்றது. அப்போது விந்தமலை, ஐயனே! என்பிழையைப் பொறுத்து யான் எழும்ப அருள்களேன், யான் திரும்பிவர நேரின் நீயும் அப்போது எழுக எனச் சிரித்துக்கூறினார். அப்போது, சூரிய சந்திரர் அகத்தியரிடம் தமது மகிழ்வைத் தெரிவித்தனர். பின்னர் முனிவர் தெக்கணத்தை நோக்கி நடக்கச் சாகுங்காலஎல்லையை அடைந்தவில்லவன், வாதாவி என்போர் அகத்தியரைக் கண்டனர்.

வில்லவன் வாதாவி வதைப் படலம்

அகத்தியரைக் கண்டதும் வில்லவன் பின்வருமாறு நினைக்கின்றான்.

இவன் கடலையுண்டு அதனுள் இருந்த எம்குலத்தவனாகிய அவுணனைக் கொன்றவன். இவனுக்கு ஊனுடன் உணவு கொடுத்து அழிப்போம் என்று, வாதாவியை ஆடாக மாற்றித் தான் முனிவர் வடிவம் எடுத்து அகத்தியர் முன்னே சென்று, ஐந்துமுறை வலம்வந்து வணங்கி எனது தவப்பலனால் நீங்கள் இங்கு வந்தீர்கள். எமதீல்லத்தில் சில நாட்கள் தங்கி நான் அழிக்கும் அமுதை யுண்டு மிகுதியை அடியேன் உண்டு எனது தீவினை நீங்க உதவவேண்டுமென்ன, அகத்தியர் வில்லவனைப் பார்த்து, "நீர் சிறந்த முனிவராக இருக்கிறீர் உமது விருப்பம் நிறைவேற வருகிறேன்" என்று, அவன் பின்னே சென்று, அவனது இருக்கையை அடைந்தார்.

அவன் அவருக்கு ஆசனங் கொடுத்துத் தூப தீபங்காட்டி வழிபட்டான். பின்னர் உணவு சமைத்தான். மாங்கறியுடன், நெய் தேன் இவைகளுஞ் சேர்த்தான். பின்னர் ஆடாக நின்ற தனது தம்பியை வெட்டிக் கறிசமைத்தான். அக்கறியை நல்ல சுவையுடைய பாகாக ஆக்கி முனிவருக்குச் சேரற்றுடன் அருந்தக் கொடுத்தான்.

முனிவர் அதையுண்டு மணல் தடவிக் கையைக்கழுவி வாயும் அலம்பினார்.

அப்போது தனது தம்பியை அழைத்தான். அவன் முனிவரது வயிற்றுள் இருந்து கொண்டு, ஏ! முனிவனே! கடலையுண்டு அவுண்ணை உண்டதுபோல என்னையும் உண்ணலாம் என்று நினைத்தாய். இதோ உனது உயிரைக்குடிக்கிறேன் என்ன, முனிவர் தனது வயிற்றைக் கையாற்றடவ, மாண்டான்.

தன் தம்பி மாண்டதை அறிந்த வாதாவி பெருங்கோபத்துடன் ஒரு தண்டால் அகத்தியரைச் சாடவர அகத்தியர் தருப்பையைச் சிவப்படைக்கலமாக ஏவ அவனும் மாய்ந்தான்.

காவிரி நீங்கு படலம்

அகத்திய முனிவர் வில்வன் வாதாவி இவர்களைக் கொன்ற பின் தெற்குநோக்கி வருகின்றார். வரும்போது அக்கோடியவர் ஆவிகள் அவருக்கு முன்னே கறுத்தவடிவுடனுங் கறங்கு கண்ணுடனும் வந்தன. கொடிய கோபத்துடன் வந்த அந்த உருவங்கள் தோன்றித்தோன்றி மறைந்தன. ஆரவாரமுஞ் செய்தன. இதைக்கண்ட முனிவர் பிரமகத்தி தொடர்வதை அறிந்து அதை நீக்கக் கொங்கு என்னுப் இடத்தை அடைந்து இறைவனை விங்க வடிவில் ஆக்கி, அர்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்தார். அதனால் அவரது பாவம் நீங்கியது.

இவை எல்லாவற்றையுமறிந்த நாரத முனிவர், சீகாழியில் மூங்கில் வடிவில் நின்று தவஞ் செய்யும் இந்திரனை அடைந்த அவனது சேமத்தை வினவ அவனும் தனது நிலையைக் கூறினான். அத்துடன் இறைவன் பூசனைக்குரிய பூக்களைப் பெறுதற்கு நந்தவனம் வாடிய குறையைக் கூறினான். இக்குறையைக் கேட்ட நாரதர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“அரசனே! ஈசன் அருளால் உனது, அரசு மிகவிரைவில் கிடைக்கும். மனந்தளரேல்” என்று பின்னுங் கூறுகின்றார். இப்போது நீ, செய்யும்” பூசைக்குரிய பூக்களைப் பெறுதற்குதவியாக, ஆறும் ஒன்று வரும் என்று, அதைப் பின் வருமாறு விளக்கினார்.

இறைவன் விந்தமலையை அடக்க அகத்தியரை அனுப்ப அவர் விந்தமலையைப் பாதாளத்துள் அமிழ்த்திய கதையையும், கொடிய வில்வன் வாதாவி இவர்களைக் கொன்றதையும், அப்பாவம் நீங்க

அவர் கொங்கில் அமர்ந்து பூசனை புரிவதையும், அவர் குண்டிகையுட் காவிரி இருப்பதையும், அக்காவிரி இங்கு வரப் பிள்ளையாரை வணங்க வேண்டு மென்பதையுங் கூறினார்,

இதைக்கேட்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து பிள்ளையாரை வணங்கப் பிள்ளையார் எதிரேவர, அப்பனே! அகத்தியர் கமண்டலத்துள்ள காரியை இங்கு வரச் செய்ய வேண்டும் என்றிரக்க அவரும் அருள் செய்து காக வடிவிற் சென்று அவர் கமண்டலத்தின் வாயில் இருக்க முனிவர் அதைத்துரத்த, அதனாற் கமண்டலம் சரியக் காவிரி ஓடிவந்தது,

அப்போது காசவடிவு நீங்கிப் பிராமண வடிவில் பிள்ளையாரை வரக்கண்ட. முனிவர் கோபித்து அவர்தான் இதைக் கவிழ்த்தாரென்று தனதிரைகளையும் இறுகப் பொத்தி அவரைக்கூட்டுதற் கோடினார். பிள்ளையார் பயந்தவர் போல ஓடினார். பின் அண்மையில் வந்தார்! இப்படி மாயஞ் செய்ய முனிவர்களைப்பற்றி இது என்ன ஆச்சரியம். என்று நிற்கப்பிள்ளையார் தனது திருமேலியைக் காட்ட முனிவர் பயந்து நடுங்கித் தனது பிழைக்கிரங்கி இப்பிள்ளையாரையா குட்ட யான் இக்கைகளை இப்படிப் பொத்திக் கொண்டோடினேன் என்று தனது நெற்றியிற் பல முறை குட்டப் பிள்ளையார் உமது குறையாது" என வினவ, "யான் உங்களைப் பிராமணன் என்று நினைத்த குறையை முதற்கண் நீக்க வேண்டும் என்றார். அதற்குப் பிள்ளையார் துயரப்படவேண்டாமென்று அருள் செய்து பின்வருமாறு கூறுகிறார். அகத்தியரே! இந்திரனுக்காகவே யான் இக்காவிரியைக் கவிழ்த்து விட்டேன். அதைப்போகும் படியுங் கூறினேன். அதைக்கண்டு நீ செய்த இவைகளை யான் பொருட்படுத்தவில்லை." என்றார். நீ விரும்பிய ரதத்தைக்கேள் தருகிறேன் என்ன,

"யான் உங்களை நினைத்து எனது நெற்றியில் குட்டியபோது எனக்கு நீங்கள் அருளியதுபோல இவ்வுலகோர் உங்களை நினைத்துக் குட்டிக் கும்பிட அவர்களுக்கும் அருள வேண்டும்" எனப்பிள்ளையாரும் அருள் செய்து இன்னும் யாது வேண்டும் என, எனது குண்டிகையில் நீர் ஒரு சொட்டுமில்லை. அப்புனல்போலப் புனல் அருள வேண்டும் எனப் பிள்ளையார் காவிரியில் சிறிதெடுத்துக் கமண்டலத்துள் விட அது வற்றாது நிறைந்தது. மிகுதி நீ ஶ்ரல்லாம் காவிரியாக இப்போதும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அகத்தியர் திரும்பவும் பிள்ளையாரைப் பார்த்து யாதும் குறை விலேன் என்றும், உங்களை என்றும் மறவாத வரம் அருள வேண்டு மெனவும் கேட்டார். பிள்ளையாரும் அருளி மறைந்தார். அகத்தியருட அவிவிடம் விட்டு நீங்கித் தென்திசையாக வந்தார்.

திருக் குற்றாலப் படலம்

இத்திருக்குற்றாலத்தில் சிவனை வணங்கிக் கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுவுக்கு திருமுற்றம் என்ற பெயருடைய கோவில் இருந்தது. இங்கே வேத நெறி மறந்த வைணவப் பிராமணர் வாழ்ந்தனர். சிவமதத்தை இகழ்ந்தனர். இத்தகையவர் வாழ்கின்ற திருக்குற்றாலத்துக்கு அகத்தியர் வந்தார்.

இவரைக் கண்ட வையிணவர், சிவமதத்தவனே! இவ்விடம் வராதே என வையதனர். இதைக் கேட்ட அகத்தியர் சிவனை இழித்த அவர்கள் நிலையைக்கண்டு நகைத்துப் பின்னர் பொறுத்து யான் சிவமதத்தவர் வரக்கூடாதென்றால் வந்திருக்கமாட்டேன். தெரியாமல் வந்துவிட்டேன் திரும்பிச் செல்கிறேனென்று சென்று, சிவனை இகழ்ந்த இவர்கள் அகந்தையை அடக்கவே வேண்டுமென்று துணிந்து வைணவ வேடத்துடன் திரும்பிச்செல்ல, அவர்கள் அன்புடன் வரவேற்றனர். பின்னர் இவர் விஷ்ணு விக்किசத்துக்குக் கிட்டச் சென்று, இவரை வழிபட மஞ்சளம், பூ முதலியன வேண்டும் என்று கேட்க, அவர்களும் அவற்றைக் கொடுக்க, இவரை வழிபடும் முறையைப் பாருங்கள் என்று விஷ்ணுவின் முடியில் கையை வைத்துக் குறுகு, குறுகு என அது குறுகியது. பின் அதை உருக்கிச் சிவலிங்கவடிவமாக்கி அர்ச்சித்தார்.

இதைக் கண்ட வையிணவர் சினந்து, முந்திவந்த சைவ சமயக் குறியவனே இவன். இவனைப்பிடியுங்கள் என்று வளைத்தனர். இதைக் கண்ட அகத்தியர் வெகுண்டு பார்க்க, அவ்வெகுளித்தீயைப் பொறுக்க முடியாது வையிணவர் அவ்விடம் விட்டு ஓடினர்.

அன்றுமுதல் திருக்குற்றாலம் சிவஸ்தலமாயிற்று. பின்னர் அகத்தியர் பொதிய மலையை அடைந்து அங்கே சிவனை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இந்திரன் அருச்சுனைப் படலம்

பிள்ளையாரது அருளால் அகத்தியரது கமண்டலத்தில் இருந்த காவிரீநதி இந்திரன் பூசனை புரிந்த இடத்தை அடைந்து அவனது சோலையை வளம்படுத்த எண்ணிறந்த மலர்கள் மலர இந்திரன் மகிழ்ந்து அம்மலரால் இறைவனை அர்ச்சனை புரிந்தான்.

தேவர் புலம்புறு படலம்

சில தேவர்கள் சூரனுக்கு மீன் சுமக்கும் அவமானம் தாங்காது தேவஉலகத்தினின்றும் ஒழித்து ஒடிச்சீகாழியை அடைந்து இந்திரனைக்

கண்டு எங்களால் மீன்கமக்கும் அவமானம் தாங்கமுடியாது உங்களிடம் வந்தோம். எங்களை அவமானம் அடைய விட்டு நீங்கள் இங்கு வந்திருப்பது சரியான காரியமோ என்று புலம்பினர்.

இதைக் கேட்ட இந்திரன், 'குரன் யாகஞ் செய்யத் தொடங்கும்போதே யான் உங்களுக்குச் சொல்லவில்லையா? நமது அரசும் மானமும் போய் விட்டதென்று, மீன்கமக்கும் அவமானப்பட்டுளந்தோம் உயிரைப் பெரிதென்றெண்ணி அவ்வவமானத்துடன் வாழ்ந்தோம். ஆனால் அச்சுரன் அயிராணியையுந் கவர்வதோடு என்னையுந் சிறையிட ஆயத்தம் செய்வதை என் விவேகத்தால் உணர்ந்து பெரும் அவமானம் வரப்போகிறதே என்றெண்ணித்தான் இவ்ளோடும் ஒழித்து இங்கு வந்தேன். அது மாத்திரமல்ல நான் சிறைப்பட்டால் இறைவனை வணங்கி உய்வு பெறவும் வழியில்லாமற் போய்விடுமே என்று தான் உங்களுையெல்லாம் விட்டு இங்கு வந்து இறைவனை அருச்சனை செய்கிறேன் பயப்பட வேண்டாம். நாம் கைலைக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி உய்வு பெறுவோம்'' என்றான்.

இதைக் கேட்ட தேவர் மகிழ்ந்தனர். புறப்பட ஆயத்தஞ் செய்தனர். இந்திரன் சற்றுப் பொருங்கள் என்று அயிராணியை அண்மினான்.

அயிராணி சோகப் படலம்

இந்திரன் அயிராணியிடம் சொல்லுதலும், அவள் எழுந்திவணங்கி ஐயனே! ஏதோ சொல்வதற்கு வந்ததுபோலத் தெரிகிறது. என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்று பணிவோடு வேண்ட, இந்திரன் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

பெண்ணே! இங்கு சில தேவர் வானுலகிலிருந்தும், குரன் கொடுமை தாங்காது, வந்துள்ளார்கள். இனிக்கைக்கு அவர்களுடன் சென்று இறைவனிடம் முறையிட்டு அருள்பெற எண்ணி உன்னிடம், சொல்லிவிட்டுப் போக வந்தேன் என, அதைக்கேட்டதுமே, அவள் சோர்ந்து மயங்கி விழ, அவன் எடுத்து மார்போடணைத்து மயக்கம் தெளிய வேண்டியதைச் செய்தான். சிறிது மயக்கம் தெளிந்ததும் அவள் நாயகனே! உங்களை எப்போதாவது யான் பிரிந்திருந்தேனா? இப்போது நீங்கள் பிரிந்தால் நான் உயிர் வாழ முடியுமா? என்றெண்ணிப்பாருங்கள் என்று மேலுங் கூறுகின்றான்.

“வாழ்வுள்ள பொன்னுடு விட்டு இங்கு வந்து யாம் கடவுளை அருச்சிப்பது நமது மானங் காத்தற்கன்றோ? தீய அவுணர், யான் தனித்திருக்கும்போது என் மானத்தைக் கெடுத்தால், அந்த அவமானம் உங்களுக்குத் தானே சேரும். இங்கு உங்கள் மகனுமில்லை. ஐராவதமுமில்லை. வேறு தேவருமில்லை. எனக்கு யார் துணை? ஆதலால் யானும் உங்களுடன் கைலைக்கு வருகிறேன் என்ன, அவனைக் கட்டித்தருவி

முத்தமிட்டு அன்பே! கலங்காதே இங்கு துணையில்லை யென்றால் அன்றோ உன்னை யான் கூட்டிப்போக வேண்டும். இங்கு ஐயனார் துணையிருக்கிறார். அவரை நினைத்தால், அவர் வந்து உன்னைக் காப்பார்'' என்ன, அயிராணி அதைச்சேட்டு அந்த ஐயனார் யார் என்ன'' இந்திரன் ஐயனார் வரலாற்றைக் கூறுகின்றான்.

மகாசாத்தப் படலம்

பெண்ணே! ஐயனார் வரலாற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேள் என்று இந்திரன் தன் மனைவிக்குக் கூறுகின்றான்.

தேவர்களும், அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைய, நஞ்சுவரப் பயந்து சிவனிடம் முறையிடச் சிவன் நஞ்சைக் கண்டத்தில் அடக்கி, திரும்ப வுங் கடையுங்கள் என்ன, அவர்கள் சென்று கடையப் பிள்ளையாரை வணங்காமையால், மந்திரமலை பாதாளத்துட் செல்லப் பின் பிள்ளையாரை வணங்க, மத்தாகிய மந்திரமலை மேலே வரக் கடைந்தனர். கடையச் செம்மை நிற மதியமென, அமுதம்வர, இருபகுதியும் தமக்கேனைச் சண்டையிட, விஷ்ணு மோகினி வடிவில் வந்து, அமுதம் வேணுமா? அல்லது என்னை வேணுமா? எனத்தேவர் அமுதம் வேணுமென் றமுதத்தைக் கொண்டு சென்றனர். அசுரர் மோகினியைக் கொண்டு சென்றனர். அப்போது, மோகினி, என்னைச்சேரத்தக்க வீரனை இங்கு காணவில்லையே? என, அவர்கள், தான், தான் வீரரென்று மாறுபட்டு இறக்க, அவர்களில் இருவர் இவர்களுடன் திறவாது தேவ உருவில் தேவருடன் சென்றனர். விஷ்ணு பின்னர் தேவருக்கு அமுது பரிமாற இவ்விருவரும் மந்திரம் சொல்லாது அமுதை முதற்கண் உண்ணச் சூரியர் சந்திரர் இவர்கள் கள்வர் என அறிவிக்க, விஷ்ணு அகப்பையால் அவர்கள் சிரத்தை வெட்ட அமுதை உண்டபடியால், சிரம் திறவாது உடல் மாத்திரம் மாய, விஷ்ணு அச்சிரங்களைக் கேதுவும் கிராகுவும் ஆக ஆகுங்கள் என அவை அவ்வாறு ஆகித் தம்மைக் காட்டிக் கொடுத்த சூரியர் சந்திரரை மறைக்கின்றன.

பின்னர் விஷ்ணு மோகினி வடிவுடன் அக் கடற்கரையில் இருக்கச் சிவன் வந்து, அப்பெண்ணுடன் சேர விரும்ப மோகினி சொல்கிறாள்.

“நான் ஆண். நீங்களும் ஆண். இது பொருந்தாதே. என்னைப் படைத்த இறைவியை நீங்கள் மணந்துள்ளீர்கள் அன்றோ?? என, எனக்கு நீயும் ஒரு சக்தி என்று, அப்பெண்ணுடன் சேர கரிகர புத்திரராகிய ஐயனார் தோன்றச் சிவன் ஐயனுக்கு ஒரு உலகத்தைக் கொடுத்து ஆளுதி என மறைய, ஐயனார் ஆண்டு கொண்டிருந்தார் அந்த ஐயனார் உன்னைக் காப்பார் என்று கூற, அயிராணி சம்மதித்

தான். இதைக்கண்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து, ஐயனாரை நினைக்க அவ வர, இந்திரன் வணங்கித் தனது நிலையைக் கூற ஐயனார் அயிராணியைக் காப்பதாகக் கூறத் தனது படைத்தலைவன் மாகாளரைக் காவல் புரியச் சொல்லித் தன்னிடஞ் சேர்ந்தார்.

இந்திரன் கைலை செல் படலம்

இந்திரன் அயிராணியை இருக்க விட்டுத் தேவருடன் கைலையை அடைந்து நந்தியிடம் தான் வந்த விஷயத்தைக் கூற நந்திசொல்கிறார்.

இந்திரனே! சிவன் நால்வர்க்கு ஞானத்தை உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது இறைவனைக் காணமுடியாதென இந்திரன் நந்திக்குக் கூறுகிறான்.

“குரனுக்குக் கொடுத்த வரத்தை அழித்தால் இறைவன் சொல் பொய்த் து விடும். எங்களுக்கு அருளாவிட்டால் அருளில்லாதவராகி விடுவார். இறைவன் தான் எங்களைக் காக்க வேண்டியவர். வேறு எவருமில்லை. இவற்றை எல்லாம் நினைத்துப் போலும் இறைவன் மோனங்கொண்டார்.

எப்படி இருந்தாலும் இறைவனை விட எவரும் எமக்குத் துணை இல்லை. நாங்கள் அங்குபோனால் குரன் எங்களைக் கட்டிப்போடுவான். ஆதலால் இங்கேயே ஒரு புடைநின்று வணங்க அனுமதி தரவேண்டும் என்ன நந்தியும் இசைய இந்திரனும் தேவரும் கோயில் வாயிலில் நின்று வணங்கினர்.

அசமுகிப் படலம்

இந்திரன் கைலையில் நிற்க, அயிராணி சீகாழியில் உள்ள வனத்தில் தவஞ் செய்யக் கொடிய அசமுகி துன்முகித் தோழியுடன் சோலை எழிலைப் பார்க்க வர ஐயனார் படைத் தலைவன் இவள் யாது செய்கிறாள் பார்ப்போம் என்று ஒளித்திருந்தார். அசமுகி அயிராணியைக் கண்டு அருகிற் செல்ல, அவள் பயந்து ஓட அசமுகி “ஓடாதேநில்” எனத் தடுத்து உன்னை அடைய எனதண்ணன் ஆசைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். உன் எழிலைத் தவத்தாற் கெடுக்காதே. உமது கணவன் உனக்குத் தகுதியில்லை. எனதண்ணன்தான் தகுதி. ஆதலால் “வா”. நீ வந்தால் பதும கோமளையைக் கூட எனது அண்ணன் மறந்து உன்னையே தனதுயிராகப் பேணுவான் என்றுள்.

இந்திராணி மறுதலைப் படலம்

இந்திராணி இதைக்கேட்க முடியாமல் தன் கைகளால் காதைப் பொத்திப் பின், ஏடி! இப்படிச் கூறுகிறாயே, நீ ஒரு பாதகி. நீ காசியப்பன் மகளல்லவா? இப்படிச் கூறலாமா? நீயும் உன் குலமும் அழிவதற்குத்தான் இப்படியான வார்த்தையைப் பேசினாய். தருமம், முறை, ஒன்றையும் நீ பார்க்காது பேசினாய். நான் என் கணவனைத் தவிர வேறு எவரையும் நினைவேன். நான் தனித்திருக்கிறேன் என்று இப்படிச் கூறினாய். தேவரும் என்மனமும் என்னைக் காப்பர். நீ இந்த எண்ணத்தை மறக்குதி என்ன, அசமுகி வெகுண்டு அயிராணியைப் பிடித்துக் கொண்டு போக அவள் “ஓ” என்று புலம்பினாள்.

மாகாளர் வரு படலம்

மாகாளர் உடனே ஓடி வந்து நில்! நில்! அப்பெண்ணே விடு விடு என்றார். நீ யார்? என்று அசமுகி கேட்க யானை வாகனமும், கருநிறமுமுள்ள ஐயனரின் காவலன் என்றார். அவர் அப்படிச் சொன்னதில் இந்திரன் காவலன் என்றும் பொருள் இருக்கிறது. அசமுகி, இந்திரனுடைய காவலனா? வா உன்னைக் கொல்கிறேன், என்று கடுஞ்சமர் செய்தான். ஈற்றில் மாகாளர் அவனைத்தோற்கடித்தார். இவனை வெல்ல முடியா தென்று அசமுகி துன்முகியிடம் முன்பு கொடுத்திருந்த அயிராணியைப்பற்றி விரைந்தாள். மாகாளர் நில் என்று தடுத்து அவள் கரத்தை வெட்டி அயிராணியை மீட்டார். அசமுகி ஒவெனப் புலம்பி வீழ்ந்தாள்.

அசமுகி சோகப் படலம்

அசமுகியினுடைய கை அறுபட்ட போது அவள் கடுங்கோபங் கொண்டாள். பூமி, மலை, சூரியன், சந்திரன் முதலியவற்றைப்பிடித்து விழுங்க நினைத்தாள். தன்னைக் கண்டு கை அறுபட்டது பற்றிப்பழிப் பார்க்களை என் எண்ணினாள். தன் கணவன்மார் தன்னைக்குறி என் எண்ணிக் காணக் கூசுவர் என வெட்கப்பட்டாள். தனது அண்ணனுக்கு அவமானமெனவுநினைத்தாள் அறுபட்ட கையை மற்றக்கையால் எடுத்த துக் கண்ணில் வைத்தாள். இனித்தான் இறப்பதே மேல் எனக் கருதினாள்.

இந்த நிலையை அறிந்த துன்முகி அவளைத் தேற்றினாள், தலைவி! இப்படி நினைக்கவேண்டாம். தக்கன், வேள்வியில் அனேக மக்கள், தேவர் வந்தார்கள் அவர்களில் எத்தனையோ பேர் அங்கனினர்

இருந்தனர். அவர்களும் வாழ்கிறார்கள் தானே. இந்த ஒரு கை அறுபட்டதற்காக உயிர்விடலாமா? அண்ணரிடம் சென்று சொல்லி இதற்கு ஒரு வழி காண்போம் என, அவளுத்தேறி எழுந்தாள். அப்போது! மாகாளருக்குத் துரத்தில் புன்முறுவலுடன் நின்ற அயிராணியைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு பின்வருமாறு கூறினாள்.

ஏடி! அயிராணி! “உன்னையும் உன் கணவரையுஞ் சிறை பிடிக்கிறேன். இல்லையெனில் நான் குரன் தங்கை இல்லை” என்று சொல்லிச் சென்றாள். அத்துடன், இப்படிச் செய்யவில்லை என்றால் யான் பெண் அல்ல பேடி எனவும் கூறிச் சென்றாள்.

இந்திரன் மீட்சிப் படலம்

அகல நின்ற மாகாளர் அயிராணியைப் பார்த்து அம்மா! இந்திரன் வருந்துணையும் உங்களைக் காப்பேன். நீங்கள் இங்கிருங்கள் என்று சொல்லிச் சென்றாள். புலோமசை தனதிருக்கையை அடைந்து தனது கணவன் சென்ற செயல் நிறைவு பெற்று வரவேண்டும் என்று நினைத்துத் தவஞ் செய்தார்.

இந்த நிலையில் நாரதர் கைலைக்குச் சென்று ஐராணிக்கு நேர்ந்த செய்கையை இந்திரனுக்குக் கூற இந்திரன் துக்கப்பட்டான். பின்னர் தேறிக்கோபித்தான். அதன் பின் இறைவன் அருள் செய்யாததை நினைத்து தன் விளை இன்னும் ஓயவில்லையே என நினைத்து நந்தியம் பெருமானிடம் வந்து தனது பாவந் தொலையப் பூமிக்குச் சென்று தவஞ் செய்ய அருள் வேண்டும் என அவரும் விடைகொடுக்க, அவன் வந்து மாகாளரைக் கட்டித் தழுவி அவரை ஐயனாரிடம் அனுப்பி ஐராணியிடம் சென்று அவளைத் தேற்றிப் பின் யாது செய்வதென ஓர்ந்து ஐராணியுடனும், தேவருடனும், இமயமலையில் தவஞ் செய்தான்.

குரன் அரசிருக்கைப் படலம்

ஆயிர யோசனை நீள அகலமான அத்தாணி மண்டபம். சூரியப் பிரகாசமான பீடம். சந்திரமயமான சிங்காசனம். அதன் மிசைச் குரன் இருக்கிறான். அவனதிருமருங்கிலும் தம்பிமார் இருக்கிறார்கள். அவனது சுற்றத்தவர் சேனைகளும் சூழ இருக்கிறார்கள். பிரமா பஞ்சாங்கம் ஒவ்வொரு நாளும் வந்து சொல்கிறார். தேவர்கள் வணங்குகிறார்கள். காற்றுத் தென்றலாக வீசுகிறது. வருணன் பனி நீரைத் தெளிக்கின்றான். அரம்பை முதலான பெண்கள் நடனமாடுகிறார்கள். கின்னரர், அவனது புகழைக் குறித்துப் பாடுகிறார்கள். சுற்றில் குரன் பாடல் ஆடல் செய்தவர்க்குப் பரிசு கொடுக்கிறான்.

அசமுகி நகர்காண் படலம்

அசமுகி வந்தபோது சூதாட்டக் காரர் சூதாட்டினை விட்டு வந்து பார்த்தனர். பட்டம் விட்டவர், கோழிச் சண்டை யானைச் சண்டை பார்த்தவர், வில்வித்தை பழகியவர், சுள்ளுக் குடித்தவர். முதலாயினோர் தம்செய்கையை நிறுத்தி வந்து பார்த்தனர். பார்த்துப் பின்வருமாறு சிந்தித்தனர்.

உருத்திரர் இதைச் செய்தனரோ? ஐயை இவள் கையை வெட்டினாளோ. வேறு யார் இதைச் செய்யவல்லவர்? பிரமா நினைக்கவும் மாட்டார். விஷ்ணு தேவரும் அப்படியே. இவர்கள் இருவரும் தம் மிடையே பசுடிக்கு வாளமர் செய்யக் கை அறுப்பட்டதோ; அல்லது இவள் காம மயக்கத்தில் காதலனுக்குக் கையை அடையாளப் பொருளாக வெட்டிக் கொடுத்தாளோ. இவளைக் கேட்டால் இவள் கோபிப்பாள். நாம் நாலாபக்கத்திலும் சென்று அறிவோ மென்று கூறிச் சென்றனர். இவளும் தோழியும் அரண்மனைவாயிலை அடைந்தனர்.

அசமுகி புலம்புறு படலம்

அசமுகி முதல் தாயைநினைத்துப் புலம்பினான். பின்தன் சுற்றத் தவரை, மருகரைக் கூலிப்புலம்பினான். அதன்பின், தாரகன் சிங்கன் ஆகிய தமையன் மாரைக்கூலிப்புலம்பினான். பின் தன் பிள்ளைகளை நினைந்து அரற்றினான். ஈற்றில் தனது பெரியண்ணாவாகிய சூரனைக் கூவி ஓலமிட்டான். இந்திரனது மனைவியை இழுத்துவர, அவனது ஏவலால் வந்த மாகாளன், எனது கை வெட்டிவிட்டான். இப்பழியை நீக்க உங்களால் முடியாதா? என்கிறான். தான் சாவதற்கு முன் தனது மானம் தன்னைக்கொல்கிறது என்றான்.

சூரன் தண்டஞ்செய் படலம்

அசமுகி இவ்வாறு சொல்லி அழுதலும் சூரன், "என்னையும் உன்னையும் கவனியாது எவன்? இப்படிச் செய்தவன் அவனை இதோ ஒரு கைபார்க்கிறேன் என்று பெருங்கோபத்துடன் எழுந்தான். படைகளைக் கொண்டு வரும்படி ஏவலாளரிடம் பணித்தான், இதைக்கண்ட சூரனது மகன் பானுகோபன், தந்தையே! சிவன், பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோர் இப்படிச் செய்திருந்தால் நீங்கள் அவர்களுடன் பொரப் போகலாம். ஆனால் இந்திரனது ஏவலாளன் இப்படிச் செய்ய அவனுடன் யுத்தம் செய்யப் போதல் உங்களுக்கு மரியாதை இல்லை. ஆதலால் நீங்கள் போகவேண்டாம் நானே சென்று அவனைச் சிறைபிடித்து வருகிறேன். அவனைக் காண முடியாவிடின் வானுலகு

சென்று இந்திரனைச் சிறைப்பிடித்து அவனது மனைவியையும் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேனென்று பணிந்து கூறச்சூரன் மகிழ்ந்து நன்று! சென்று வருக என்று விடைபய அவனும் சென்றான். பின்னர் சூரன் கோபம் அடங்காமையால் தூதுவர்மூலம் பிரமாவை அழைத்தான். பிரமா வந்தார். பிரமாவே! எனது தங்கையது வெட்டுண்டகையை முன் போலாக்குக என அவரும் ஆக்கினார். நன்று எனச் சூரன் மகிழ்ந்தான். பின்னர் சூரியன் காற்று நட்சத்திரப் ஆகியோரை அழைத்து எனது தங்கைக்குக் கையறுக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியை நீங்கள் கண்டும் காணுதது போல இருந்தீர்கள். உங்கள் செயல் நன்றாயிருக்கிறது! தேவர்கள் பக்கம் நின்றீர்கள். அப்படித்தானே? என்றான். அவர்கள் ஐயோ! எங்களுக்கொன்றும் தெரியாது. உங்கள் ஆணைப்படி எங்கள் செயலிற் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தோம் என்றார்கள். அவன் அவர்களைச் சிறையிடுவித்தான்.

பின்னர் காவலரை அழைத்துக் கேட்டான். அவர்களும் அப்படியே கூறினர். அவர்களது கை, மூக்கு, கால் இவற்றை வெட்டுவித்தான். பின்னர் பிரமாவைப்போக விடைகொடுத்தான். பிரமா அப்போது சூரனைப்பார்த்து அரசே! உலகம் நடைபெறச் சூரியன்' காற்று, நட்சத்திரம் தேவை. அவர்களை விடுதலை செய்யவேண்டும் என்ன அவனும் அதற்கு இசைந்து அவர்களை விடுதலை செய்து நீங்கள் இந்திரன் பக்கம் நிற்கக்கூடாது, எனது ஆணையைச் சரிவரச் செய்ய வேண்டும் என்ன அவர்களும் ஆம் ஐயா எனக்கூறிப் பயத்துடன் தமது கடமையிற் சென்றனர்.

அமரர் சிறைபுகு படலம்

மாகாளரையும், இந்திரன், அயிராணி ஆகியோரையும் பிடித்து வரச் சென்ற பானுகோபன், சீகாழியை அடைந்து அயிராணி இருந்த சோலையைச் சேர்ந்து தன்னுடன் வந்த துன்முகியிடம் எது இடம்? எனக்கேட்க அவனும் "இது தான் அந்த இடம்" என்றான். தேடினால் ஒருவரையும் அங்கு காணவில்லை. இதனால் ஏமாற்றமடைந்த பானுகோபன் வானுவலகு சென்றான். அவன் வருவதை அறிந்த தேவர் பயந்து சயந்தனிடம் ஒடோடியும் சென்று பானுகோபன் வருகிறான். எங்களுக்குப் பயமாக இருக்கிறது என்றனர். அப்போது சயந்தன் பயப்படாமல் எனது குடிமக்களே! பயப்பட வேண்டாம். நாம் எங்கு போய் வாழ்வது? சாவோம். அல்லது பிழைப்போம். சண்டை செய்வதைத்தவிர வேறுவழி யில்லை. பயந்தால் ஓடி ஒளியுங்கள் என்றான். இவனது உறுதி தேவர்களுக்குச் சிறிது வீரத்தைக் கொடுக்க, நாங்கள்

உங்களுடன் சேர்ந்து யுத்தம் செய்கிறோம் என்ற முடிவைச் சொல்ல அவனும் மகிழ்ந்து ஐராவதத்தை அழைக்க, அதுவும் வர, அதன் மேல் ஏறிச் சென்றான். படைகளும் வந்தன.

பானுகோபனது படைகள் வந்தன. இந்தத் தேவரா? எங்களுடன் சண்டை செய்ய வருகின்றனர் என்று இகழ்ந்து அத்தேவருடன் பொருது அவர்களைக்கட்டி இழுத்துப் பானுகோபன் முன்விட, அவனும் அவர்களைக் காவலில் வையுங்கள் என்றான்.

இதைக்கண்ட சயந்தன் யுத்தம் செய்யச் செல்ல நீலகேசன் எதிர்த்தான். நீலகேசன் சயந்தனது வில்லை முறிக்கச் சயந்தன் மாயஞ் சூழ்ந்து பல உருவில் நின்று சமர்ப்பரிய, நீலகேசன் பயந்தான்.

இதைக்கண்ட பானுகோபன் யுத்தம் செய்தான். சயந்தன் மாயம் செய்கிறான் என்பதை அறிந்த பானுகோபன் சுக்கிராச்சாரியார் உபதேசித்த மந்திரத்தை நினைத்துக்கொண்டு செல்லச் சயந்தனது மாயம் நீங்கியது. சயந்தன் தனித்து ஐராவதத்தில் இருந்தான்.

அப்போது பானுகோபன் தனது தேரில் சாய்ந்து கொண்டு 'ஏ! சயந்தனே! மாயத்தால் வெல்லலாம் என்று நினைத்தாயா? உனது வீரத்தை ஒளிக்காட்டு பார்ப்போம். சூரியனைப்போல உன்னையும் சிறைப்பிடிக்கிறேன் பார்' என்றான்.

அப்போது சயந்தன் பயப்படாமல் ஏ! பானுகோபனே! வெல்லும் தோற்பதும் விதிப்படி. வல்லவர் வெல்வதும் அல்லவர் தோற்பதுமில்லை. நின்னை நீ புகழ்வது முறையோ எனப் பழித்துக் கோபித்து வில்லை வளைத்து அம்பெய்தான் சயந்தனும் சுடுஞ்சமர் இயற்றினான். ஈற்றில் சயந்தன் பானுகோபன் விட்ட அம்பால் மூர்ச்சையாகினான். இதைக்கண்ட ஐராவதயானை பானுகோபனது தேரை அழிக்கப், பானுகோபன் தேரின்றி எதிர்த்தான். ஐராவதம் அவனது மார்பைத் தனது கொம்பால் குற்ற அதன் கொம்புகள் நான்கும் முறிந்தன. பானுகோபன் ஒரு தண்டால் அதன் கன்னத்தில் அறைய, அது மயங்கி விழுந்தது.

முன்பு மயக்க முற்ற சயந்தன் சிறிது உணர்வடைந்த போது, ஐராவதம் வீழ்வதைக் கண்டு, ஓ! முன்பு நமது மாயை போனது. இப்போது ஐராவதமும் போகிறது. தனித்தனம். அவுணர் வெல்லர் என்று மனமே! சிறிதும் இரங்காதே. இது விதிப்படி நடக்கிறது, எனத் தனது மனதைத் தேற்றினான்.

அப்போது அவுனர் அவனைக் கொல்ல வந்தனர். இதைக் கண்ட பானுகோபன், ஓடி வந்து இவனை ஒன்றும் செய்யாதீர். கட்டிக் கொண்டு வாருங்கள் என்ன, அவர்கள், அவனையும், மற்றத்தேவர்களை யும் கட்டினர். வானுலகைத் தீமூட்டிக், சுட்டப்பட்ட வானவரையுங் கொண்டு மகேந்திர புரியை அடைந்த பானுகோபன், தந்தையை வணங்கிச், சசி, இந்திரன் முதலியவரைக் காணவில்லை எனவும், சயந்தன் முதலியவர்களைக் கொண்டு வந்ததையுங் கூறச்சூரன் மகனைக் கட்டித் தழுவினான்.

பின்னர், சயந்தன் முதலியோரை, வெட்டுங்கள் எனத் தூதுவர் வெட்ட, அவர்களது தவத்தால் வெட்டுண்ட பகுதிகள் முளைக்க, இந்தத் தவவளி உடையவர்களை அடக்கியாளக் கூடிய வளி தன்னிடம் இருப்பதை உணர்ந்து சூரன்தன்னை வியந்தான். பின்னர் இவர்களைக் காவலில் இடுங்களென்ன அவர்களுந் தேவர்களைச் சிறையிட்டனர்.

சிறையில், தேவப் பெண்கள் வேடர்வலையிற் பட்ட மான் போலத் துடித்தனர். சயந்தனுஞ் சிறையிற் கிடந்து வருந்தினான். ஆனால் அவனது யானை பானுகோபனது அடியால் மயங்கிப் பூமியில் சீகாழியிலுள்ள வனத்துள் விழ்ந்து மூங்கிலைச் சிவனாக வணங்க அரசு னருளாற் பழுதடைந்த நான்கு கோடுகளும் முளைக்க மகிழ்ந்து அங்கே வாழ்ந்து வந்தது.

இவ்வளவு கதையையும் சொல்லி வந்த வியாழபகவான் சுப்பிர மணியக்கடவுளைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு வேண்டுகிறார்.

“சயந்தன் முதலியோர் சிறைப்பட்டதைக் கேள்வியுற்ற இந்திரன் இமையமலையிற் றவத்தை மேலும் அதிகமாகச் செய்யச் சிவன் வந்து என்ன வேண்டுமென்னச் சூரரை அறுத்து எம்மைக் காக்கவேண்டும் என்னத் தனது குழந்தையால் அதை நிறைவு செய்கிறோம் என்று மறைந்தார். பின் இறைவன் மோன நிலையில் இருப்பதை அறிந்த இந்திரன் அயன், விஷ்ணு முதலியோருடன் கலந்து மன்மதனை ஏவ, அவன் எரிபட பின் கலக்கமுற்ற தேவர் இறைவனைப்பரிந்து வேண்ட அவர் அம்மையை மணந்த உங்களைத் தனது நெற்றிக்கண்ணால் தந்த ருளினார். நீங்கள், அல்லாது வேறு எவரும் சூரனை வெல்லமுடியாது. வரத்தைக் கொடுத்த இறைவன் அவனை அழித்தல் பொருந்தாது. பரம்பொருளின் வடிவமான நீங்கள் தான் அவனை அழிக்கவேண்டும்.

நீங்கள் பிறந்ததும் இந்திரன் முதலியோர் தமது அரசைப் பெற்றது போன்ற மனநிறைவைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் எப்படியிருந்

தாலும் அவனால் ஏற்பட்ட பயம் இன்னும் அவர்களை விட்டு நீங்கவில்லை. உங்களையும், இறைவனையும் வணங்க வரும்போது மாத்திரம் தங்களுருவில் வருகிறார்கள். மற்றவேளையில் குரனுக்குப் பயந்து உரு மாறித்திரிகிறார்கள் நல்லவேளையாக அவர்கள் நித்திரைசெய்வதில்லையாதலால் கனவு கொள்வதில்லை. கனவில் அவனுடைய உருத்தெரிந்தால் இறந்து விடுவார்கள்.

ஆதலால் “எம்பிரானே! குரனைக் கொன்று எம்மையெல்லாங்காத்தருள வேண்டுமென” வியாழபகவான் வேண்டிச் சுப்பிரமணியக் கடவுள் அப்படியே செய்வதாகத் திருவாய் மலர்ந்து வியாழபகவானைப் புகழ்ந்தார்.

வியாழன், அப்பனே! சிறியேன் எல்லாந் தீதிரிந்த உங்களுக்குச் சொல்லிய இச்சரிதையில் பிழைகளை மன்னிக்க வேண்டு மென்றிரக்க குழந்தைகளின் மழலை மொழியில், தமக்குத்தெரிந்த ஒன்றைக்கேட்டு மகிழ்ந் தாய் தந்தையரைப்போலக் கேட்டமுருகன் யான் உணர்த்தவே நீர் சென்னீர். இதிற்பிழையுண்டெனக் கவலேல்என அருளி, அயலில் நின்ற இத்திரனைப் பார்த்து இத்திரனே! பயப்பட வேண்டாம் குரனைக்கொன்று உமது அரதைத் தருகிறேன் என்றருள இத்திரனும் மகிழ்ந்து மன அமைதியடைந்தான்.

அசுர காண்டம் முற்றுப் பெற்றது.

காண்டம் இரண்டுக்குத் திருவீருத்தம் 3712

கச்சியப்ப சிவாசாரியர் திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்
முன்றுவது
மகேந்திர காண்டம்
வீரவாகு கந்தமாதனஞ் செல் படலம்

யுத்தஞ் செய்யப்புறப்பட்டு வந்து திருச்செந்திலில் தங்கியிருந்த முருகப்பிரான் சூரன், தேவர் ஆகியோரின் கதையை வியாழபகவான் சொல்லக்கேட்டபின் யோசிக்கின்றார்.

தேவர்களைப் போலவே அசுரர்களும் இறைவனது பிள்ளைகளாவர். ஆனால் கொடுமை செய்தவர்களை அழிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அக்கொடுமை தவறென உணர்ந்து தேவர் முதலியோரை விடுதலை செய்தால் அவர்களை அழிப்பது மூறையல்ல. ஆனபடியால் தூது அனுப்பி அறிவது நல்லது என யோசித்து அந்த யோசனையைப் பக்கலில் நின்று பிரமா, விஷ்ணு முதலியோர்க்குக்கூற, அவர்களும் அதுசரியானதே என்று கூற, யாரைத்தூதனுப்பலாம்? என்று கேட்கப் பிரமா, வீரவாகுவே தகுதியானவர் என்ன, யான் நினைத்ததையே கூறிவீர் என்று மகிழ்ந்து வீரவாகுவை அழைத்துச் சூரனிடஞ் சென்று தேவரைச் சிறைவிட்டால் உய்வு கிடைக்கும் எனச் சொல். அவன் மறுத்தால் வந்து எனக்கு அறிவி என்ன, வீரவாகுவும் அப்படியே செய்கிறேன் என்று முருகனை வணங்கிப் புறப்படத்தேவர்களும் இந்திரனும், பிரமா, விஷ்ணு முதலானவர்களும் அவரை வழிஅனுப்ப அவருடன் சென்றனர்.

அப்போது இந்திரன் வீரவாகு தேவரிடம் சொல்கிறான் ஐயா! நீங்கள் மகேந்திரத்தில் எனது மகன், தேவர் முதலானவர்களின் நிலைமையை அறிந்து அவர்களைத் தேற்றிய பின் உங்கள் செயலினைச்செய்யுங்கள் என்றிரந்தான். வீரவாகுதேவரும் அப்படிச் செய்கின்றேன் என்று கடற்கரையை அடைந்து கடலுள் உயர்ந்து நின்று கந்தமாதன மலையில் ஏறினார். அவர் விஷ்வருபத்துடன் அம்மலையில் நின்றபடியால் அம்மலை பாதலத்துள் அமிழ்ந்தது. அவரது பாதம் பாதலத்திலும், முடி வானுலகத்திலும் இருந்தன. அம்மலையில் இருந்த பறவைகள் ஆகாயத்திற் பறந்தன. மிருகம், பாப்பு என்பன பாதலத்துள் அமிழ்ந்தன.

அந்த உருவில் நின்று எல்லா உலகையும் அவர் பார்த்தார். சூரனது நகரத்தையுங் கண்டார். அந்தநகரத்தை நசிக்க ஒரு கையை உயர்த்தினார். பின்னர், தேவர்கள் அங்கிருக்கிறார்களே அவர்களைக்

கொல்லக் கூடாதே என எண்ணி அவ்வாறுசெய்ய விரும்பாது, அந்த வடிவத்தை ஒடுக்கிக் கண்மூடி, மனதை ஒருமைப்படுத்தி “ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க” என முருகனை வாழ்த்தி, முடியின்மேற் குவித்த கைகளுடன் சிந்தித்து முருகன் அருளைப்பெற்றுப் பெரிய உருவத்துடன் சென்றால் உலகம் அழிந்துவிடுமென எண்ணித் தேவையான சிறிய வடிவம் எடுத்து ஆகாய மார்க்கமாக மகேந்திரம் நோக்கிச் சென்றார்.

கடல் பாய் படலம்

வீரவாகு தேவர் ஆகாயமார்க்கமாக வந்தார். கடியவேகத்துடனும், கொடிய கோபத்துடனும் வருகின்றார். அவருடைய வேகத்தால் ஏற்பட்ட காற்றும் கோபத்தால் ஏற்பட்ட நெருப்பும் குரனது ஊரை ஆட்டி அசைத்துத் தீப்பற்றச் செய்தன. இப்படி வந்து, குரனது நகருக்கு வடதிசையில் உள்ளதும் யாளிமுகன் என்ற அஷ்ணனால் ஆளப்படுவதுமாய் இலங்கைக்கு அண்மையில் வந்தார்.

வீரசிங்கன் வதைப்படலம்

யாளிமுகன் இலங்கையினின்றும் நீங்கிச் சூரனைச்சந்திக்க மகேந்திர புரிக்குச் செல்ல, அவன் மகன் அதிவீரன் நாட்டை ஆண்டான். அவனுடைய நாடாகிய இலங்கையின் வடபகுதியில் வீரசிங்கன் என்ற வீரன் காவல்காத்தான். அவன் வீரவாகு ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்வதைக்கண்டு நீர் யார்? எனக்கேட்க, யான்மகேந்திரன் சென்று மீள்வதற்குச் செல்கிறேன். நீர் தடுக்க முடியுமானால் தடுப்பார்ப்போம் என்றார். உடனே வீரசிங்கன் தனது படையை எதிர்க்கும்படி கட்டளையிட வீரவாகுதேவர் அவன் சேனையை வெட்டி வீழ்த்தினார். வீரசிங்கன் வந்து எதிர்க்க அவனையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

இலங்கை வீழ் படலம்

வீரவாகுதேவர் வீரசிங்கனைக் கொன்றபின் இலங்கையிலுள்ள மலைகளில் நடுவில் நின்ற மலைமேல் வந்து இறங்கினார். அவர் வந்து நின்ற காரணத்தால் பாரந்தாங்காது இலங்கைக் கடலுள் அமிழ் இலங்கையில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் கடலுள் ஆழ், அவர்களை மீன்கள் மொய்த்திழுக்க, மீன்களுடன் சிலர் சண்டை செய்தனர். சில பெண்கள் ஆடையில்லாது கடலுள் மறைந்து திரிந்தனர். பிறருடைய பெண்கள் தமதில்லிற்குவர அவர்களது கரம்பற்றி ஈர்க்கும் தூர்த்தரைப்போல, மீன்கள், கடலுள் அமிழ்ந்தி அவதிப்படும் பெண்களை இழுத்தன.

அதிவீரன் வதைப் படலம்

தனது இலங்கை கடலுள் அமிழ்வதைக் கண்ட அதிவீரன் இச் செயலைத் தேவர் அசுரர் எவரும் செய்யார். இது எப்படி நடந்தது? இதையறிந்தால் குரன் தன்னையுந் தந்தையையும் கொன்று விடுவானே என எண்ணித் தனது படைகளுடன் கடல் நடுவண் சென்று வீரவாகுவைக்கண்டு அவருடன் கடுஞ்சமர் ஆற்றினான். ஈற்றில் வீரவாகு வால் வெட்டப்பட்டு உயிர்நீத்தான்.

மகேந்திரஞ் செல் படலம்

பின்னர், வீரவாகுதேவர் மகேந்திரம் நோக்கிச் சென்று, அந்த நகரின் வடவாயிலை படைந்து அங்கே, கோரன், அதிகோரன் முதலிய வீரர்படையுடன் காவலில் நிற்பதைக்கண்டு இவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய, இவர்கள் இறக்க, எண்ணிறந்த படைகள் வர பீனும் அவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய நாட்பல செல்லும். பின்பு முருகன் வந்தான் குரனைக்கொல்ல வேண்டி வரும். யான் வந்த நோக்கமும் அமர் செய்யவன்று. ஆதலால் போர் செய்யாமல் நகரினுட் போதலே நலமென முடிவு செய்து கிழக்கு வாயிலுக்குச் செல்ல, அங்குக் காவலாகத்தலைவர் இருக்கத் தெற்கு வாயிலை அடைவோம் என்று நினைத்துச் சென்றார்.

கயாமுகாசுரன் வதைப் படலம்

தெற்கு வாயிலை அடையச் செல்லும்போது, கிழக்கு வாயிலைக் காத்து நின்ற ஆயிரத் தலையுடைய கயாமுகாசுரன் வீரவாகுவைக் கண்டு “ஏடா! நில்,” என இயம்பிக் கடுஞ்சமர் புரிந்தான். ஆயிரக்கணக்கான மலைகளைப் பிடுங்கி வீரவாகுமேல் எறிந்தான். அவைகளை எல்லாம் வீரவாகு பூதூளியாக்கிக் கயாமுகாசுரனின் இராயிரம் கைகளையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். அவன் தனது முண்டத்தால் மற்ற போர் செய்யவரும் போது வீரவாகு அவனது மார்பில் தனது காலால் உதைத்து அதை இரு பிளவாக்கினார். அவன் இறந்தான். இதைக்கண்ட அவுணர் மற்ற அவுணர்களைக் கூட்டிவரச் சென்றனர்.

இந்த வீணருடன் அமரியற்றிக் கொண்டிருந்தால் சுப்பிரமணியப் பெருமான் கட்டளையை மறந்தவனாகிவிடுவேனென எண்ணி வீரவாகு தேவர் அணு உருவெடுத்துக் குணதிசை வாயிற் சிகரத்தின்மேல் ஏறி நின்றார்.

நகர்புகு படலம்

வீரவாகு தேவர் கிழக்குத் திசையில் உள்ள வாயிற் கோபுரத்தின் உச்சியில் நின்று மகேந்திர நகரின் வனப்புக்களைப் பார்க்கின்றார். பார்க்கப் பார்க்க அவருக்கு வியப்பாக இருக்கின்றது. ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் உள்ள பிரமாக்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து இந்நகரை ஆக்கியிருக்க வேண்டும் என நினைக்கிறார்.

எண்ணிறந்த சேனைகளைக் கண்டார். உயர்ந்த மாளிகைகளைக் கண்டார் அங்குள்ள மக்கள் இந்நிரலோக போகத்தில் இருப்பதைக் கண்டார். அவர்கள் உயர்ந்த மாடங்களிலிருந்து சூரியன் சந்திரன் இலகைகளைப் பிடித்துப் பந்தாக அடிப்பதைக் கண்டார். அவுணர், தேவப்பெண்களின் விருப்பத்துக்கு மாறாக நடப்பதையுங் கண்டார். அங்குள்ள அவுணர் பருத்த உடம்புடனிருந்தனர். நரையற்றுமிருந்தனர். கடல் நீரில் ஆடுகின்றனர். கங்கைநீரைக் குடிக்கின்றனர். தேன்கள் கடலாக விருக்கின்றன. இந்த நகரின் காட்சியைக்காணப் பலகண்கள் வேண்டுமென்கிறார் வீரவாகு தேவர்.

வீரவாகுதேவருக்கு அந்நகரின் அழகு முழுவதையும் பார்க்க ஆசையாக இருந்தாலும் சுப்பிரமணியப் பெருமானின் கட்டளையை நிறைவாக்க வேண்டும் என்ற கடமை உணர்ச்சியால், அவர் பேருருக் கொள்ளாது அணுவடிவில் நின்றே வளங்களைப்பார்த்தார். இனிப் பார்த்தது போது மென்று நகருட்புக எண்ணி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று, பானுகோபன், வச்சிரவாகு, இரணியன் மூவாயிரவர், ஆகிய குரளது மக்களின் அரண்மனைகளைத்தாண்டித் தருமகோபனாகிய மந்திரியது அரண்மனைக்கு மேலே வந்து நின்று இந்நிரன் முதலியோர் வாடிக் கொண்டிருக்கும் சிறைச்சாலை எது எனப்பார்த்தார்.

சயந்தன் புலம்புறு படலம்

மேலே கூறிய வாறு வீரவாகுதேவர் பார்த்தபோது, சயந்தன் சிறையிலிருந்து பின்வருமாறு எண்ணித்துக்கப்பட்டான்.

நித்திரை இல்லாது எந்நேரமும் துயரப்பட்டான். உடம்பு துயரத்தால் வாடியது. பெருமூச்சு அவனுடைய மூடியது. கண், நிரைச் சிந்தியது. காவற்காரர் வந்து அச்சுறுத்த, அழாதிருக்க வேண்டும் என்பகற்காக தனது வாயைப் பொத்தினான்.

“உமது தாயையும், தந்தையையும் எங்கள் தூதுவர் கொண்டு வந்தார்கள்” என்ற பொய்யுரையைக் கேட்டு அயர்ந்தான். தனது

இந்திரப் பெருவளத்தை நினைந்து வருந்தினான். தனது நாடு தீக்கிரையாகி இருக்குமோ என எண்ணினான். தனது தாய் தந்தை எங்கொளித்தார்களோ என்றான். அவர்களைத் தூதுவர் கண்டார்களோ என்றான். எமது தேவர்களில் ஒரு சிவர் தமது துன்பத்தைக் கூறிச் சென்றார்களோ, அவர்கள் தந்தையைக்கண்டு கூற அவர் சிவனிடம் முறையிடச் சென்றாரோ? என்றான். தனது தாய் தந்தை தூதுவரைக்கண்டு என்ன பாடு பட்டார்களோ என்றான். தனது நிலையை அறிந்து அவர்கள் எத்துயரம் அடைந்தனரோ என்றான். தனது யானை விழுந்து எங்கு சென்று எந்நிலை அடைந்ததோ? நாடு அழியத் தாய் தந்தை ஒழித்தோடத் தான் சிறைப்பட என்ன பாவத்தைச் செய்தேன் என்றான். சிவன் கொடுத்த வரத்தால் குரன் அழியான். எப்படித் தங்கள் சிறை நீங்கு மென்றான்.

அறமில்லையோ? பாவமிக்கதோ? மாதவப்பயன் குறைந்ததோ? கலிகுடி விட்டதோ? மறையுள் சிவனுமில்லையோ? என்றான். குரன் அழிந்து எமது சிறை நீங்கும் நாளும் வருமோ? சிவன் அருள் உண்டானால் இத்துன்பம் நீங்குவன். தனக்குச் சிவனருள் இல்லையோ? என்றான்.

இப்படி எண்ணி இரங்கும் போது சயந்தனிடம், உமது தாய், தந்தையும் எங்கு போனார்கள் என்பதை இப்போது சொல்லவேண்டுமென்று வருத்த, எமது தாய், தந்தையும் ஒழித்துப் போனதைக் கேள்விப்பட்டேன். எங்கு போனார்கள் என்பது தெரியாதென்றான். மற்றத் தேவரும் அவ்வண்ணமே கூறினர். இதைக் கேட்டுக் காவலர் கடுமையாக வருத்தினர். நாம் வருத்தவும் துன்பம் ஒன்றுமின்றி இருக்கின்றனரே! இவர்கள். இது என்ன அதிசயம் என்று காவலர் கூறித் தவம் பெரிது என்றனர். அடித்து அடித்துக் காவலர் கை நொந்தனர்.

இப்போது சயந்தன் சிவனை நினைந்து ஓலமிடுகிறான். “மார்க்கண்டரைக் கொல்லவந்த அந்தகனைத்தொலைத்தாய். நஞ்சையுண்டு தேவர்களைக் காத்தாய். தேவரைவருத்திய சலந்தரனைத் தடிந்தாய்; முப்புரம் எரித்தாய்; இப்புரத்தையும் எரிக்கமாட்டாயா? பக்தி அவர்களிடமிருந்த படியால் அருள் செய்தீர்கள். அப்பக்தி என்னிடமில்லையோ? எப்படி யிருந்தாலும் இத்துயரம் உங்களாலேதான் ஆறுமேயன்றி வேறில்லை. உங்களால் இத்துயரம் நீங்கிவை முன்புபோல இந்திரபோகம் விரும்பேன் தவமேசெய்வேன் இந்திரபோகம் விரும்பியதால் இததுயரடைந்தேன் இனியான் உங்கள் பதமே விருப்புவேன் ஒன்றாய்ப்பலவாய் ஐந்தாய் நீங்கள் இருப்பதெல்லாம் உயிர்ப்படும் துன்பம் நீக்க வன்றோ? இவ்வாறு அழுதுபுலம்பிச் சோர்வுறத் தேவரும் மயங்கினர்.

சயந்தன் கனவு காண் படலம்

சயந்தன் மயக்க நிலையில் இருக்கும்போது, சுப்பிரமணியப் பெருமான் அவனது கனவில் பன்னிரு கரத்துடன் தோன்ற, அவன், இவர் எக் கடவுள் என எண்ண, முருகன் தான் சிவக்குமரன் எனவும் 'சூரனை அழிப்பதற்காக இந்திரன், பிரமா, விஷ்ணு மற்றும் தேவருடன் புறப்பட்டு கிரவுஞ்சத்துடன் தாரகனைக் கொன்று, பின் செந்திலில் தங்கியிருக்கிறேன். நீர் இனிப் பயப்படவேண்டாம் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளச் சயந்தன் நாங்கள் உங்கள் அடைக்கலம் என்றான். மேலும், பயப்படவேண்டாமென்று கூறச் சயந்தன் அவரை வழிபட்டான். பின்னர் முருகன் சயந்தனைப் பார்த்து இன்னும் மொன்று சொல்கிறேன். "எனது தம்பி வீரவாகு தூதாக இங்கு வருகிறான். அவனும் உன்னைச் சந்தித்து ஆறுதல் கூறுவான்" என்றார்.

இதன்பின் சயந்தன் மயக்கம் நீங்கிக் கனவை நினைத்து பெருமகிழ்வடைந்தான். சிறையில் மயக்க நிலையில் இருந்த தேவர்களுக்கும் இப்படி முருகன் கூற அவர்களும் மயக்கம் தெளிந்து, சயந்தனை அண்மி இரகசியமாகத் தாம் கண்ட கனவைக் கூறச், சயந்தன் முருகன் கருணையை நினைந்து மகிழ்ந்தான்.

வீரவாகு சயந்தனைத் தேற்று படலம்

சுப்பிரமணியப் பெருமானைக் கனவிலே கண்டு சயந்தன் முதலியோர் அயர்ச்சி தெளிந்திருந்த நேரத்தில், வீரவாகு தேவர் காவல் காத்து நின்று அசுரர்களை மந்திரத்தால் மயக்கி விட்டுச் சயந்தனுக்கு முன்னே தோன்றச் சயந்தன் அறியாதவன் போல நீங்கள் யார் என்று கேட்க "யான் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் தூதுவன். உங்கள் சிறையை நீக்கும் படி சூரனிடம் சொல்ல வந்தேன். உங்களைக் கண்டு ஆறுதல் கூறவும் வந்தேன் என்னச் சயந்தன் மகிழ்ந்து, அவரைப் போற்றினான். பின்னர் வீரவாகு தேவர் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் ஆற்றலை விளக்குகின்றார்.

" சுப்பிரமணியக் கடவுள் பரம் பொருளின் மகன். பிரமாவைச் சிறையிட்டவர். கிரவுஞ்சமலையையுந் தாரகனையுந் கொன்றவர். புத்தஞ் செய்ய வந்து திருச்செந்திலில் வீற்றிருக்கிறார் என்றார். பின்னர், நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். சூரனைக் கொன்று உங்கள் சிறையை நீக்கி, உங்கள் வள மெல்லாம் தருவார்" என்று வீரவாகு தேவர் கூறினார். இதைக் கேட்ட சயந்தன் முதலியோர் பேரானந்தம் அடைந்தனர். மேலும் வீரவாகு தேவர் கூறுகின்றார்.

“நீங்கள் தக்கனது யாகத்தில் சேர்ந்த பாவத்தாலேயே இத்து யரை அடைகின்றீர்கள். முருகனருளால் அப்பாவமும் நீங்கும். பயப்பட வேண்டும்” என்றார்.

இன்னும் சொல்கின்றார். “சுப்பிரமணியப் பெருமான் அங்கிருந்து தனது வேலை விட்டால் அது இவ்வுலகம் முழுவதையும் அழிக்கும். அப்படி இருக்க அவர் யுத்தஞ் செய்ய வந்தது ஒரு விளையாட்டாகும். சூரன் முருகனது வேலால் இரு பிளவாகிய பின்னர்தான் உங்கள் சிறை நீங்கும். என்பது அவருக்கு நன்கு தெரிந்தும் அற நெறியை உன்னியே என்னைத் தூதாக அனுப்பினார். எம்பிரான் இன்னும் பத்து நாட்களுள் சூரனைக் கொன்று, உங்கள் துயரை நீக்குவாரென்ன, சயந்தனுந் தேவரும் களி பேருவகை அடைந்தனர்.

பின்னர் வீரவாகு வருகிறேன் என்று புறப்படச் சயந்தன் முதலிய தேவர்கள் அவரை வழியனுப்பினர். அப்போது சயந்தன் கூறுகிறான். எனது தந்தையைக் காண்பீர்கள் அவ்வேழை எங்கள் நிலையைச் சொல்லுங்கள் என்ன வீரவாகு தேவரும் ஆம் என்று தலையசைத்துச்சென்றார். போகும் போது அசுரக் காவலரின் மயக்கத்தை நீக்கிச் செல்ல, அவர்களும் காவற்றொழிலைச் செய்தனர்.

அவை புகு படலம்

வீரவாகு தேவர் சிறிய வடிவுடன் அகழியைக் கடந்து மதிலைச் சேர்ந்து, கோபுர வாயிலில் காவல் காத்து நின்ற, காவலருக்குத் தெரியாமல் அக்கோபுர வாயிலினூடாக உள்ளே சென்று சூரனது அரண்மனை மதிலில் ஏறியிருந்து பார்த்தார். அந்தமதிர்கோபுரத்தில் அகில அண்டங்களில் உள்ளவர்களின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனது அரண்மனை கவினுடன் காட்சியளித்தது. அந்த அரண்மனைக்குப் பக்கத்தில் சூரனது ஆலோசனை மண்டபம் ஆயிரம் யோசனைநீள் அகலத்தில் தெரிந்தது. அதனுள் சூரன், பிள்ளைகள், மந்திரிகள், படைகள் புடைசூழச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அவன் அழகிய ஆபரணங்களை அணிந்திருந்தான். திருநீறு நெற்றியில் அணிந்திருந்தான். இவைகளையெல்லாம் பார்த்து அன்புகொண்டு, இவனைப்போல யாகஞ் செய்து வரம்பெற்றோர் யாருமில்லை. விதியின்மையால் இவன் வீடு பேற்றைவிரும்பவில்லைப் போலும் என்றார். குருகுப்பட்சி கொள்ளிக் கட்டையை உணவுப்பொருளென எண்ணித் தனது குடும்பையுட் கொண்டுபோய் வைக்கக் குடும்பை அழிவது போலத் தேவர்களைச் சிறை வைத்ததாலே இந்தச் சூரனது நாடே அழியப்போகின்றது என்று கூறி, இனி அவையுட்போக வேண்டுமென்று எண்ணி முருகப் பெருமானை மனத்துள் நினைத்துக்கொண்டு பெரிய உருவம் எடுத்து. விண்

ணிடைப் பறந்து, அவைக்கண் நடந்து சென்று குரனுக்கு முன்னே நின்று யான் சிவபெருமான் மகன், சுப்பிரமணியரின் தூதுவன் என்று சொல்லி, அவனுக்குக் கீழே இருப்பது முருகப்பெருமானுக்கு இழிவு ஆனால் அவனுக்குப் பக்கத்தில் சரிசமனாக இருக்கலாமோ என்றால் அப்படி இருப்பது கொடியவனுக்குப் பக்கத்திலிருந்த பாவம் ஏற்படும் என்று நினைத்து முருகா! என்று வணங்க. அவர் அழகிய தவி சொன்றை வான் வழியாக அனுப்ப அது குரனுக்கு மூன்னேசரிசம உயரத்தில் வந்திருக்க அதன்கண் வீரவாகுதேவர், மகிழ்ந்திருந்தார்.

தவிசின் ஒளியாலும், வீரவாகுதேவரின் மெய்யொளியாலும், குரன் மற்றும் அசுரரது ஆபரண ஒளியெல்லாம் மங்கின. சந்திரன், உடுக்கன், செவ்வானம் எல்லாம் சேர்ந்த மாலைக்காலத்தில், சூரியன் வந்து தோன்றினால், அம்மாலைக்கால ஒளி மங்குவதைப்போல, அத்தவிசின் ஒளியால் அவைக்களம் பொலிவழிந்தது.

வீரவாகுதேவர் இப்படி ஒருகணப்போதில் அவை நடுவுட்டோன்றிய அற்புதத்தைக் கண்ட. அவையிலுள்ள குரர் அதிசயத்து தம்முட்பலவாறு எண்ணினர்.

“பிரமா, விஷ்ணு, யமன் இவர்களெல்லாம் ஒருருக்கொண்டு வந்தனரோ! அல்லது சிவன் இன்னும் வரங்கொடுக்க இவ்வடிவில் வந்தாரோ! அல்லது குரபன்மாவாகிய எமது அரசன்தான் ஒருவீனையாட்டாக இந்த மாயத்தைச் செய்தாரோ! இவ்வளவு சிரிப்புடன் இந்தப்புதியவன் இருக்கிறானே! இது என்ன அற்புதம்!” மேலும் குரன் இவனை வரவிட்டதற்குத் தண்டிக்கப்போகிறானே எனக்கலங்கினர். இறந்த தாரகன் இந்த உருவமெடுத்து வந்தானே எனவும் நினைத்தனர். இவ்வாறு அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்க, வீரவாகு தேவர் முருகப்பெருமானை வழத்திச்சொண்டிருந்தார்.

இதைக்கண்ட குரன் கடுங்கோபங் கொண்டு சித்தர் செய்கிற சிறுதொழிலைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் சிறியவனே! இதைச் சிறுபிள்ளையும் பெண்களும், அறிவற்றமலையும், மண்ணும், மரமும் செய்யும். பெரியயோகியர் இச்செயலைச் செய்வர். ஆனால் அவர்கள் இவ்விடத்தில் எனக்குப் பயந்து அப்படிச் செய்யார். ஆனால் நீ இப்போது ஆடிய நாடகம் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. என்னைமதிக் காது எனக்கு எதிரும்ப்சரிசம உயரத்தில் இருக்கிறது. இப்போதே என்வாளுக்கு இரையாக்கு. வேன் ஆனால் உன்செயல் முழுதையும. அறிந்தபின் அப்படிச் செய்யத் தாமதிக்கிறேன். இந்திரன் முதலிய தேவர், பிரமா, விஷ்ணு முதலியோர் பயமிகுதியால் இவ்விடம்

வரமாட்டார். நீ யார்? என்றுகூறன் கேட்டான். அப்போது வீரலாகு தேவர் மறுமொழி கூறுகிறார்.

தேவர் சிறைமீட்கச் திருச்செந்திலில் வந்திருக்கும் முருகப்பெருமானின் தூதுவன்யான். அவரின் தாணை வீரர்களாக இலக்கத்தொன்பது வீரர்கள் அவரோடு வந்துள்ளார்கள். அவர்களில் யானும் ஒருவன்.

கிரவுஞ்சமலையுடன் தாரகனை ஓர் இறைக்குள் வீழ்த்திய முருகப்பெருமான் தனது அருட்டிறத்தால் உன்னிடம் தூதாக அனுப்பயான் வந்தேன் என்றார்.

இதைக்கேட்ட சூரன் நல்லது. ஏன் தூதாக உன்னை அனுப்பினார் என்பதை விபரமாகக் கூறு என்று கேட்க வீரவாகுதேவர் கூறுகின்றார்?

இந்திரனைச் சசியோடு ஓடப்பண்ணி, அவனது நாட்டை அழித்து, தேவரைச்சங்கிவியால் பிணித்துச் சிறை செய்து நீ வருத்துவதைத் தேவர் முதலியோர் வந்து கூறக்கேட்டு அவர் குறை நீக்க முருகப்பெருமான் படையுடன் வந்திருக்கிறார். நேற்று உன் தம்பியைக் கொன்றார். உன்னையும் அழிப்பார். ஆனால் யுத்ததர்மத்தை நினைத்துத் தூதாக என்னை அனுப்பியிருக்கிறார். காசிபன் மகராய நீ இப்படிச் செய்வது உன் குலத்துக்குப்பொருந்துமா? தேவரைவருத்தியசலந்தரன், அந்தகன் முதலியோர் இறந்தமை தெரியாதா? நல்லவர்களை வருத்திக் கொலை, களவுகள் செய்வோர் பழி சுமந்து விரைவில் இறப்பர். இதை உணரவில்லையா? பிறருக்குச் செய்யும் தீமை உடனே செய்தவர்க்கே வந்து சேரும். அதன்படி தேவர்க்குச் செய்த தீமை எல்லாம் வந்து உன்னை மாய்க்கும். தாரகனைக் கொன்ற வேல் அவரிடம் இருக்கிறது. அதைவிட்டால் அது உன்னையுங்கண்டதுண்டமாக்கும். ஆனால் அறம் நினைந்து அவர் அதைவிடாது என்னை தூதாக அனுப்பியிருக்கிறார். ஆனமையால் உனக்கு உய்வு வேண்டும் என்றால் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் நீக்கிவிடு. நீ பெற்றவர மகிமையை இந்தப் பாவத்தால் அழிப்பது முறையா? உனது ஸ்ரத்தை உன் தமருடன் அனுபவிக்க விரும்பினால் தேவர்களை விடுதலையாக்கு இல்லையேல் முருகன் வந்து உன்னை அழிப்பார். இது திண்ணம் என்றார்.

இங்கு யான் கூறிய இவைகளை எல்லாம் முருகப்பெருமான் உனக்குச் சொல்க என என்னை அனுப்பினார் என்று வீரவாகு தேவர்கூறிமுடித்தார்.

இதைக் கேட்ட சூரன் கடுங்கோபங் கொண்டு ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் வென்ற எனக்குப் பல் முனையாத பாலசுனா புத்தி சொல்பவன்? வீர அஷுனர் வலியற்றவர்! புல்லிய தேவர் வலியர்! சிறு பாலன் சூரனுக்கு மந்திரி! நன்றாயிருக்கிறது. இக் கதை.

இதைக் கேட்ட வீரவாகுதேவர் கடுங்கோபமுற்று இவ்வுலகில் மன்னவரைத் தேவர் என்பர். இதுபோன்றதல்லதான் சொன்னவை. உனக்கு வரத்தைத் தந்த சிவபெருமானே நெற்றிக் கண்ணின் வழியாக அவதாரம் எடுத்து வந்திருக்கிறார். இதை நம்பு. வரத்தைத் தந்த அவர் அவ்வரத்தை அழிக்கமுடியாதென்று நினைக்கிறாயா? சிவனருளிற் சிறிது பெற்றவர் எல்லா அண்டங்களையும் ஆள முடியுமென்றால் சிவனது அருளே வடிவான முருகன் எவ்வளவு ஆற்றல் உடையவர் என்று எண்ணிப்பார். முருகன் ஞானமே வடிவானவர். எங்கும் நிறைந்துள்ளார். வேதத்துக்கு மூலமான ஓம் என்பது அவரதுமுகங்களில் ஒன்று. மும்மூர்த்தியும், தேவரும் அவர்என்பதை உணர்க. அவரது உருவில் ஒருஉள்ள உரோமத்தில் இவ்வண்ட மனைத்தும் உதிக்கும் காட்சியை மேரு மலையில் அவர்காட்டியவடிவில் யாம் கண்டோம் பேதையே! கண்டிலேபோலும் நீ, எமது பரம் பொருளை இகழ்ந்த மையை, அறியாது கூறியதென ஒருமுறை பொறுத்தேன். உனக்கு உறுதி வேண்டுமேல் தேவரைச் சிறைவிடுதி. செவ்வேள் பாதத்தை அடைதி. என்று வீரவாகுதேவர் கூறி முடித்தார்.

இதைக் கேட்ட சூரன், கோபித்து, சிறுபாலன் அனுப்பிய தூதன் என நினைத்துக் கொல்லாது விடுகிறேன். அந்தச் சிறுவன் சிவனாக இருந்தாலும் பயப்படேன். தேவர் சிறையைக் கனவிலும் விட நினைவேன். என்னை மதியாது இத்துணையுஞ் சொன்ன உனது அகந்தையின் பயனை ஒரு கணத்தில் அறிக எனக்கூறித் தனக்கு அயலில் நின்ற ஆயிரம் வீரரைப் பார்த்துத் தூதுவனாகிய இவனைக் கொல்லாது பிடித்துச் சிறையிடுங்கள் எனப் பணித்தான்.

அவர்கள் பிடிக்கவர ஒரு கையால் அவர்களின் தலையிரைப் பிடித்து சபாமண்டபத் தரையில் மோதிக்கொண்டு பிணத்தைச் சூரன் வக்கத்தில் எறிந்து சூரனே! நீ இறப்பாய், அதன்முன் விரும்பிய உணவை உண்டிரு என்று கூறிச் சிங்காசனத்தினின்றும் எழ, அவரது அரியணை அந்தரத்தில் மாயமாக மறைந்தது.

சதமுுகன் வதைப் படலம்

வீரவாகு தேவர் சூரனது அவைக்கண் ஆயிரம் வீரரைக் கொன்று புறப்படச், சூரன் தன்பக்கலில் வந்த சதமுுகனைப் பார்த்துத், தூதுவன் ஆனமையால் கொல்லாது இவனைப் பிடித்துவா என, அவனுஞ் சென்று வீரவாகுவைக் கூப்பிட்டு எதிர்க்க, வீரவாகுவால் மாய்ந்தான். மாய்த்த வீரவாகு பெருஞ்சினமுற்றுப் பெருமானை மதியாத சூரனது அவையை முதல் அழித்துப் பின்னர் அவனது நகரத்தை அழிப்பேன் என்றார்.

காவலர் வதைப் படலம்

இவ்வாறு சொல்லி, வீரவாகுதேவர் குரனது அவையுட் சென்றார். இதைக்கண்ட எண்ணிறந்த காவலர் எதிர்க்க, அவர்களைச் சின்னா பின்னமாக்கி நின்றார்.

நகரழி படலம்

பின்பு, வீரவாகு தேவர் குரனது நகரை அழிக்க எண்ணி, அங்கே உயர்ந்து நின்ற சிகரத்தைப்பிடுங்கி எறிந்தார். அது விழுந்த ஓசை குரனது அவையுள் உள்ளவர்க் கெல்லாம் இடி விழுந்தது போலக் கேட்டது. பின் அச்சிகரத்தின் ஒடிந்தபாகங்களை எல்லாம் எடுத்தெடுத்து வீசி, மாடங்கள், கோபுரங்கள் மதில்கள், சோலைகள் யானை முதலிய படைகள் எல்லாவற்றையும் அழித்தார். நகரில் உள்ளவர்கள் அவதிப்பட்டனர். உதிரம் ஆரூசு ஓடியது. மாடங்கள் மதில்கள் வெடித்து வான்வரைபறந்தன. மாளிகைகள் தகர்ந்து விழ அதனுள் இருந்தவர் வெளியில் வர எண்ணிவர அவர்கள் தலைக்கு மேலே அவை விழுந்தன. நல்லவர்கள் வருத்திய குரனது நகரம் அழியாது வேறு என்ன செய்யும்! அப்போது குரன் சகத்திரவாகுகளைக் கூவி, “இவனை பிடியுங்கள்” என்றான்.

சகத்திரவாகுகள் வதைப்படலம்

குரன் அனுப்பிய சகத்திரவாகுகள் எதிர்த்து வந்தனர் இவர்கள் ஐஞ்ஞாறுமுக்கும் ஆயிரங்கையுமுடையவர். இத்தகையோர் ஆயிரம் பேர் வந்தனர். வீரவாகு மாயக்காரன். இவனைக் கவனமாக எதிர்க்க வேண்டுமென்று கூறி எதிர்த்தனர். அப்போது வீரவாகு தேவர் மா மரங்களைப் பிடுங்கிச் சுழற்றி அவர்களை அழித்துத் தனித்து அவ்விடத்து நின்றார்.

வச்சிரவாகு வதைப் படலம்

சகத்திரவாகுகள் இறந்த செய்தியைச் சென்று தூதுவர் சொல்லக் கேட்ட குரன், கடுங்கோபங் கொண்டு தன் புகழ்போயதே! எனக் கவலையுற்றான். இதோஅவனைப் பிடித்து வருகிறேனென எழ, அதைக் கண்ட அவனது மகன் வச்சிரவாகு அவனடியை வணங்கி அப்பா! ஒரு தூதுவனை எதிர்க்க நீங்கள் போவது உங்கள் ஆற்றலுக்கு மதிப்பில்லை. யானே சென்று அவனைக் கட்டிக்கொண்டு வருகிறேன் என்னச் குரன் மகிழ்ந்து அமர்ந்தான்.

வச்சிரவாகு பெரும்படையுடன் வீரவாகுவை எதிர்க்க, இவன் குரகை இருக்கமுடியாது. அவனுடைய மக்களில் ஒருவனாக இருக்க லாம் என எண்ணி அவனுடன் எதிர்த்தார். அவனது படையினரைத் தனது கால், கைகளால் உதைத்தும், இடித்துங் கொன்றார்.

இதைக் கண்ட வச்சிரவாகு தேரில் வந்து எதிர்க்க. இருவர்க்கும் கடுஞ்சமர் நடந்தது. வச்சிரவாகுவிட்ட அம்பால் வீரவாகு ஒரு சிறு பொழுது சோர்வடைந்து பின்தேறி வச்சிரவாகுவைத் தூக்கித்தே ரோடு எறிய, அவன் மேலே சென்று கீழே விழுந்து வாட்போர்புரிய வர, வீரவாகுவும் வாட்போராற்றி அவனது பத்துத்தலைகளையும் அறுத் தார்.

இதைப் பார்த்தும் தனக்கு வந்து சொல்லவில்கை எனச் சூரன் வெகுளப் போகிறானே எனப் பயந்து சூரியனும் மறைந்தான்.

யாளிமுகன் வதைப்படலம்

வச்சிரவாகு இறந்தபின் எதிர்ப்பவர் யாநுமில்லாமையால், வீர வாகுதேவர், வான்வழியாகச் சுப்பிரமணியப் பெருமானை அடைய வந்தார். வரும்வழியில் இலங்கையை அடைந்தார். அப்போது இலங்கை யரசன் யாளிமுகனது தூதுவர் கண்டு, சூரனைச் சந்தித்துவிட்டு அப் போது தான் வந்திருந்த யாழிமுகனுக்கு வீரவாகு தேவரைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அவனது மகன் அதிவீரனையும் இவர்தான் கொன்றவர் என்றுங் கூறினர். இதைக்கேட்டு ஆயிரயானி முகமுடைய அவன், வீர வாகுவை எதிர்க்க, அவர் அவனது தலைகளை அறுத்தெறிந்தார்.

வீரவாகு மீட்சிப் படலம்

யாளி முகனைக் கொன்றபின், வீரவாகுதேவர் ஆகாயமார்க்கமாகத் திருச்செந்திலை அடைந்தார். ஂண்ட பூதப்படையினர் பேரானந்த மடைந்து அவரை வணங்கினர். அவரும் அவர்களைக் கட்டித்தழுவி னார். பின்னர் எல்லோருமாக சுப்பிரமணியப்பெருமான் சந்நிதியை அடைந்து துதித்தனர். பாவினது ஊருக்குப் போனபாவந்தொலைய வீரவாகு தேவர் ஆறுமுகப்பிராணை மனங்கசிந்து வணங்கினார். அப் போது பெருமான் அவரைப்பார்த்துத் தூதுசென்ற விபரத்தையும், நீர் மீண்டு வந்த வரலாற்றையும் சொல்க என ஐயனே! அவனுக்கு நல்ல விதியின்மையால் நீங்கள் சொன்னதை ஏற்கவில்லை, என்றார் நல்லது; உனது வீரச்செய்கையில் ஒன்று தானும் சொல்லவில்லையே ஐயனே! உங்கள் திருவடித் துணையாற் சிலரை அழித்து வந்தேன் என, அடக்கமாகக் கூறிமுடித்தார்.

இவற்றை எல்லாங் கேட்ட முருகப்பிரான், பிரமா முதலியவர்களைப் பார்த்து நானேக்கே சூரனைக் கொல்லப்பிறப்படுவோம் என, அவர்கள் தங்கள் துன்பம்நீங்கிய தென மகிழ்ந்தனர்.

பின்னர் வீரவாகுதேவர் இந்திரனிடம் சயந்தனது நிலையை விளக்கினார். இந்திரனும் துயர் நீங்கினான்.

சூரன் நகர்புரி படலம்

சூரன் தனது மகன் வச்சிரவாகு இறந்தமையைக் கேள்வியுற்று அழுதான். பதுமகோமளையும் மற்றும் பெண்களும் அழுதனர். இந்த நேரத்தில் தருமகோபன் என்ற முதன்மந்திரி, சூரனைப் பணிந்து அவனைத் தேற்றினான். புகழும், ஆண்மையுமுள்ள நீங்கள் எது வரிலும் தயிரியமாகவன்றோ இருக்கவேண்டும் எனக்கூற, அவனும் ஒருவாறு மனந்தேறிப்பக்கலில் நின்றவர்களைப் பார்த்துத் தூதுவன் சென்று விட்டானா? எனக்கேட்டான். அவர்களும் "ஆம்" என்றனர்.

அதன்பின் பிரமாவை அழைத்து வாராங்கன் என்ன, அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

நமது அண்டத்துப்பிரமா இப்போது முருகப்பிரானுடன் சேர்ந்து இருக்கிறார்என்ன, நன்று! நன்று எனக்கூறி, மற்றஅண்டத்துப்பிரமாவை அழைத்துப் பழுதுற்ற தனது நகரத்தைச் செப்பனிடப் பணிக்க அவரும் வடிவாக அமைக்கச் சூரன் மகிழ்ந்து அவரைப் புகழ்ந்தான். பின்னர் பிரமா தனது அண்டத்துக்குப் போகச் சூரன் சிங்காசனத்திருந்தான்.

சூரன் அமைச்சியற் படலம்

சூரன் சிங்காசனத்தில் இருங்கும்போது தூதுவர் வந்து, சுப்பிரமணியக் கடவுள் பூதர், மற்றந் தேவருடன் கிரவுஞ்சத்தையும் தாரகையுங் கொன்று செந்திலில் வந்திருந்து, தூதனை அனுப்ப அவன் இலங்கையை அழித்துப்பின் உங்கள் நகரிற்புக்குந்து நகரையும் அழித்துப் போகும்போதே யாளிமுகனையுங் கொன்று சுப்பிரமணியரைச் சேர்ந்திருக்கிறார். நாங்கள் இவைகளையெல்லாம் உண்மையாகவே கண்டோம் என்கூற, இதைக் கேட்ட சூரன் கோபித்துப் பின்பு தனது தம்பிமார், மந்திரிமார், சேனாபதிகளைக் கூட்டி அவர்களுக்கு இந்த விபரமனைத்தையுங்கூறினான். தனது மானம் போய் விட்ட தென்றான். ஒரு நொடியிற்பகை வரை வெல்வேன் ஆனால் சிறு பாலனுடனும் பூதருடனும் யுத்தஞ் செய்து வெல்வதும் ஒரு வெற்றியாமோ என எண்ணுகிறேன் என்றான்.

இப்பட்டியான நேரத்தில் ஒரு அரசன், மந்திரிமார், சேனைத்தலைவருடன் யோசிப்பது மேலையோர் முறையாதலால் இந்தவிபரங்களை யெல்லாஞ் சொல்கிறேன். இனி உங்கள் அபிப்பிராயத்தைக் கூறுங்கள் என்றான்.

முதலாவது மேதி என்ற மந்திரி கூறுகின்றான்:-

சுப்பிரமணியரையும், பூதரையும் சிறியர் என்று நினைப்பது தவறு சிறுநெருப்பு பெரு அழிவைத் தரும் என்பதை உணரவேண்டும். வருமுன் காக்கவேண்டும் உங்கள் தப்பி இறந்தபோது நீங்கள் யுத்தத்துக்குப் போயிருந்தால், உங்கள் மகனும் நகரும் அழிந்திருக்காது. ஆனபடியால் தாமதியாது யுத்தஞ்செய்யப் புறப்படவேண்டும் என்றான்.

இவன் இப்படிக்கூறக் கை அமர்த்தித் துர்க்குணன் என்ற மந்திரி கூறுகின்றான்.

ஐயனே! விஷ்ணு, இந்திரன், தேவர் முதலியவருடன் முன்பு யுத்தஞ் செய்ய நேரிட்ட போது நீங்கள் போவது தகுதியில்லை என்று உங்கள் தம்பிமார்தானே சென்று வெற்றி பெற்றனர். இப்போது சிறு பாலனுடனும், பூதருடனும் யுத்தஞ் செய்யச் செல்வது மரியாதையா? ஆதலால் உங்கள் படைவீரர்களை அனுப்புங்கள் என்றான்.

இதைக் கேட்ட தருமகோபன் அவனை நிறுத்திப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

கிரவுஞ்சமலை அகத்தியருடைய சாபத்தால் அழிந்தது. உனது தம்பி சுப்பிரமணியர் விட்ட சிவப்படைக்கலத்தை எதிர்க்கும் படைவைத்திருக்காமையால் இறந்தார். உங்கள் மகன் இறந்த துயரில் உங்கள் பெருமைகளை எல்லாம் மறந்திருக்கிறீர்கள் சிறுபாலனுடன் போருக்குப்போவது எவ்வளவு அஃமமானம்! எரிமுகன், இரணியன் ஆகிய உங்கள் பிள்ளைகளில் ஒருவருக்குக்கூட அவர்கள் எதிர்நிற்க மாட்டார்கள் அப்படியிருக்க நீங்கள் யுத்தஞ் செய்யப்போகவேண்டாம் நமது படைத்தலைவரில் ஒருவரை அனுப்புவோம் என்றான்.

அதன் பின் காலசித்து என்னும் படைத்தலைவன் கூறுகின்றான்.

சயந்தனை, இந்திரனை வென்றபோது மந்திரங்கூட்டவில்லை. இச் சிறு பாலனுடன் போருக்கா மந்திராலோசனை, இதோயான் வென்று வருகிறேன் என்றான்.

பிசுனர்பானுகோபன் தகப்பனைப்பார்த்துச் சொல்கிறான்:-

நீங்கள் அறிவின்மையால் இப்படி அவமான முற்றீர்கள். உங்கள் தம்பி, எந்தம்பியாகியோர் இறந்த செய்தி எனக்குத் தெரிந்தால் பகைவரைப் பிடித்து வந்திருப்பேன். நீங்கள் பாலனுடன் போரிடப் போவது அழகல்ல. யானே போகிறேன் என்ருன்.

இதைக் கேட்ட இரணியன் கூறுகிறான்:-

பரனுகோபனாகிய எனது அண்ணர் பாலனுடன் யுத்தஞ் செய்யப் போவதும், அவருக்கு வசை. ஆதலால் என்னை ஏவுதிர் என்ருன்

இதன் பின் சிங்கன் கூறுகின்றான்:-

அண்ணா! உங்கள் பிள்ளைகளும், மந்திரிமாரும் தங்கள் வன்மையைக் கூறினார்கள். உங்களுக்கு ஏற்றதொன்றைக் கூறவில்லை. யான் கொல்கிறேன் கேளுங்கள் என்று கூறுகிறான்:-

பணச்செருக்கால் வந்தகோபம் கற்றவர் உணர்வையுங் கெடுக்கும் ஆனபடியால் அப்படிக்கெடுக்கு முன் அன்புடையோர் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும்.

தேவர்களை வருத்தியவர் இறந்தமையை நினைவுபடுத்துங்கள். தேவர்களைச் சிறை வைத்தமையும்; அவர்களை மீன்சுமக்கச் செய்தமையும் பெரும் பழி, அதனாலேயே இப்பழி வந்துள்ளது. சிவன் தந்த கால எல்லையும் முடிகிறது. சக்தியால் அழியாது என்று சொன்னதை நினைவுங்கள். அந்தச் சக்திதான் முருகன். அவர் அமரரைச் சிறைவிட்டால் அடுத்த கணமே கயிலைக்குச் சென்று விடுவார் என்ருன்.

இப்படிக்கேட்ட குரன், கோபித்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்.

பெரிய வனியுடைய நீ தேவர்க்குப் பயந்தனை. எனக்குச் சிவன் காலஎல்லை குறித்ததும், தனது சக்தி அழிக்கும் என்று சொன்னதும் எனக்குத்தெரியாது. நீ, ஏதோபுதிதாகப் புனைந்து கூறுகிறாய். நூற்றெட்டு யுகம் அரசாளுக என்று சொன்னாலும் இறைவன் கொடுத்த அழியாவரத்தை யாரால் அழிக்க முடியும். இறைவன்சக்தி வெல்லும் என்றாலும், சக்தியும் சிவமும் பேதமா? இறைவன் கொடுத்ததைச் சக்தி அழிப்பது எப்படி?

தாரகன் அழியா வரம் பெறுமையால் அழிந்தான். வச்சிரவாகு அறிவில்லாக் குழந்தைப் புத்தியுடைமையால் இறந்தான். ஆயிரத் தெட்டு அண்டத்தையும் ஆளும் எனக்கு யார் நிகர்? இப்படி இருக்க என்னை ஒரு பாலன் வெல்வான் என்கை எதுபோலவெனில், கண்ணில்லாதவன் சூரியனைக் கனியெனக்காட்டக் கையில்லாதவன் பெரும்

ஆசையுடன் அதைப்பற்றுவது போலாகும் எனச் சூரன் சொல்லச் சிங்கன் நன்று! நன்று! என்று, இன்னும் ஒன்று கூறுகிறேன் என்று சொல்லத்தொடங்கினான்.

சிலபெருமான் ஐந்தொழில் புரிகிறார் உயிர்களின் பாசத்தை நீக்கி விடுபேறருள். அவர் உனது யாகத்தைக் கண்டு வரம் ஈந்தார். நீ அறவழியிற் செல்லாத படியால், தான் அழிப்பது கொடுத்த வரத் துக்கு முறையல்ல என்று தனது சக்தியை வடிவமாக்கித் தனது நெற்றிவழியாக முருகனைத் தந்துள்ளார். அந்த முருகன் பெருமையை எவரும் அறியவில்லை. வாதுளபுராணம் உணர்ந்தவர்கள் மாத்திரம் சிறி தறிந்துள்ளனர். முருகன்பெருமை அந்தமுருகனுக்கே தெரியாது.

இத்தகைய முருகனை நீ அறியாமையாற் பாலனென இகழ்ந்தனை அவன் இமைப்பில் உன்னையும், உன்கிளையையும். அரும் இது சரதம். அண்டங்கள் அளவில்லன். அவற்றில் உமக்குத் தந்தவை ஆயிரத் தெட்டு மாத்திரமே. அந்த அண்டங்கள் யாவற்றையும் ஓரிமைப்பில் ஆக்கவும், அழிக்கவும் வல்லவன் இப்போது உன்னுடன் சமரிட வந்துள்ளான். தேவரை வருத்துவதைப் பார்த்து இறைவன் தான் தந்த வரத்தை மாற்றினால் அதைக்கேட்பவர் யார்?

நீயும், நின்கிளையும் உய்யவேண்டு மென்று யான் இதைக் கூறினேன். நீ உய்யவேண்டின் தேவரைச் சிறையினின்றும் இன்னே விடு மதி என்று, அறிஞரில் அறிஞாகிய சிங்கன் கூறினான்.

இதைக்கேட்டும் மனம்மாறாத சூரன் கோபத்துடன் சில வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினான்.

“காற்றில் தள்ளுண்டு, நெருப்பில் சூண்டு, கங்கையாற்றிற்குக் குண்டு, சரவணம் புக்கலையுண்டு, வேற்றுப்பேர் முலையுண்டு, அமுதே வினையாடும் நேற்றுப்பாலனையோ! பரம்பொருளென நினைத்தாய் ‘‘பரம் பொருள் ஒருவர் இருக்கிறுர்தான். ஆனால் அவர்தான் எல்லா உயிர் சுளுமென்பதை உணர்ந்துகொள். அது எப்படி எனில் தண்ணீருள்ள பலகுடங்களினுள் சூரியன் பலவாகத் தெரிவது போலவும். குடத்துள் இருக்கும் காற்றுக் குடம் உடைந்துழி காற்றோடு சேர்வது போலவும் பரம்பொருள் ஒருவர்தான் பல உயிர்களாகவும் இருக்கிறார் என்று உணர்க. வெற்றியும் வன்மையும் இல்லாதவர் தாழ்வர். மேதக்க நெறியர் ஒங்குவர், இது உலக இயற்கை. யான் பெரியன். முருகன் சிறியன். அவனையான் வெல்வேன்.

என்னுடன் பிறந்து பருத்துப் பகைவரை நெருக்காது அவர் பக்கம் நிற்குய். நீ இருக்க எனக்கு வேறுபகையும் வேண்டுமோ? உனக்குப்

பத்துச் சிங்கத்தலை கிடைத்தது வீண் பெண்டிரைப்போலப் பகையென்றதும் நடுங்குகின்றாய். நீ தவஞ்செய்யச் செல்வதே தகுதி. யான் தேவரைவெல்லேன். நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்கவேண்டாம். நீ உனது நகருக்குப் போ என்று கூறச், சிங்கன் கோபித்துத் தனது உள்ளத்துள் பின்வருமாறு நினைக்கின்றான்.

(அறிவற்றவனுக்கு) யான் அறிவு சொல்லியாது பயன்? இவன் இறப்பதற்கு வழிதேடிக் கொண்டான். காஞ்சிரங்காய்க்குத் தேனைச்சொரிந்தாலும் கைப்பு மாறுமா? ஆவது ஆகும், அழிவது அழிந்தேதீரும்: தேவருக்கும்இதைத் தடுக்க ஏலாது; ஈசன் ஒருவனுக்குத்தான் வீதியை வெல்ல முடியும். இச்சூரனும் இங்குள்ளாரும் இறப்பர். இந்திரன் தவம் பொய்க்காது சூரனாகிய எனது அண்ணன் இறந்தபின் யான் இருப்பது பிழை ஆதலால் யான் செய்தபிழையைப் பொறுங்கள் எனச் சொல்லி, யுத்தத்திற்குப் போவதாகச் சொல்வதே நன்று என்று எண்ணி. அண்ணா! யான் செய்தபிழையைப் பொறுங்கள். அறிவற்ற யான் சொல்லியதை அறிவுள்ள நீங்கள் பொறுப்பதே கடன் யான் போருக்குச் சென்று பகைவர்களை அழித்த வராகின்றேன். வீடை ஈயுங்கள் எனப்பணியச், சூரன் மகிழ்ந்து, கட்டித் தழுவி, தம்பி! உனது வீரம் எனக்குத்தெரியாதா? நீ முன்பு சொன்னவை எல்லாம் என்மனவலியைச் சோதிப்பதற்கு என்பதை அறிந்து கொண்டேன். தம்பி! நீ இப்போது யுத்திற்குப் போக வேண்டாம். படையுடன் சென்று உனது நகரத்திலிரு முருகன் எனது நகரத்துக்கு வந்தால் யான் உன்னை அழைக்கிறேன்; என்னைச் சிங்கன் அண்ணா! முருகன் உங்கள் நகரத்துக்கு வந்தாலும் நீங்கள் யுத்தத்திற்குப் போகவேண்டாம் எனக்கு ஆள்விடுங்கள் யான் முருகனை அழிக்கின்றேன் என்று கூற; அவனார்கோன் நன்று என விடை கொடுக்கச் சிங்கன் தனது நகரை அடைந்திருந்தான். சூரன், மந்திரத் தலைவரையும், மற்றும் தம்பியரையும் அனுப்பித் தனது அரண்மனை சேர்ந்தான்.

இனி அமரர் ஏத்திடச் செந்திலில் இருந்திடும் கப்பிரமணியப்பெருமானின் செய்கையைச் சொல்லுவாம்.

ஆகக்காண்டம் முன்றிற்கும் திருவிருத்தம் 4890

மகேந்திர காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்
நான்காவது
யுத்தகாண்டம்

ஏம கூடப் படலம்

வீரவாகு தேவர் குரனைச் சந்தித்தபோது அவன் கூறிய ஆணவ மறுப்பைத் தெரிவித்ததும் சுப்பிரமணியப்பெருமான் பிரமா முதலிய தேவர்க்கு, நாளைக்கு யுத்தத்துக்குப் புறப்படுவோம் என்றருளினார். தேவர் மகிழ்ந்தனர். அடுத்த நாட்காலை எல்லோரும் புறப்பட்டனர்.

சுப்பிரமணியப்பெருமான் காற்றுச் செலுத்துந் தேரில் ஏறினார். பிரமா முதலியவர்களுந் தங்கள் தேரில் ஏறினர். இலக்கம் வீரர்களும், ஒன்பது பெரும் வீரர்களும், நூற்றெட்டுப் பூத இறைவர்களும் புறப்பட்டனர்.

பூதர் கடல் வழியாக நடந்து சென்றனர். பெரிய சமூத்திரம் பூதர்களுக்குப் பரட்டளவு தண்ணீராக இருந்தது. பூதர்கள் நெருங்கிப் போனபடியால் அச்சமுத்திரம் சேருகிப் பின்னர் காய்வுற்றுப் பூதாளியாகப் பறந்தது. பிரமா முதலியோர் சூழ்ந்துவரச், சுப்பிரமணியப் பெருமான் தேரிலேறி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றார். இலங்கையில் உள்ள மலைகளையுங் கடந்து மகேந்திர புரத்தை அடைந்தனர். அப்போது விஷ்ணு சுப்பிரமணியப் பெருமானிடம் வந்து இவ்விடம் குரர் வாழ்கின்ற இடமாதவால் நாம்முதற்கண் பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கு ஒரு இடம் ஆக்கவேண்டும். என்ன, அவருமிசைந்து தேவத் தச்சனை அழைத்து ஒரு ஏமகூடம் அமைக்கப் பணிக்க, அவனும் மதில்கள், மாடங்கள், கோயில்களுடன் ஒரு ஏம கூடத்தை அமைக்க அனைவரையும் அதனுள் இருக்கச் செய்து தனக்கென ஆக்கப்பட்ட கோயிலுள் முருகப்பிரான் வீற்றிருந்தருளினார்.

வரவு கேள்விப் படலம்

இப்படி முருகப்பெருமான், ஏமகூடத்தில் இருக்கும்போது நாரதர் குரன் அவைக்கண் சென்று "இவன் அழிய வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்கதாக ஆசீர்வதித்தார். குரன் "நீயார்" எனக்கேட்க, "யான் காலையில் இருந்து நின்குலம் தலைமை அடையத் தவஞ்செய்தவன். நினது குரு புகருக்கு நண்பன். உனக்குப் பின்வரும் விஷயத்தைச் சொல்ல வந்தேன்." எனக்கூறிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சிவன் உன்னைக் கொல்லக் கருதி முருகனைத் தோற்றுவிக்க, உன் னால் வருந்திய தேவர் அந்த முருகனிடம் முறையீட, முருகன் படை யுடன் வந்து, உனது தம்பியைக் கொன்றபின் செந்திலை அடைந்து, ஒரு தூதை அனுப்பினார். அதன்பின் யுத்தத் செய்ய உனது நகரின் வடதிசையைச் சேர்ந்து பாசறை அமைத்திருக்கிறார். இதைக்கூற வந்தேன் என்றார். கேட்டசூரன் கோபித்து தேவருக்கு இவ்வளவு துணிவு வந்து விட்டதா? சின்னப் பாலன் என்னை வெல்வதா? அவர்கள் ஆட்டுக்கூட்டமும் நான் சிங்கமும் அல்லவா? என்று நகைத் தான். இவ்வாறு நகைத்து என்மகன் பாணுகோபனை ஏவி, அவனை வெல்வேன் என்று கூற, நன்று! நன்று! விரைவாக யுத்தத்திற்குப் புறப்படுக எனக் கூறி, நீவெல்லத் தவஞ்செய்யச் செல்கின்றேன் என்று நாரதர் சென்றார்.

இதன்பின், கடவுரைசனை அழைத்து முருகனையோரை வரவிட்ட தேன்? என, அவர்கள் ஆகாயமார்க்கமாக வந்தனர். பூதர் மாத்திரம் என்வழியாக வந்தார்கள். அவர்களது புறங் காலளவே எனது ஆழம் இருந்தது. அவர்களை என்னால் யாதும் செய்ய இயலவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, முருகன் வந்திருக்கும் செய்தியைத் தூதர் வந்து சொன்னார்கள்.

முதனாட் பாணுகோபன் யுத்தப்படலம்

பக்சத்திலுள்ள தூதுவர்களைப் பார்த்துப் பாணுகோபனாகிய எனது மகனை அழைத்து வாருங்கள் என்ன, அவர்களும் அவனை அழைத்து வந்தனர். சூரன் பாணுகோபனைப் பார்த்துச் சொல்கின்றான். மகனே! எனக்குப் பயந்திருந்த பிரமா, இந்திரன் முதலியவர்கள் முருகனுடன் என்னை எதிர்க்க வந்திருக்கிறார்களாம். வலியற்ற அவர்களுடன் யுத் தஞ் செய்வது எனக்கு அவமானம் என்று யான் வாளாவிருக்கின்றேன். சிவன் தனது மகனை அனுப்பினபடியால், யானும் உன்னை அனுப்பி இவ்வளவுதே சரியென. பாணுகோபன் ஒரு நொடியில் அவர்களைவெல்கிறே னென்று பேரர்க்கோலங் கொண்டு தனது படையுடன் புறப்பட்டான். பெருஞ் சேனை அவனுடன் சென்றது.

இப்படி இருக்கும் போது நாரதர், முருகனிடம் சென்று வணங் கிச் சூரன் தனது மகன் பாணுகோபனை அனுப்பியிருக்கிறான். அவன் மிகவும் வலியவன். யானிடம் பாசத்தைப் பறித்தவன், சூரியனைச் சிறைப்பிடித்தவன். விஷ்ணுவின் சக்கரத்தை வேண்டா மென்றவன் ஏனெனில் தனது சிறிய தந்தை அந்தச்சக்கரத்தைக் கழுத்தில் மாலை யாக அணிதிருப்பதால் தான் அதைவைத்திருப்பது அவமானம் என்று.

இப்படியான வலியவன் யுத்தத்திற்கு வருகிறான். அவனை மற்ற வர்கள் வெல்லமுடியாது. நீங்களே சென்று எதிர்க்கவேண்டும் என்ன நன்று என்று வீரவாகுவை அழைத்துத் தம்பி! பானுகோபன் யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறானாம். நீ சென்று அவனை வென்று வருக என அவரும் ஏற்று வணங்கிப் பூதப்படையுடனும் இலக்கம் வீரருடனும் சென்று, குரனது நகர்மதிலை அடைந்தார்.

இருபக்கப் படைகளும் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்துக் கடுஞ்சமர் இயற்றின. இருபக்கத்திலுமுள்ள பெருவீரர்கள் எதிர்த்தனர். அசுரவீரர்கள் பலர் இறந்தனர். பூதர்களும் சிலர் இறந்தனர்.

சில சமயங்களில் பூதரும் அஞ்சினர். ஒரு அசுர வீரன் விஷ்ணுவின் சக்கரத்தைவிட அச்சக்கரம் வெறுங் கையுடன் நின்ற பூதவீரனைக் கொல்லக் கூடாதென்று திரும்பி அதைவிட்ட அசுரவீரனையே கொன்றது. ஈற்றில்பல அசுரவீரர்கள் இறந்தனர். இதைப் பானுகோபன் கேள்வியுற்றான்.

கேள்வியுற்று யுத்தத்துக்குத் தேரிலேறி வந்தான். பல சேமத் தேர்களையுங் கொண்டு வந்தான். தனது படைவீரர்கள் எல்லோரும் இறந்தமையால் தனித்து நின்று கடுஞ்சமர்செய்தான். வீரவாகுவுடன் வந்த படை வீரர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக பானுகோபனுடன் யுத்தஞ் செய்து அவனது அம்புபட்டு மயங்கினர். சுப்பிரமணியப் பெருமானது அருளால் இறக்கவில்லை. தனித்து நின்று பூதப்படையினரை மயக்கநிலையடையச் செய்தான் பானுகோபன். இலக்கம் வீரர்களும் கலங்கினர். இதைக் கண்ட வீரவாகுதேவர், பானுகோபனுடன் யுத்தஞ் செய்யவந்தார்.

வீரவாகுவும் பானுகோபனுங் கடுஞ் சமர்செய்கின்றனர். தேர்மேல் ஏறி அண்டம், திசை, வான் எல்லாம் இருவருஞ் சென்று எதிர் செய்கின்றனர். விட்ட அம்புகளில் மறைப்புண்டு பின் அவை அழிய வெளிப்பட்டு யுத்தம் செய்கின்றனர். பானுகோபன் வீரவாகுவின் நெற்றியில் இருந்து குருதி வழிய அம்பு விட்டான். வீரவாகு சினம் மிக்குப் பானுகோபனது முடியைத் தொலைத்து அவன் உடம்பு முழுவதும் அம்பைச் செலுத்த அவன் அவசமுற்றான். இதைக் கண்ட அவனுடன் நின்ற ஒரு சில வீரர் வீரவாகுவை எதிர்த்தனர். அந்த வீரர்களை எல்லாம் எம்பிரான் தூதன் ஓட ஓடக்கலைத்து அழித்தார். இந்தநிலையில்மயக்கம் தெளிந்த பானுகோபன் தனது படை அழிய எதிர்த்து நின்ற வீரவாகுவைக் கண்டு இப்படியும் ஒரு வீரன் இருக்கிறானா! "ஆரிடை அடங்கிற்றம்மா ஆண் மைக்கும் அவதியுண்டோ?" என்று, வீரன் இவன் தான் போலும் என்று வியந்து பின் சினந்து இவனைக்கொல்லேன்னில் நான் பானுகோபன் அல்லேன். வில்லொடு எரியுட் புகுவேன் என்று சபதம் பூண்டு வீரவாகுவுடன்

யுத்தம் செய்தான். இந்த யுத்தத்தில் வீரவாகுவின் மார்பில் அம்பு
தைத்து இரத்தம் ஓடியது. அப்போதுதான் வீரவாகு தேவர்
துன்பத்தின் தன்மையை உணர்ந்தார். பின்னர் வீரவாகு
அம்பால் பாணுகோபனது தேர், குதிரை, அம்புறுத் தூணி
இவைகளை அழித்து அவனது மார்பையும் வாயில் செய்தார்.
இந்த நிலையில் இனி வீரவாகுவை வெல்வதாயின் மோகப்படையையே
விடவேண்டும் என்று எண்ணி அதைவிட, அது இருளைப் பரப்பிச்
செல்லத், தேவப்படையினர் அஞ்சினர். வீரவாகு மயக்கமடையாது
நின்றார். அவர்பக்கவீரர் எல்லாம் மயங்கினர். இப்போது இவர்களை
அழிப்பது இலகுவென்று பாணுகோபன் அம்பைவிட உன்ன, இதை
யறிந்த முருகப்பிரான் அந்த மோகப்படையை ஒழிக்கத்தக்க மோகப்
படையை ஏவ, அது வந்ததும் பாணுகோபன் விட்ட மோகப்படை
நீங்கியது. வீரவாகுப்படையினர் மயக்கம் நீங்கினர். முருகன் ஏவிய
வாகையளித்த படையைக்கண்டு பெருமகிழ்வுற்றனர் எம்பெருமானே
இப்படையை எங்களைக் காக்க அனுப்பினார் என நினைந்து ஆனந்த
மடைந்தனர்.

தனது மோகப்படை வலியிழந்து வந்ததையும், முருகன் அனுப்
பிய படை தனது படையினுற்றலை நீக்கியதையும் பகைவர் மயக்கம்
நீங்கியதையும் கண்ட பாணுகோபன் பெருந்துயரமடைந்தான். அப்
போது வீரவாகுதேவர் சிவப்படைக்கலத்தை விட்டார். அதை எதிர்க்
கத்தக்க எதிர்ப் படைக்கலத்தைக் கொண்டு வரவில்லை என்பதை
அறிந்தான். அப்படி எடுத்து வரினும் வெல்ல முடியா தென்பதையும்
உணர்ந்தான். நின்றால் இறக்கவே நேரிடும் என்பதை அறிந்து தேரை
விட்டு நீங்கி அருவமாய்ச் சென்று பின் முகில்வடிவமாகித் தனது
அரண்மனையை அடைந்தான். எவரையும் அவன் சந்திக்கவில்லை. பகை
வரை எப்படி அழிக்கலாம் என எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

இவைகளெல்லாவற்றையும் தூதுவர் சூரனிடம் சென்று கூற அவன்
கோபித்துத் தானே சென்று போரிடத் தீர்மானித்தான்.

அடுத்த நாட்காலை சூரன் தூதுவர் மூலம் படைகளைப் புறப்ப
டத் தூண்டினான். படைகளும் புறப்பட்டன. சூரன் தனது அரண்
மனைக்கோபுர உச்சியில் ஏறி நின்று தனது சேனையைப் பார்த்து
மகிழ்ந்தான். பின் சிகரியில் நின்று இறங்கி யுத்த கோலம் புனைந்து
தேர்மேலேறிச் சேனைபுடைகுழச் சென்றான். சேனை பெருந் தொகை
யாக ஆரவாரத்துடன் செல்வதால் எங்குந் தூழியாலி ருண்மயமானது.

இச்சூரன் தேரிலேறி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றான். இதைக்
கண்ட இந்திரன் பெருமானை வணங்கி ஐயனே! சூரன் வருகிறான்.
அவனைக் கொன்று எங்கள் சீரைத்தந்தருள வேண்டு மென்று பணிய

முருகப்பெருமான் அருள்செய்து, படையுடன் யுத்தகளைச் சென்றார். பூதர்கள் அசுரப்படையினரை எதிர்த்தனர். மலைகள், மரங்களால், அசுரர்களையும், அவர்தேர், கரி, குதிரைகளையும் எற்றினர். முருகப் பிரானது முதற் படைக்கு உக்கிரன் தலைமை வகித்தான். குரனது தூசிப் படைக்குச் சிங்கனது மகன் அதிகுரன் தலைமை வகித்தான். அதிகுரன் விடுத்தீப்படை, சலப்படை, பிரமாஸ்திரம், சக்கரப்படை ஆகியவற்றையெல்லாம் உக்கிரன் விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான். இதைக்கண்ட இந்திரன் பிரமாவிடஞ் சென்று இந்த அதிசயம் நமது படைத்தலைவனுக்கு எப்படி வந்தது? என்று கேட்க இவன் சிவனை மும்முறையும் வணங்கும் முறைமையால் இந்த ஆற்றல் இவனுக்குண்டாகிய தென்றார்.

பின்னர், அதிகுரன் சிவப்படைக்கலத்தை விட உக்கிரன் தனது கையிலிருந்த கதையினை நழுவ விட்டுச் சிவனைத் துதிக்கச் சிவப்படை அவனையாதுஞ் செய்யாது திரும்பிச் சென்று சிவனை அடைந்தது, ஏனெனில், அப்படைக்கலத்தை அதிகுரனுக்குச் சிவன் கொடுத்த போது “இப்படையைப் படையற்றவர் மேல் தொடுத்தால் இது பகைவரையாதுஞ் செய்யாது என்னிடமே வந்துசேரும்” என்று கூறிய படியால் என்க. இவ்வளவு ஆற்றல்உள்ள உக்கிரனுக்கும் அதி குரனுக்கும் யுத்தம் நடைபெறுகிறது. மாறி மாறி மலைகளையும் மரங்களையும் பூதர் வீசுகிறார்கள். ஈற்றில் உக்கிரன் அதிகுரனைக் கொன்றான் அதிகுரன் இறந்தமை தெரிந்த தூரகன் மகன் அசுரேந்திரன் யுத்தஞ் செய்ய வந்து தன்னை எதிர்த்த தேவப்படை வீரர்களாகிய மந்தன், சிங்கன், சோழகன், முதலிய வீரர்களை மாய்த்தான். இதைக்கண்ட வீரவாகு தேவர் அசுரேந்திரனுடன் பொருதார். ஈற்றில் வீரவாகுவால் அசுரேந்திரன் மாய்ந்தான்.

தனக்குப் பக்கபலமாக வந்த தனது தம்பியர் மக்கள் அசுரேந்திரன், அதிகுரன் என்போர் மடிந்தமையை அறிந்த குரன் வெகுண்டு தேவர்களை இதோ தொலைக்கிறேனென்று தனது வீரலக்குமி பொருந்திய வில்லில் நாடுநாடு செய்யப் பூதர், தேவர் அனைவரும் பயந்தனர். பின்னர் சுப்பிரமணியக்கடவுளோடு வந்த நூற்றெட்டுப் படைத் தலைவர்களும் ஒருவர்பின் ஒருவராய்ச் குரனுடன் எதிர்த்து இறந்தனர். இதைக்கண்ட வீரவாகு தேவர் குரனை எதிர்த்தார். வீரவாகுவைக் கண்ட குரன் பின் வருமாறு கூறுகின்றான்.

ஏ! தூதுவனே, முன்பு எனது மகனைக் கொன்று எனது நாட்டையும் அழித்தாய் உனது உயிர் வேண்டுமெனில், முன்புபோலத் தூதனாகவா, இல்லையேல், நீ சாவாய் என்றான். அதைக்கேட்ட வீரவாகு தேவர் பயப்படாமல் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“நான் தூதனும் ஆவேன். அமைச்சனுமாவேன் முருகப்பெரு
னின் பணியைச் செய்வேன், பெரிய யுத்தமும் செய்வேன். உலகில்
எதையும் செய்யும் வல்லபம் எனக்குண்டு. நீ என்னுடன் போரிடு”,
என்றார்.

சூரன் படை தொட்டான். வீரவாகு தேவரும் படைகளை விட்
டார். வீரவாகு விட்ட படைகள் எல்லாம் அவன் மார்பிற்பட்டுத்
துகளாயின. இப்படைக்கலங்களை விட்டபோது, இலையாதுஞ் செய்யா
என்ற துணிவால் அளன் மாற்றுப்படை விடவேயில்லை. இதைக்கண்ட
வீரவாகு தேவர் சிவப்படைக்கலத்தைவிட அவனும் அதைவிட அவை
இரண்டும் போரிட்டன. உலகை அழிக்கநேரிடுமே என்று கருதி அவை
சமரை நிறுத்தித் தங்களை ஏவியவரிடமே திரும்பிச் சென்றன.

இதைக்கண்ட சூரன் சினங்கொண்டு ஒரு தண்டா யுதத்தை
எடுத்தெறிய, வீரவாகுவும் ஒரு தண்டாயுதத்தை எதிர் எறியச்
சூரன் ஏவிய தண்டம், வீரவாகுவின் தண்டத்தோடு சேர்ந்து வீரவா
குவின் மார்பில்மோத அவர் சோர, வீரவாகுவின் பாகன், வீரவா
குவை ஒருபுறமாகத் தேரோடு கொண்டு சென்றான்.

இதைக்கண்ட சூரன், வீரவாகுதேவர் இறந்திருப்பார் என எண்
ணிஞன். இப்படியான நிலையைக்கண்ட முருகப்பிரான் போரிடவர,
அவரைச் சூரன் கண்டான். அளவற்ற சூரியர் திரண்டு ஒன்றாகி வந்
தது. போன்ற முருகன் தோற்றத்தைக்கண்டான் மூவிரும்புமும் பன்
னிரு திருக்கையுமுடைய திருத்தோற்றத்தைக் கண்டான். இதனால்
இவன் பெருந்தவமும் அறமும் உடையவானென்றே கூற வேண்டும்.
சிவர் இவனைத் தீயன் எனக்கூறுதல் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை.
இவன் பல யுகம் வாழ வரம் பெற்றிறமை முருகனின் வடிவைக் காண்
பதற்கென்றே நினைக்க வேண்டும்.

ஆனால் சூரன் இக்காட்சியைக் கண்டு இதை உடையவர் சிவன்
மகனே என எண்ணிக் கோபங்கொண்டு முருகனைப்பார்த்துப், பின்
வருமாறு கூறுகின்றான்.

“நின்னோடு வந்த படைகளின் நிலையை எண்ணிப்பார். உனது
தூதுவன் இறந்துவிட்டான். தாரகன், எனது செல்வத்தில் மயங்கின
படியால் கொன்றாய். என்னை உனது தந்தைகூடக் கொல்லமுடியாது
நீ ஒரு சிறுவன். என்னை வெல்ல நினைத்து வந்தமை பெரும் பேதமை”
என்றான்.

இதைக்கேட்ட முருகப்பெருமான் கூறுகிறார். “உனது வீணை
அகந்தையை நீக்கவே வந்தேன். சிறியர், பெரியர் என்று பார்க்காது,
எதிர்க்க வந்தவர் யாரோ, அவரை எதிர்ப்பது தான் வீரனுக்குத்
தகுதி. ஆனமையால் யுத்தஞ் செய் என்றார்.

உடனே குரன் யுத்தஞ் செய்தான். அவன் விட்ட அம்புகள் பெருமானை யாதும் செய்யவில்லை. அதுபோல முருகன் விட்ட அம்புகளும் குரனை ஒன்றும் செய்யவில்லை. பின்னர் கந்தகவாமியார் குரனது முடி, அணிகலன், யாவற்றையும் சேதப்படுத்தினார். அப்போது குரன், பிரமாஸ்திரம், சக்கரம் சிவப்படைக்கலங்களைவிட, எல்லாவற்றையும் அவர் தமது திருக்கரத்தால், வாங்கினார். குரன் இதைக் கண்டு இது என்ன ஆச்சரியம்! மாற்றுப்படை தொடரது, சும்மாரின்று கொண்டு யான்விடும் படைகளை எல்லாம் வாங்குகிறாரே என்று வியப்பெய்தினான். பின்னர் ஒரு சக்கரத்தைவிடக், கண்முடி விழிப்பதன்முன், அது குரனது படைகள் அனைத்தையும் அழிக்கக் கண்ட குரன் இது யார் செய்தது? எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே! முருகன், இவைகள் அழிக்கக்கூடாது என ஒரு வார்த்தையால் அழித்தாரோ? அல்லது அவரது வேல் தான் வந்து அழித்ததோ? என ஆச்சரியப்பட்டுத் தனித்து நிற்பவன் மனஞ்சோர்ந்தான். இவரை இப்போது வெல்லமுடியாதென எண்ணினான். ஆனால் முருகன் என்னுடன் எவ்வளவு காலம் யுத்தஞ் செய்தாலும் என்னை அழிக்கமுடியாது. சிவன் தந்த அழியாதவரம் இருக்கவே இருக்கிறது. இவரைப் பாலனென யான் இகழ்ந்தது பிழையே பிழைதான். எனக்கு நிகரான வீரன் இவர்தான். வேறு யாருமில்லை என, எண்ணினான்.

இப்படி மனஞ்சோர்ந்து குரன் நிற்பதைக்கண்ட முருகன் அவனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“இந்திராதிபர்க்கு இடுக்கண் செய்தாய். அதனால் உன்னை அழிப்பதற்கு யான் வந்தேன். வரும் வழியில் உனது தம்பியைக்கொன்றேன். இப்போதுன்படைகளை யெல்லாம் அழித்திருக்கிறேன். இப்போதாவது தேவர்களைச் சிறைவிட்டால் உய்யாய்”, என்றார்.

இதைக்கேட்ட குரன் தன்மனத்துள் நினைக்கிறான். “சிறுபாலன் ஆனபடியால் எனது வலிமையை இவரால் உணர முடியவில்லை. யான் தனித்து நிற்பதாற்றுகே தேவர்களைச் சிறை விட்டால் உய்யுண்டாகுமென்று கூறுகின்றார்.

யான் இப்போது இவருடன் யுத்தஞ் செய்து வெல்வது இயலாது. அரண்மனைக்குச் சென்று களையாறிப் படையுடன் வருவதே புத்தி என்று தீர்மானித்து மாயமாக மறைந்து தனது அரண்மனைசேர்ந்தான்.

அப்போது பிரமா முதலியோர் சுப்பிரமணியக்கடவுளை அடைந்து வணங்கி எம்பொருமானே! “இவன் இப்போதுதான் வாழ்க்கையில் தோல்வியை அறிந்தான். “ என்றனர்

இவ்வேளையில் பூதர் வெற்றிக் களிப்பில் குரனதூரை அழித் தார்கள். மதில்களை உடைத்தார்கள். வடசரையிற் காவலில் நின்ற கோரனைக் கொன்றார்கள். சிகரியைப் பிடுங்கிக் கடலுள் எறிந்தார்கள். பின்னர் எம்பெருமானை விட்டுச் சேய்மையாக வந்து விட்டோம். இது பிழை என உணர்ந்து திரும்பி வந்து சண்முகப்பெருமானை யடைந்த னர். மகிழ்ந்து போற்றினர். பின்னர் முருகன் அனைவருடனும் பாச ஹையை அடைந்தார்.

இனிச் குரனதியரைப் பற்றி அறிவோம்.

குரன் தனதரண்மனையை அடைந்து பஞ்சீ மத்தையிற் படுத்து நித்திரை கொள்ளாது வெல்வது எப்படி யென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தூதுவர் குரன் தோற்றுவந்த செய்தியைப் பானுகோபனுக்குப் பணிந்து கூறக்கேட்ட பானுகோபன் தந்தையிடம் வந்து பணிந்து கூறுகின்றான்.

தந்தையே! நீங்கள் சொன்னபடி யான் நேற்றுப் பகைவரை அழிக்கச் சென்றேன். அங்கே மோகப்படையை விட, வீரவாகு முதனிய தேவர், பூதர், அனைகரும் மயங்கினர். அப்போது முருகன் அனுப்பிய படையொன்று வர அவர்கள் மயக்கம் நீங்கித் தங்களிடஞ் சேர்ந்தனர். சரியான வெற்றி வரவில்லையே எனயான் எண்ணிக் கொண்டு திரும்பிவந்து அடுத்தநாள் புத்தஞ் செய்யப் போவோம் என இருக்க, நீங்கள் ஒருவரோடும் யோசிக்காமல் சென்றுவிட்டீர்களே! அழியாவரம் பெற்ற நீங்கள் வென்று வருவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் யான் வானா இருத்தேன்'' என்றான்.

இதைக்கேட்ட குரன் மகிழ்ந்து தன்மகனுக்குக் கூறுகின்றான்.

மகனே! 'சின்னப்பாலன் என்று யான் முன்பு பலமுறை அவரைச் சொன்னேன். அந்தப் பாலனை வேறுயாரும் வெல்ல முடியாது. யான் தான் வெல்ல முடியும். ஆதலால், நீ அவனுடன் புத்தஞ் செய்ய வேண்டாம் வீரவாகுவை மாத்திரம் தனிய அழைத்து அவனை வென்று வருக'' என அப்படியே செய்கிறேன் எனத் தந்தையை வணங்கித் தந்தையே! யான் வெல்லவில்லை யென்றால் மீண்டு வர மாட்டேன் நீங்கள் நல்கும் அரசாட்சியை ஏற்கவும் மாட்டேன் என்று கூறத்தந்தை விடையாய்' பலமுறைவணங்கிச் சென்றான்.

இவன் வெளிப்பட்டு வரும்போது தூதுவர் அவனைப்பணிந்து நமது நுகர் மதிலையும் சிகரியையும் பூதர் அழித்து அவைகளைக் கடலுள் எறிந்தனர் எனப் பானுகோபன் அவுணத்தச்சனை அழைத்து அழித்த வற்றை ஆக்கு என்ன, அவனும் ஆக்கினான். அன்று இரவு சுழிந்து அடுத்தநாட் காலே வந்தது.

முன்றும்நாட் பானுகோபன் யுத்தப்படலம்

சூரியன் உதித்ததும் பானுகோபன் தனது பாட்டியாகிய மாயையை நினைத்து வணங்க அவள் வந்தாள். என்ன வேண்டுமென்று கேட்டாள். முதனாட்குள் தோற்று விட்டதாகவும், இன்று வெற்றிவர அருள் வேண்டுமெனவுங் கூறினான் பானுகோபன்.

இதைக் கேட்ட மாயை சொல்கிறாள் டேரனே! ‘‘நீ தேவர்கள் முனிவர்களை வருத்திவிட்டாய், அதனாலேயே இத்துயர் வந்துள்ளது இதைவிலக்கமுடியாது இருந்தாலும் இன்று உனக்கு வெற்றிதரக் கூடிய ஒரு படையை இதோ வாங்கிக்கொள் எனக் கொடுத்து மறைந்தாள். பானுகோபன் பெருமிதங் கொண்டு படையுடன் புறப்பட்டான்.

செல்லும்போது குதிரைமுகமுடைய ஒரு தூதுவனிடம் வீரவாகு தேவரிடம் சென்று போருக்கு வருவதாக அறிவிக்குக என அவனும் சென்று வீரவாகுவிடம் அறிவிக்க, அவரும் சிரித்து, வருவதாகத் தெரிவித்து எம்பிரானிடம் சென்று வணங்கி நின்றார். முருகன் இதை உணர்ந்து படையுடன் சென்று அமர்செய்க, மாயைப் படையை அவன் விட்டால் யான் வேற்படையை அனுப்புகிறேன் என்ன, வீரவாகுவும் பணிந்து படையுடன் புறப்பட்டார்.

இருபக்கப் படைகளும் போர்செய்தன. இருபகுதியிலும் சேதம் ஏற்பட்டது சிறுபோழ்தில் அவுணப்படை புறங்காட்டக்கண்டு பானுகோபன் யுத்தஞ் செய்ய வர வீரவாகுதேவரும் எதிர்த்தார். பானுகோபன் சலப்படையைவிட வீரவாகு அக்கினிப்படையை விட்டார். பின்னர் பின்வரும் படைகளை விட்டனர்.

பானுகோபன்

சலப்படை
காற்று
கலுழன்
யமப்படை
நான்முகன்படை
மாயோன்படை
சிவப்படை

வீரவாகு

அக்கினி
பாம்பு
எருது
எருது
எருது
சிம்புள் (வீரபத்திரப்படை)
சிவப்படை

இருபக்கச் சிவப்படையும், நீர், நெருப்பு, காற்று, நிலம், மலை, நந்தி, வயிரவர், ஆகிய தோற்றத்துடன் மலைந்தன.

அப்போது, தேவர், அசுரர் அனைவரும் அஞ்சினர். சூரன் இதைக் கண்டு ஒற்றரை அனுப்ப அவர்கள் நடந்த விஷயத்தை அறிவித்தனர். சூரன் இதை அறிந்து கொண்டிருக்கச் சிவப்படைகள் தங்களை ஏவியவர் மாட்டு விரைந்து திரும்பிச் சென்றன.

பானுகோபனது படைகள் மடிந்தன. பானுகோபன் தனித்து நின்று வீரவாகு வீரன்தான் என ஒப்புக்கொண்டு பயந்து, இனி எதிர்நின்று யுத்தஞ் செய்து வெல்லமுடியாது மாயத்தால் வெல்வதே தகுதியென்று மறைந்து ஆகாயத்தில் செல்ல, வீரவாகு கண்டு இப்போது எதிர்ப்பவர் யாருமில்லை பொழுதும் படுகின்றது. எம்பிரானிடம் போவோம் எனக்கூறிக்கொண்டுநின்றார்.

இதையறிந்த பானுகோபன் மூதனாட் தோற்றுப்போன அவமானம் போதா தென்று இன்னும் தோற்றோடுதல் பெரும் அவமானம், மாயத்தால் எதிர்ப்பது அல்லது இறப்பதே தக்கதென உன்னி மாயை கொடுத்த மாயைப்படையை விட அது வீரவாகு முதலிய படை யினரை மயக்கி அவர்களை ஆகாயமார்க்கமாகக் கொண்டுபோய்க் கடலுள் இட்டுக்காவல் காத்து நின்றது. இதைக்கண்ட பானுகோபன் மகிழ்வுற்று ஆகாயமார்க்கமாகத் தனது தந்தையை அடைந்து, இப்பெரு வெற்றியைச் சொல்லத், தந்தை பெரு மகிழ்வடைந்து சிறு குழந்தையை வாரி எடுப்பது போலத் தனது மகன் பானுகோபனை எடுத்து எனக்குச் சிவன் இப்பெரு வாழ்வைத் தந்தார் என்பதெல்லாம் இன்றோடு நான் சொல்லமாட்டேன் என்மகனே! நீ தந்ததாகவே இனிக்கருதுவேன் என்று புது ஆபரணங்களை அவனுக்குச்சூட்டி யுத்தத்தில் நொந்திருக்கக்கூடும், இப்போதே உனது அரண்மனைக்குச் சென்று ஆறுதல் அடைக என்னுள்.

பானுகோபன் தந்தையே! இனியான் முருகனையும் அழித்து இந்திரன் முதலியவர்களையும் நாளைக்காலை பிடித்து ரெகிறேன் என்னச் சூரன் நன்று என்று விடை கொடுக்கப் பானுகோபன் தனதரண்மனையை அடைந்தான்.

பானுகோபன் இப்படி வெற்றிக்களிப்பில் இருக்க, வீரவாகு தேவர் முதலியோர் மாயப்படையால் மயங்கிக் கடலுள் சுழிந்தி இருக்கும் நிலையை நாரதரும் எஞ்சியதேவரும் முருகப்பெருமானிடங்கூற, அவர் வேலை அனுப்ப, அது சென்று மாயைப்படையை ஒட்டி அவர்கள் அனைவரது மயக்கத்தை நீக்கிவிட, அவர்கள் எழுந்து வேலை வணங்கி, வேலே! நீங்களே முருகன். முருகன் வேறு, நீங்கள் வேறெனக் கருதவில்லை. எங்களை முன்பு கிரவுஞ்சமலையுட் காத்தது போல இப்போது, காத்தருளினீர்கள் என வணங்க, வேல் அவர்களைப்பார்த்து

நீங்கள் எல்லோரும் என்னுடன் வாருங்கள் என்ன, அவர்களும் வேலுடன் திரும்பினர். வேல் முருகன் திருக்கையில் மீண்டு வந்திருந்தது.

நகர் புகுபடலம்

வீரவாகுதேவர் திரும்பி வரும்போது குரன் ஊரைக்கண்டதும், யான் தோல்வியுற்ற நிலையில், முருகப்பெருமானிடம் போதலிலும், இறத்தலே நல்லது. ஆனபடியால், இந்தக் கொடியரைக் கொன்றன் நிப் போகேன் எனச் சூழ்உரைக்க. அவரது துணைவர்களும் அது சரியென, வீரவாகுதேவர் மகிழ்ந்து, குரனது நகரின் வடவாயிலே அணுக அங்கு காவல் காத்த புலிமுகன் எதிர்க்க வீரவாகுப் படையில் உள்ள சிங்கன் அவனை எதிர்த்தான். சுற்றில் புலிமுகன் இறந்தான். தேவர் மகிழ்ந்தனர்.

இப்போது வீரவாகுதேவர் அக்கினியாஸ்திரத்தை விட, அது குரனது நகரத்தின் மேற்குப் பகுதியை அழிக்க, இதை ஒற்றர்கள் மூல மறிந்த குரன் கோபித்து ஒற்றர் மூலம் மழைக் கூட்டத்தை ஏவினான். மழைமுகில்கள் குரனால் இறப்பதிலும் வீரவாகுவால் இறப்பது நல்ல தென்று சென்று நெருப்பை அவிக்க, வீரவாகு ஊழிக்காலத்தில் வரும் அக்கினியைக் கக்கும் அக்கினி அம்பைச் செலுத்த அது மழையைக் கரித்தது. பின்னர் முருகனின் நாமத்தைச் சொல்லி உயிர் பெற்று முகில்கள் தம்மிடம் சேர்ந்தன.

இதையும் ஒற்றர்கள் குரனிடஞ் சொல்லச் குரன் வெகுண்டு தேவர், வீரர், சுப்பிரமணியர் இவர்களுையெல்லாம் இதோ கொல்கி நேன் தேரைக்கொணர்க என்றான்.

இரணியன் யுத்தப் படலம்

இரணியன் என்ற குரனது மகன் தனது தந்தை யுத்தஞ் செய்ய ஆயத்தஞ் செய்வதைக் கண்டு தந்தையை வணங்கிப்பின் வருமாறு சொல்கிறான். தந்தையே! சிவபெருமான் நீங்கள் செய்த யாகத்துக் கிரங்கி இப்பெருவாழ்வைத் தந்தார். இது நமது கொடிய குலத்துக் குப் பெருமதிப்பாக இருக்கிறது, இப்போது அப்பெருமானது மகன் நம்மொடு பொர வந்திருக்கிறார்: அவர் வேறு, அவர் மகன் வேறு அன்று. அவர் செய்த நன்றியை மறக்கலாமா? அந்தநன்றியே, நாம் மறந்தால் நங்குலத்தை அழித்துவிடும்,

சிவனோடு மாறுபட்டவர் உய்ந்தார்களா? அப்படி இறந்தவர்கள் ஒன்று? இரண்டா? மாறுபட்டு அளவற்றவர் மாய்ந்தனரே! இதை நீங்கள் கேள்விப்படவில்லையா? இன்னும், அஷ்ருடையமகன் தாரகனை,

மலையை அழித்தமை தெரியாதா? அவர் மகன் பிறந்து எத்தனையோ திருவிளையாடல்கள் செய்திருக்கிறார் அல்லவா? நாங்கள் எல்லாம் ஆச்சரியமும் பயமும் அடைந்தோமே! இவைகளை எல்லாம் மறந்துவிட்டீர்களா? இன்னும் நம்மைக்காக்குங் கருத்துக்கொண்டு தூதுவனை அனுப்ப, நாம் மறுக்க. அத்தூதுவன் மூலமாக நமது நகரை அழிப்பித்து இப்போது யுத்தஞ் செய்ய வந்து எதிராக வராமல் தூதுவன் மற்றும் வீரர்களையே அனுப்பிப் பொறுமையோடு இருக்கிறார். இவையெல்லாம் நம்மனை நல்வழிப்படுத்த நினைத்தே ஆனால் அவர் வந்தார் என்றால் ஒரு நொடிப்போதில் நாம் அனைவரும் இறந்து விடுவோம். ஆதலால் அப்பா! தேவர்களைச் சிறைவிடுங்கள் நாம் உய்வோம் என்று, அறிவில் மேம்பட்டவரைய இரணியன் கூறினான். இதைக் கேட்டுச் சூரன் சினங்கொண்டான்.

சுப்பிரமணியனையும், அவனுடைய தூதுவனையும் பெருமைப்படுத்துகின்றாய் எனக்கு முன்னே இன்னும் நின்றால் உன்னை விண்ணுலகுக்கு அனுப்பி விடுவேன் என்றான்.

இதைக்கேட்ட இரணியனாகிய அறிவன், இவன் அழியப்போகிறான் இவன் அழிவதற்கு முன் இறப்பதே நல்லது என எண்ணி, அப்பா அறிவிலாத யான் சொல்லியவற்றைப் பொறுத்து யுத்தஞ் செய்ய அனுமதியருளுங்க ளென்ன, அவனுஞ் சென்று வருக என இரணியன் பெரும்படையுடன் யுத்த களத்தையடைந்தான்.

இதனைக் கண்ட வீரவாகு, இவன் சூரனுடைய மகனாக இருக்க வேண்டுமென எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, நாரதர் அங்கேவந்து இவன் பெரிதும் மாயை வல்லவன். இவனை நீ அல்லாது வேறுயாரும் வெல்லல் அரிதென்று " கூறி மறைந்தார்.

இரணியன் தனது படைகளை மூன்று கூறுக்கி மூன்று திசைக்டகு மனுப்பித் தான் மேற்குத் திசைக்கண் சென்றான். அப்போது வீரவாகுதேவர் தமது படைகளை நான்கு திசைக்கும் அனுப்பினார். இரு பக்கப்படைகளுங் கடுஞ்சமர் இயற்றினர். தனது படைகள் இறப்பதைக்கண்ட இரணியன் யுத்தஞ் செய்ய வரத் தேவப்படைகள் புறங்காட்டின. இதைக்கண்ட நீலன் என்னுந் தேவப்படைத்தலை வன் வந்து இரணியனுடன் பொருதான். ஈற்றில் இரணியனைக் களைப்படையச் செய்தான். களைப்படைந்த இரணியன் மாயத்தால் வெல்ல நினைத்து மாய வடிவம் எடுத்தான். அந்தமாயத்தால் நீலன் சோர்வடைவதைக்கண்ட வீரவாகு வந்து இரணியனை எதிர்த்தார்.

அவனது மாயத்தை வீரவாகுதேவர் சேதனப்படையால் அழித்துத் தனித்து நின்ற இரணியன் தான் இனி வெல்லமுடியா தென்பதை உணர்ந்து பின்வருமாறு சிந்தித்தான்.

“யானும் இறக்க வேண்டியது தான். எனது அப்பாவும் இறப்பார் எல்லோரும் இறந்தால் அப்பா முதலியோர்க்கு நீர்க்கடன் செய்வதற்கு எவரும் இல்லாமற் போய் விடுமே. யான் இறக்காமல் விட்டால் எனக்கு வசையுண்டாகும். நீர்க்கடன் செய்ய யாரும் இல்லையென்றால் அப்பாவுக்குப் பெரிய அவமானம் உண்டாகும். எனது வசையிலும் பார்க்க, அப்பாவின் வசையை நீக்குவதே மகனாகிய எனக்குரிய கடனாகும் என எண்ணி, மாயமாக மறைந்து, அருவமெய்திக் கடலையடைந்து மீனூருவமெடுத்துக் கடலுள் ஒளித்து இனிமேல் தன் குலத்துக்கு நடக்க இருப்பதை அவதானித்தவண்ணமிருந்தான்.

இரணியனுடன் வந்து இறவாதிருந்த வீரர்களைப்பூதர் மாய்த்தனர்.

தூதுவர் குரலிடஞ் சென்று அரசே! “உங்கள் மகன் தோற்று மாயமாக மறைந்து கடலுளிருந்து வெல்லும் வகையைச் சிந்திக்கிறார்” என்றனர்.

வீரவாகுவும் இலக்கம் வீரர்களும் வெற்றிச்சங்கமுதினர்.

குரன், தூதுவர் சொன்னவற்றைக்கேட்டு வெட்கத்தால் கூனிப்பின் கோபங்கொண்டிருக்க அக்கினிமுகனாகிய அவனுடைய பற்றொரு மகன் அவனண்டைவந்தான்.

அக்கினிமுகா சுரன் வதைப்படலம்

அக்கினி முகாசுரன் தந்தையைவணங்கி நீங்கள் இப்போது கலக்க முற்று இருப்பதன்காரணம் யாது? என அவனும் முன்நடந்த விபரங்களைச் சொல்லத் தந்தையே! யான் இதோ அவர்களை அழித்துவர விடை தாருங்கள் எனக்கேட்கச் குரனும் நன்றென விடையி, அக்கினி முகாசுரன் படைகளுடனும் படைத்தளபதிகளுடனும் யுத்த களத்தை அடைந்தான். அங்கே வீரவாகுவும் வீரர்களும் எதிர்த்தனர் இருபக்கப்படைகளிலும் பெருஞ் சேதம் ஏற்பட்டது. ஈற்றில் ஏழு வீரர்களும் அவனது தேரை ஒடித்தனர். அவன் வேறு தேரிலேறிச் சிவப்படைக்கலத்தை விட ஏழு வீரர்கள் மாய்ந்தனர். வீரபுரந்தரர் மயங்கினார். இதைக்கண்ட வீரவாகு யுத்தஞ் செய்யவர, அந்த ஏழு பேரையும்போல நீயும் இறப்பாய் எனப் பெருமிதத்துடன் கூறினான். இதைக்கேட்ட வீரவாகு தேவர் உன்னையான் நிச்சயமாகக் கொல்வேன் என்னக், கோபங்கொண்ட அக்கினிமுகன் அம்பை விட வீரவாகு எதிரம்பு விட்டார்.

பின்னர் வீரவாகுதேவர் விட்ட அம்பால் அக்கினிமுகன் தேரிறச் சாய்ந்து மயங்கிப்பின்னர் தெளிந்து தான் சிறு பிள்ளையாய் இருந்த காலத்தில் வழிபட்ட நகர்க்காளியை நினைத்தான். உடனே காளி

வந்தாள். வந்து யான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்ன, அவன் வீரவாகு முதலியவர்களை அழிக்க வேண்டுமென்ன, அவன் வீரவாகு முதலியவர்களை எதிர்த்தான். ஈற்றில் வீரவாகு இவன் பெண்ணுண்மையால் இவனைக்கொல்லக் கூடாதென எண்ணி, அவனுடைய எட்டுக்கைகளையும் தனது ஒரு கையாற் பிடித்து மறுகையால் அவனது நெஞ்சில் குற்ற, அவன் மயங்கினான். பின் தெளிந்து தன் பிழையை மன்னிக்கவேண்டி, விடை பெற்றான்.

இதைக் கண்ட அக்கினிமுகன் வெகுளிகொண்டு வீரவாகுவை எதிர்க்க அவரால் இறந்தான்.

அவன் இறக்க அவனுடன் வந்தோர் பயமின்றி வீரவாகுவுடன் மலைந்தனர். இந்த யுத்தத்தில் பலவீரர் இறந்தனர். பலர் பயந்தோடினர்.

யுத்தமுடிவில் வீரவாகுதேவர் வெற்றியுடன் அமார்க்களத்தில் திற்க. அவருடன் வந்த வீரர்களும் வந்தனர். வீரவாகு தேவரது எட்டுத் தம்பிமார்களில் ஒருவராகிய வீரமாபுரந்தரர் அம்புபட்டு மயங்கிக்கிடந்தவர் தெளிந்து வீரவாகுவைவந்து சேர்ந்தார். ஆனால் அவருடைய மிகுதித் தம்பியர் எழுவரும் வராமையைக்கண்டு வினவிய போது, உக்கிரன் என்பவன் சொல்கிறான்.

“அவர்கள் அக்கினி முகனது அம்பால் இறந்து ஆயிரயோசனை தூரத்தில் நிற்கும் ஆலமரத்தின் கீழ்க் கிடக்கின்றனர்!” என்ன, அங்கு சென்று அவர்களுடலைக்கட்டித் தழுவி, அழுது, யமன் எனது தம்பியரது உயிரைக்கொண்டு போளுனே! அவன், மார்க்கண்டர், ஆகர பிரகர, சங்கர எனத் தன்பிள்ளைகட்குப் பிடுங்கு, எய், குத்து என்பனவற்றிற்குப் பதிலாகச் சொல்லப்பழக்கிய வேடன் ஆகியோர் உயிரைக்கொண்டு போக வந்தபோது அடைந்ததுயரை மறந்து இப்படிச் செய்தானே!, எனது தம்பியர் முருகப்பிரானின் தம்பியர் என்பதையும் மறந்தானே! இவ்வளவு துணிவு இவனுக்கு வந்ததே! சரி இருக்கட்டும் என்று, தனது அம்பில் ஒன்றையெடுத்து அதன் நுனியில் யமனுக்கு ஒலை பின்வருமாறு எழுதத் தொடங்கினான்.

“சுப்பிரமணியப்பெருமானது தம்பியாகிய வீரவாகு என்னும் யான் இயமனுக்கு எழுதும் ஒலை இது:-

“எனது தம்பியரின் உயிரை விரைவாக அனுப்பு” இவ்வாறெழுதி அம்பைவிட அது யமன்முன் விழ, அதைப்பார்த்து யமன் பயந்து, அன்னிடத்தில் தேடினான்.

அங்கு அவர்கள் இல்லா திருக்கக்கண்டு சையிலையில் இருக்கக் கூடுமென்று எண்ணி அங்கு சென்றபோது, அவர்கள் அங்குள்ள சோலையில் பக்தர்கள் நடுவில் இருக்கக்கண்டு அவர்களை அடைந்து வீரவாகு

தேவர் என்னைக்கோபிக்கிறார் வாருங்கள் என்ன அவர்களும் வந்தார்கள். அவர்கள் வந்து இறந்து கிடந்த தங்கள் உடலுட்புக்கு முன்பு போல் எழுந்து தங்கள் தமையன்முன் வணங்கி, நின்மனார், அப்போது அங்கு வந்து வீரவாகுவை வணங்கி ஐயா! திருநீறு, கண்டிகை, உடையவர்முன் போகாதயான் உங்கள் தம்பியர் உயிர் கவருவேனா? அவர்கள் உடலை வீட்டுக் கையிலையில் இருக்கக் கண்டு அவர்களை அழைத்து வந்தேன் என்ன, நன்று எனது துயர மிகுதியால் இதை அறிந்திலேனென யமன் வணங்கி விடைபெற்றான். வீரவாகு தன் தம்பியருடன் மகிழ்வோடிருந்தார்.

ஒற்றர் அக்கினிமுகன் இறந்த செய்தியை ஓடிச்சென்று கூறக் கேட்ட குரன் பூமியில் வீழ்ந்து புலம்பினான்.

முவாயிரவர் வதைப்படலம்

அக்கினி முகாசுரன் ஆகிய தனது மகன் இறந்தமையைக் கேள்வி யுற்ற குரன் மிகவும் மனங்கலங்கிக் கொண்டிருப்பதை முவாயிரவ ராகிய அவனுடைய பிள்ளைகள் கண்டு அப்பா! நீங்கள் வலியில்லாத வராகிய பூதர், இலக்கம் அனைசுருள்ள படையுடன் வலியிற் சிறந்த வஞ்சு இருந்தாலும் உங்கள் மகனும் எங்கள் அண்ணாவுமர் கிய அக்கினிமுகன் ஒருவனை அனுப்பலாமா? இது புத்தியுள்ளவர் செய்கையா? அப்படி அனுப்பக்கூடாது. அனுப்பிவிட்டு அவனிறக்க வருந்துவது அழகல்ல. நாங்கள் வலியற்றவராக இருந்தாலும் முவா யிரம்பேர் இருக்கின்றோம். அவர்களை அழித்துவர விடை தாருங்கள் என்ன, அவனும் உலந்து விடையீய, இவர்கள் படையுடன் சென்று பூதருடன் பொருதனர். பூதரும் எதிர்த்தனர். இரு பக்கத்தினரும் கடுஞ்சமர் இயற்றினர். இருபக்கத்திலும் பெருஞ் சேதம் ஏற்பட்டது. ஆனால், அவணர் தலை, கை, கால் முறிந்தாலும் பின்னர் அவை பொருந்தி சுயதேசமுற்று அமர் விளைத்தனர். இதைக்கண்ட தேவர் களிற் தலைவஞ்சிய விஜயன் அவணரை எதிர்த்தான். அவன் விட்ட அம்பால் இறந்த அவணரும் பின்னர் உயிர்பெற்று எதிர்க்க இதற்குயான் என்ன செய்வேன் என எண்ணி முருகப்பிரானை நினைக்க முருகன் தோன்றி வைரவப்படைக்கலத்தை விரும்படி கொடுக்கக் கண்ட அவ ணப்படைத் தலைவன் அப்படை தங்களை அழிக்குமுன், மாயைப்படை யைவிட அது இருள் மயமாகவந்தது. ஆனால் வைரவப்படை வந்து அவணர் அனைவரையும் அழித்தது. இதைக்கண்ட தூதுவர் குரனி டங்கூமர் குரன் துக்கம் தாங்க முடியாமல் நிலத்தில் வீழ்ந்து புரண்டு புலம்பினான். அப்போது குரியனும் மறைந்தான்.

தருமகோபன் வதைப்படலம்

முவாயிரவர் இறந்தமை கேட்டு நிலத்தில் புரண்ட முத குரனைக் கண்டு தருமகோபன் என்ற புதன் மந்திரி, அரசே! யுத்தஞ் செய்கிற நேரத்தில் பிள்ளைகள் இறந்தமைக்கு வருந்துதல் அழகல்ல துயரை

விடுங்கள் எனத்தேற்றச் சூரன் மனத்தேறி யுத்தஞ் செய்யப் புறப்படக்கண்ட தருமகோபன் அரசே! யானயுத்தத்தில் வென்றுவர அனுமதி தாருங்கள் என்னச், சூரன் நன்று என்று விடைகொடுக்கத் தருமகோபன் யுத்தஞ்செய்ய எட்டுத்திசைகளைக் காவல்புரியும் யானைகளில் ஒன்றாகிய வெள்ளையானைமீ தேறிப் படையுடன் புறப்பட்டான். போர்க்களத்தையடைந்தான். பூதர்களுடன் மலைந்தான். சுடுஞ்சமர் நடந்தது. முதற்கண்தேவப்படையினரைக் கண்டதுமே தான் இறப்பது நிச்சயம் என எண்ணி வருந்திப்பின் தெளிவு பெற்று யுத்தஞ் செய்தான். பூதர்கள் யானையைத்தாக்கினர். யானை மயங்கிப்பின் தெளிந்து பூதர்களை எடுத்து விசியது. இதைக்கண்ட வீரவாகு எதிர்க்கத் தருமகோபன் அவரை எதிர்த்தான். தருமகோபனது அம்பால் வீரவாகு சிறிது மயக்கமடைந்தபோது, இந்திரன் தண்டொன்றால் தருமகோபனைச் சாடினான். தருமகோபன் தண்டொன்றைவீச இந்திரன் மயங்கினான். இதைக்கண்ட வீரவாகு ஐயா! தருமகோபனைக்கட்டி உங்கள் முன் கொணர்கிறேன் எனக்கூறிச்சென்று எதிர்த்தார். தருமகோபன் வீரவாகுவைப்பார்த்து உன்னைக்கொல்கிறேன் என்றான் வீரவாகு, பெருங்கடலைக் கடந்தயான் சிறியகழியாகிய உன்னைக்கடக்க மாட்டேனா? 'வா' எனக் கூறி எதிர்த்தார். ஈற்றில் தருமகோபன் இறந்ததான். மயங்கிய, யானை தெளிந்து தருமகோபன் இறந்தமையைக்கண்டு வீரவாகுவைத் தொழுது. "இப்பாவிக்குப் பயந்து இவ்வளவு காலமும் இவனைச் சுமந்தினைத்தேன். என்பெயர் புண்டரிகம். யானை திசைகாவல் புரிபவன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என, அவர் மன்னிக்க, யானை தனது திசைக்குச் சென்றது இதைக்கண்ட ஓற்றர் இந்நிகழ்ச்சியைச் சூரனிடஞ் சொல்லச் சூரன் சீத்திரப்பதுமை போல இருந்தான்.

பானுகோபன் வதைப்படலம்

தன்பகைவனாகிய பானுகோபன் இறப்பதைப் பார்க்கும் பெருவிரும்புடன் சூரியன் உதித்தான். தூதுவர் பானுகோபனிடஞ் சென்று வணங்கி இளவரசே! நீங்கள் விட்டமாயைப்படை வீரவாகு முதலானோரைக் கடலுட் கொண்டுபோய்ப்போட முருகப்பிரான் அனுப்பிய, வேல் வந்து அதனை நீக்க அவர்கள் மயக்கம் நீங்கி கடலுள் நின்று எழுந்து முருகப்பிரானிடம் வரும்வழியில் நமதுநகரைக்கண்டு அதை அழித்தனர். இதைக்கேள்வியுற்று உங்கள் அப்பா இரணியன், அக்கினி முகன், மூவாயிரவர், தருமகோபன் முதலானவர்களை அனுப்ப அவர்கள் எல்லோரும் வீரவாகுவால் மாய்ந்தனர். அவர்களில் இரணியன் கடலுள்மறைந்து இருக்கின்றார். இந்நிலையை அறிந்து உங்கள் அப்பா மிகத் துயரெய்தி அழுது கொண்டிருக்கிறார் என்று கூறக்கேட்ட பானுகோபன் தங்கள் வாழ் வெல்லாந் தொலையுங் காலம் வந்துவிட்டதே என நொந்து தனது அரண்மனை யினின்றும் நீங்கித்தனது அப்பாவை அடைந்துவணங்கிப் பின்வருமாறு கூறினான்.

அப்பா! நீங்கள் முருகப் பிரானுடன் பொருது வலியுழந்து வெறுங்கையுடன் மீண்டும் வந்தீர்கள். அவரை வெல்லமுடியாதென்பதை நன்குணர்ந்திருப்பீர்கள் என நம்புகிறேன். அவரது தூதனையும் அப்படியே வெல்லல் அரிது. யான்யுத்தம் என்றதும் பூரிப்படைந்து போருக்குச் செல்பவன் என்பதை அறிவீர்கள். யான்யுத்தம் பின்வருவன வற்றைசொல்கிறேன் என எண்ணவேண்டாம். நீங்கள் அழியாது இப்பெரு வாழ்வுடன் வாழவேண்டுமென்ற பெருவிருப்பால் இதைக்கூறுகிறேன். 'நீங்கள் இனியாவது தேவர் சிறையை விடுங்கள் அப்படி விட்டால் முருகப்பிரான் தான் புறப்பட்டுவந்த இடத்துக்கு மீண்டும்போய் விடுவார். நீங்கள் பெருவாழ்வில் நீடு வாழலாம்' என்றான்.

இதைக் கேட்ட சூரன் மைந்தனே! என்ன கூறியாய்? நான் நீகூறிய படி தேவர் சிறையைவிட்டால் என்னை மன்னுதி மன்னன் என உலகங் கூறுமா? பெருவசையல்லவா என்னை வந்து சேரும். இப்பெருவாழ்வும் ஒருகாலத்தில் அழியுந்தானே. இது நிலைத்து நிற்காதென்பதை இப்போதுணர்கிறேன். இன்னுமொரு ஊழிக்காலம் யான் வாழ்வதாக இருந்தாலும் இச்செல்வம் யாவும் சுற்றில் அழிந்தே போகும். ஆனால் புகழ் மாத்திரம் அழியவே அழியாது ஆதலால் தேவரைச் சிறை விட்டுப் பயந்தேன் என்ற அவமானத்தை யான் அடையவிரும்பவில்லை. பெருமன்னனாகிய யான் இவ்விவரையும் வீரத்துடன் வாழ்ந்தேன் என்ற புகழையே பெரிதாகக் கருதுகிறேன்.

மைந்தனே! பயப்படாத நீ இப்போது பயப்பட்டனை போலும். நீ உனது இருக்கை அடைந்து நித்திரைகொள். யான் யுத்தஞ் செய்யப் போகிறேன் என்ன, 'விதியை யார் வென்றவர்' எனத்தனது மனதுள் நினைத்துக்கொண்டு தந்தையை வணங்கி, அப்பா சிறுபிள்ளையாகிய யான் கூறியவற்றைப் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள். யான் போர்செய்து பகைவரை அழித்துவருகிறேன். விடைதாராருங்கள் எனச் சூரன் மகிழ்ந்து, விடை கொடுக்க அவன் கடவுட் படைக் கலங்களை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போர்க்களங் குறுகினான் பூதர்களுக்கும் இவனது படையினருக்குஞ் சண்டை நடக்கிறது. இருபக்கத்திலும் பலர் இறந்தனர். சுற்றில் அவுண்ப்படையினர் கோள்வியுறுந்நிலை உந்தது. இதைக் கண்ட பானுகோபன் யுத்தஞ் செய்யவந்தான். வீரவாகுவும் எதிர்க்க வந்தார். காற்று, மழை, அக்கினி முதலிய படையனை மாறிமாறி இரு வருந் விட்டனர். சிவப்படையை விடப் பானுகோபன் எண்ணினான். வீரவாகுவிடம் அப்படை இருப்பதால், அதை விடுவதில் பயனில்லை என்று மாயத்தால் வெல்லுவதே தக்கதென ஆகாயத்தில் மாயமாக மறைந்து நின்று வீரவாகுவின்மேல் அம்புகளைவிட அவை அவருக்கு ஊறுசெய்தன வீரவாகு ஞானப்படையை விட, அது அவனது மாயத்தை மாய்த்தது. அவன் தனித்து ஆகாயத்தில் நிற்க, அவனு

டன்வீரவாகு தேவர் தனது தேருடன் ஆராயத்திற்பாய்ந்து பொருதார். இப்படி இருவரும் வானில் நின்று பொருதனர். யுத்தம் மும்முரமாக நடைபெறுகிறது. பாணுகோபனது அம்புகள் தைத்தமையால் வீரவாகுவின் உடம்பினின்றும் இரத்தம் ஓடுகிறது. அப்படியே பாணுகோபனுக்கும் வீரவாகுவின் அம்பால் இரத்தம் ஓடுகிறது மார்பு பிளந்த நிலையிலும் பாணுகோபன் கடுஞ்சமர் ஆற்றிருன். வீரவாகு வாளால் பாணுகோபனது வலதுகையை அறுத்தார். பின் இடது கையையும் வெட்டினார் பின்னர் மூடியை அழித்துச் சென்னியையும் அறுத்தார். பாணுகோபனது உயிரை நடுவன் எடுத்துக்கொள்ளும்போது வீரவாகுவை வழுத்தி விட்டுச் சென்றான்.

பின்னர் வீரவாகுதேவர் தனதுணைவர் பூதருடன் முருகப்பிரானை பலமுறை வணங்க அவர் மகிழ்ந்து 'பாணுகோபனை வென்றீர் உமக்கு என்வரம் வேண்டும்? என்ன அடியேன் உங்கள் அருளாலேயே வென்றேன். எனக்கு இந்திரபோகம் வேண்டாம். உங்கள் அருளே வேண்டும்.' என்ன அப்படியே வரந்தந்தேன் என்ன, மகிழ்ந்து அவ்வரத்தைப் பெற்றார். முருகன், மற்றுந் துணைவர்க்கும் வரமித்து அவர்கள் அனைவரையும் அவரவர்கள் இருக்கைக்கு அனுப்பினார்.

இவைகளைக் கண்ட தூதுவர் சூரனைக் கொண்டு நினைமகன் பாணுகோபன் தூதனாக இறந்தான் என்ன, நெய்யின்றி அணையும் நிலையில் உள்ள விளக்குப்போல உயிர் ஊசலாட, அறிவு மங்கி வீழ்ந்து பின் தெளிந்து புலம்பினான்.

கண்ணே! மணியே!! உயிரே!!! எனப்புலம்பினான். யுத்தத்துக்குப் போகவேண்டாம் என, எனக்குப்புத்தி சொன்னாய், நான் கேளாது உன்னை அனுப்பி நீ இறப்பதற்குக் காரணமாக இருந்து உயிர்வாழ்கிறேனே என இரங்கிப்புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் போது, சிலர் பாணுகோபனது உடலைக் கொண்டுவந்தனர்.

அந்த உடலிலுள்ள அண் அடையாளங்களை எல்லாம் பார்த்தப் புலம்பினான். அது மனவியும், பாணுகோபனது அன்னையுமாகிய பதுமகோமனை மற்றப் பெண்களுடன் வந்து அவன் மீது வீழ்ந்து புலம்பினான்.

தேவரைச் சிறைவைக்க வேண்டாம் என உங்கள் அப்பாவிடம் யான் கூறினேன். அவர் கேளாததாலே உன்னை இழந்தேன். இனி அவரும் உயிர்ப்பாழ்வார் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. சுந்தனை அனுப்பி, இங்கு உன்னையும் மற்றும் எனது பிள்ளைகளையும் கொல்வித்த தேவரது மனைவியரும் எனதுநிலையை அடைகஎனச்சாபமிட்டாள்.

சூரன் மனந்தீதளிந்து பதுமகோபனை மூதலான மனைவியரை அவர்களிடத்துக்கு அனுப்பித் தூதுவரைப் பார்த்து சமர்செய்து புகைகர்

களை எனது தம்பி சிங்கனுக்கு இரையாக்குவேன். எனதுமகன் பானு கோபனது உடலைப்பக்குவமாக வையுங்கள். யாகஞ் செய்து அவனை எழுப்புவேன் என்றான்.

தூதுவர் பானுகோபனது உடலை அப்படியே பாதுகாப்பான இடத்தில் வைத்தனர். பின்னர் தூதுவரிடந் தனது தம்பி சிங்கனை அழைத்து வாருங்கள் என்றான்.

சிங்கமுகாசுரன் வதைப்படலம்

தூதுவர் சிங்கனை வணங்கி, இளவரசே! நீங்கள் உங்கள் அண்ணாவின் மந்திராலோசனையிற் கலந்து விட்டு இங்கு வந்தபின் கந்தன் தனது தம்பியருடன் மகேந்திர புரியை அடைந்து, அக்கினி முகன் முதலாய பிள்ளைகளையும், தருமகோபனையும் தூதுவன்மூலம் கொல்வித்தான். இதனால் உங்கள் அண்ணா பெருந்துயரடைந்து உங்களை அழைத்துவர எங்களை அனுப்பினார் என்னப் பெருந்துயரெய்தி அரி முகன் தேரிலேறி ஆகாயமார்க்கமாகச் சூரனை அடைந்து வணங்க இவனுங் கட்டித்தழுவி, இருக்கவைத்தான். நீங்கள் ஏன் துக்கப்படுகிறீர்கள்? எனச் சிங்கன் கேட்க, சூரன், தம்பியென விளித்து, முன் தூதுவர் சொன்னவற்றைக் கூறக் கேட்ட சிங்கன், அண்ணா! யான் முன்சொன்னவற்றைக்கேட்காதிருந்தீர்கள்இனி யோசிப்பதிற்பயனில்லை யான் யுத்தஞ் செய்யப்பறப்படுகிறேன். கந்தனை அழிக்கவில்லை என்றால் எல்லாரும் அழிவார்கள். யானும் இறப்பேன். நீங்கள் விரும்பியதைச் செய்யுங்கள் எனக் கூறி அண்ணாைப்பல முறை வணங்கிச் சேனையுடன் யுறப்பட்டான். போகும் போது, மலைபோலச் சோறு இறைச்சி, கடல்போல மது, தேன் இவைகளையுங் கொண்டு போனான்.

இதைக்கண்ட இந்திரன் முதலியோர் முருகப்பிரானை வணங்கி மிகக்கொடியவன் வந்திருக்கிறான். அவனை அழித்து எங்களைக்காத்தருளுங்கள் என வேண்ட அவர் புன்முறுவல் பூத்து யுத்தத்துக்குப் புறப்பட எண்ணப், பக்கத்தில் நின்ற வீரவாகு அப்பினே! யான் போக அனுமதி அருளுங்கள் என்ன. அவரும்விடையீய், வீரவாகுவும், என்மரும் இலக்கம் வீரர்களும், பூதரும் புறப்பட்டு வந்தனர். அவுணப்படை, யுடன் வந்து எதிர்த்தன.

வீரவாகுப் படையினரில் சிங்கனும் அனகனும், அவுணப்படையினர்ல் தசமுகனும், துன்முகனும் முதற்கண் எதிர்த்தனர். தசமுகன் இறத்தான். அதன் பின் துன்முகன் எதிர்த்தான். அவன் தான் வெல்ல முடியாதென உணர்ந்து மாயைப் படையை விட்டான். வீரவாகு ஞானப்படையை விட அவன் தோற்று ஓடத் தொடங்கினான் பூதர் அவனைப்பின் தொடர்ந்தனர். வீரவாகு, தோற்றோடுபவனை யாதும் செய்யாதீர் எனத் தடுத்தார்.

இவ்வேளையிற் சிங்கன் யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தான். பூதர்களை வாரிவாரி உண்டான். கொன்றான். எறிந்தான். வானவர் பயந்தோடினர் பின்னர் தண்டி என்ற பூதன், சுமலி என்ற இன்னொரு பூதன் ஆகியோர் அவன் மேற் பாய்ந்து. பாய்ந்துதாக்க, அவன் அவர்களை ஈபோல எண்ணிக் கலைத்தான். இதைக்கண்ட இலக்கம் வீரர் எதிர்த்துத் தோல்வியுறக்கண்ட வீரவாகுதேவர் சிலையை வளைத்து அம்பை விட அவ்வம்பு அவுலாறை அழிவு செய்தது. இப்போது சிங்கனுடைய நூறு பிள்ளைகளும் விற்போர்செய்து ஆற்றாது 'வாட்போர் செய்யவருக' என வீரவாகு வாளால் அவர்களை மாய்த்தார்.

தன்முன்னே தன் மக்களைப் பிறன் மாய்த்தமையால் தனக்குப் பெருவசை வந்ததே என எண்ணிய சிங்கன் வீரவாகுமுன் சென்று. "நீ யா? என, அவர் "நான்சுப்பிரமணியப் பெருமானின் அடியவனாக அவருடைய தூதுவன், உனது இனத்தவரைக்கொன்று வெற்றியுடன் நிற்கும் வீரவாகு என்பெயர்" என்றார்.

பின்னர் இருவரும் பொருதனர். வீரவாகு தேவர் சிவப்படைக்க வல்தைவிட அதைக்கண்ட சிங்கனும் சிவப்படையைவிட அவையிரண்டும் உறவாடிப்பின்னர் விட்டவர் பால்மீண்டன.

இதைக்கண்ட வீரவாகுதேவர் "சிங்கமுகன் ஒரு பெரியவீரன் என்பதில் ஐயமில்லை" எனப் புகழ்ந்து அவனது தேர்ப்பாகனைக் கொன்றார். இதைக்கண்டு சிங்கன் கடுஞ்சமர் ஆற்றினான். வீரவாகுவால் அவன் படையணத்தும் மாயக்கண்ட சிங்கன் மாயை கொடுத்த படையை விட அது வீரவாகுமுதலிய அனைவரையும் மயக்கிக் கட்டி எடுத்து உதயகிரியில் வைத்தது ஒருவரையுங் காணவில்லையே என நினைத்துக் கொண்டுநின்ற சிங்கலிடம் தூதுவர் வந்து வீரவாகு முதலியோர் முருகனுக்குப் பக்கத்தில் நிற்கின்றார்கள் எனச் சிங்கன் சுப்பிரமணியருடன் யுத்தஞ் செய்யப்புறப்பட்டான். இதைக்கண்ட முருகப்பிரான் படையுடன் வந்தார்.

இருபக்கத்தினரும் பொருதனர் சிங்கன் பிரமாண்டமான ஒரு வடிவினை எடுத்து வந்தான். பூதர் பலரை வாரிவாரி விழுங்கினான். இதைக்கண்ட தூதர் குரவிடஞ் சென்று வணங்கி அரசே! உங்கள் தம்பி, வீரவாகு முதலானோரைப் பாசத்தாற் பிணித்து உதயகிரியிலே வைத்து முருகனோடு போர்செய்து கொண்டிருக்கிறார். அப்போரிலே பல பூதரை விழுங்கி விட்டார். முருகனையும் இன்னும் சில மணியுட் கொன்றுவிடுவார். என்னச் குரன் மிகவும் மகிழ்ந்து ஒற்றருக்குப் பல உபகாரங்களைக் கொடுத்துத் தனது தம்பியின் போரைக் காண ஆசையுற்றுத் தனது அரண்மனை வாசலில் உள்ள சிகரியில் ஏறி நின்று பார்க்கும்போது முன்பு தூதுவர் சொன்னவையெல்லாம் உண்மையாக இருப்பதைக்கண்டு பேரானந்தமடைந்தான்.

சுப்பிரமணியப்பெருமான், பூதர்களைச் சிங்கன் அள்ளி விழுங்குவதைக்கண்டு யுத்தஞ் செய்ய வந்தார். அப்பெருமானைக்கண்ட சிங்கன் அவருடன் யுத்தஞ் செய்யவந்தான். இதற்குச் சிறிதுமுன் முருகப்பிரான் நானேதை செய்யக்கேட்ட அவுணப்படையினர், பயந்து பலர் இறந்தனர். இதைக்கண்ட சிங்கன் இவர்பேறு யாருமாக இருக்க முடியாது. தாரகனைக்கொன்ற முருகனாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென எண்ணி அவருக்கு முன்னே வந்து பிள்வருகாறு கூறுகின்றான்.

“சிவன் மகனே! கேள், பகைவர்களை அழித்தல் அரகின் கடன். அதன்படி, எங்கள் பகைவராய தேவரைச் சிறைசெய்தோம். நீங்கள்” எங்கட்குப்பகைவரில்லை. ஆனபடியால் ஏன்யுத்தம் செய்ய வந்தீர் என்றான்.

இதைக்கேட்ட முருகப்பிரான் கூறுகிறார்:-

“ஏழைகளை வருத்தினால் வருத்தும் வலியவர்களைத் தண்டித்தல் கடவுளராய எமது கடன். அதனால் யுத்தத்திற்கு வந்தோம்” என்றார்.

கேட்ட சிங்கன் பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்து எங்களிற் பலரைக்கொன்றார். தேவரும் சிறைநீங்கினவர் போலாயினர். நாங்களும் ஏழைகளானோம். உங்களிடந்தான் வீரத்தங்கியுள்ளது. நன்று! நன்று!! உனது வீரம். சிவபெருமான் வந்தாலும் தேவர் சிறையை விடமாட்டோம். உமது வேலின் ஆற்றலைக் கண்டோம். யமன்போல உன்னு தம்பி யுத்தஞ்செய்ய வந்து இப்போது என்னால் இறந்தறிவை யடைந்தான் தாரகனைப் போலயான் போரில் மடமை அடையமாட்டேன் யுத்தஞ் செய்யாமல் ஓடிப்போனால் உய்யாய். இல்லையேல் இறந்து விடுவாய் என்று கூறக்கேட்ட முருகன் நகைத்து வயிர அம்பைவிட, அது அவனது ஆகத்தைப் போழ்ந்து சென்றது. மற்றென்று வயிற்றைப் பிடித்தது. வயிற்றிலிருந்து அவன் முன் உண்ட பூதகணங்கள் வெளிவந்தன.

சிங்கன் ஒரு கதையை எறிய அனாதவிலக்கி முருகப்பிரான் ஒரு அம்பால் அவனது நெற்றியைப் போழ்ந்தார். அவன் செயலிழந்தான். செயலிழந்தமையால் வயிற்றைப்போத்திய கையும் அச்செயலைச் செய்ய வில்லை. பூதகணங்கள் வயிற்றிலிருந்தும் தப்பி ஓடி முருகனை அடைந்தன.

முருகப்பிரான் அப்போது ஒரு அக்பைத் தனது தம்பியாரை நினைந்து செலுத்த அது கடல்களைக் கடந்து, உதயகிரியை அடைந்து அங்கு மயங்கிக் கிடந்தவர்களை எழுப்பிப்புக விமானம் போல அவர்களைத்தாங்கி முருகன் கழலடியில் இறக்கி அம்புருத்தாணியுட்புக, வந்தவர் முருகனை வணங்க முருகன் அவர்களை நொந்தீர்கள் போலும் என வினவ, அவர்கள் எவ்விடர்ப்பட்டாலும் உங்கள் அருளுண்டேல் யாதும் குறைவிலோம் என்றனர்.

அப்போது தனது நாண் ஓதையால் மயங்கியவர்களை முருகன் விளையாடல் கருதி எழுப்ப அவர்கள் சினந்து மலைய, அவர்களை அம்பால் மாய்த்தார். மாய்த்தவர்களை அனைத்து அண்டத்திலும் எடுத்துச் சிந்தியது அவரம்பு. ஒரு அம்பு அநந்த அம்பாகி எங்கு நிறைந்தது. அப்போது தனித்துச் சிங்கன் நின்றான். அவன் சுப்பிரமணியப் பெருமானின் ஆடலால் உணர்வுபெற்றுத் தனது படையினர் ஒருவரும் இல்லாமையைக்கண்டு போரிட்டான். அவன் முருகனது தேர்ச் சாரதியாகிய காற்றுத் தேவனைத்தாக்க, முருகன் அவனது தேரை அழித்து வில்லையும் அழிக்க, அவன் கதையை வீச அதையும் முறித்தார். அவன்பாசத்தேவீச, அதையும் அறுத்தெறிந்தார். இதைக் கண்ட சிங்கன் தனது இராயிரம் கைகளால் சுப்பிரமணியப்பெருமானைப்பிடிக்க வந்தான். அவர் அக்கைகளை அறுக்க அவையும் தோன்றின. இதைக் கண்ட பிரான் இந்த ஆற்றில் இவன் முன் யாகஞ் செய்து பெற்ற வரத்தால் வந்ததெனநினைத்தார்.

சிங்கன் எம்பிரானைப்பார்த்து “என்னை நீங்கள் வெட்டினாலும் யான் அழியமாட்டேன் என்பது தெரிகிறதல்லவா? சிவனின் மகனாக இருப்பதால் உம்மை விடுகிறேன்; ஓடிப்போ” என்றான்.

இதைக்கேட்ட முருகன் சிரித்து “உன்னை அழிக்கவந்துறிக்கிறேன் யமனும் வந்து ஆயத்தமாக நிற்கிறான். நீ பிதற்றாமல் யுத்தஞ் செய்” என்றார்.

சிங்கன் பலமலைகளைப்பிடுங்கி வீச, முருகப்பிரான் அவைகளை அம்பினால் விலக்கி மற்றோரம்பால், அவன், தலை, மார்பு, கைகளை அறுக்க அவையும் முன்புபோல முளைக்க, முருகன் பெருஞ்சத்தமாக உரப்ப ஒரு தலையும், இருகைகளும் முளைத்தன. மற்றவை தோன்றவில்லை.

அவை முளைக்காமையைக் கண்ட சிங்கன் மந்திரஞ் சொல்லிப் பார்த்தான். அவை தோன்றவில்லை. இதனால், நாணமும் ஏக்கமும் அடைந்தான். பின்னர் ஒருதலையும், இருகையும் உடையவனாக விரும்புதாலும் உன்னை விடமாட்டேன் என்று, மலைகளை வீச, முருகன் ஒரு வச்சிரப்படையை விட அவனுடைய தலையை அறுத்து வான்போய்க் கூங்கையில் மூழ்கிப் பின்னர் முருகப்பிரான் திருக்கையில் வந்தமர்ந்தது.

சிங்கன் இறந்தான். முருகப்பிரான், தேவர், பிரமா, இந்திரனுடன் பாசறை அடைந்தார். இந்திரன் முதலியோர் பேராணந்தமடைந்து முருகனைத் துதித்தனர்.

தேவர் இப்படிக்களிப்படையத்தூதர் சிங்கன் இறந்தமையைச் சொல்லச் சூரனிடம் ஓடினர்.

அப்போது சூரன், சிகரீயில் நின்றும்பார்த்து சிங்கன் இறந்தானே என்று ஐயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் முன் சென்ற தூதர், சிங்கன் இறந்தார். அவர் உண்டதேவர், வயிற்றினின்றும் புறப்பட்டு

முருகனை யடைந்தனர், என்றனர். உடனே, குரன் சிகரியில் நின்றுத் தனிகழாக வீழ்ந்து, தன் தம்பியின் துணையையும், வலிமைகளையும் நினைந்து புலம்பிய பின்னர் தெளிந்து தான் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட ஆயத்தஞ் செய்தான்.

குர பன்மன் வதைப் படலம்

குரன் தனது தூதுவர்களிடம் ஆயிரத்திட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள சேனைகளைக் கொண்டு வாருங்கள் என அவர்கள் அப்படியே கொண்டு வந்தனர். அப்படைகள் மகேந்திர புரியில் வந்தன. காற்றும் உட்புக முடியாத நெருக்கமாக நின்றன. படைகள் அனைத்தும் வந்தன எனத் தூதுவர் தொழுது கூறச் குரன் நீரடி நீறணிந்து, நல்ல உணவுகளை உண்டு தேரைக் கொணர்க என வலவாணிடம் கூற அவன் அளவற்ற யானை, சிங்கம், குதிரை, இழுக்கும் மிகப்பெரிய தேரை கொணரச் குரன் அளவற்ற ஆயுதங்களுடன் தேரில் ஏறிப் படைகள் சூழ்ந்து வரச் சென்றான். இவன்வரவைக் கண்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சுப்பிரமணியப் பெருமானிடம் கூற, அவர் புன்முறுவல் செய்து காற்றாகிய தேர்ச் சாரதியிடம் தேரைக் கொணர்க என அலனும் தேரைக் கொண்டுவர அதிற் படைகளுடன் ஏறினர். வீரவாகு இலக்கத் தொன்பதின்மர் இராயிர பூத வெள்ளம் புடைகுழ யுத்தகளஞ் சென்றார்.

அப்போது இந்திரன் இத்துணைச் சேனைகளையும் முருகப்பிரான் கொல்ல ஒரு ஊழிக்காலம் செல்லுமே எங்கள் குறை எப்போது தீரப் போகிறதென விஷ்ணுவிடஞ் சொல்ல, விஷ்ணு கூறுகின்றார். “இந்திரனே பயப்படவேண்டாம். ஆதிநாயகன் பாலஞ்ச வந்திருக்கிறார். அவர் இவ்வவுண சேனைகளை ஒரு பார்வையாலே அழிக்க எல்லவர் பூதர் தேவர் ஆகிய படைகளுடன் போரிட வந்தமை ஒரு திருவிளையாட்டென உணர்க என்று இந்திரனது மனதைத் தேற்றினார்.

இருபக்கப் படையினரும் பொருதனர். பூதர், எண்மர், இலக்கம் வீரர்கள் ஆற்றுகோடினர். பின்னர் வீரவாகு தேவர் யுத்தஞ் செய்ய வந்தார். வந்து அவருமாற்றது திருப்பி முருகப் பிரானிடம் வந்தார். இதைக் கண்ட முருகப் பிரான் சிரித்து யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார். அவருடைய நாணுதையால் அவுணப் படைகள் யானை, குதிரை முதலியன மயங்கி விழுந்தன. அவரது அம்பால் அவுணப் படையினரது கால், கை, மார்பு, குடல் என்பன அறுபட்டுப் பூமி, வான், திசை, அண்டங்கள் எங்கும் பறந்தன. பயந்து மற்ற அண்டங்களுக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பி வராதிருக்க அம்பினால் அண்டகோளகை வாயிலை முருகப் பிரான் அடைத்தார். பிணங்கள் எல்லாம் சுப்பிரமணியப்பெருமானது பார்வையால் எரிந்தன. முருகனின் கை விசையோ தேர்ச்சாரதியின் விசையோ அல்லது அம்பின் விசையோ இப்படிப் பகைவர் அழிவுக்குக் காரணம் என்று தேவர்கள் வியந்தனர்.

இந்த நிலையில் சூரன் யுத்தஞ் செய்ய வந்தான் சுப்பிரமணியப் பெருமானைக் கண்டு பாலனை! நீ எனது சேனையை அழித்தனை. இனி உன்னைப் பாலன் என்று விடமாட்டேன் உன்னைக் கொன்றே தீருவேன் என்றான். இதைக் கேட்ட முருகப் பிரான் நீ வினாகப் பிதற்றவேண்டாம். உனக்கு எனதப்பு மறுமொழி கூறுமென்றார் பின்னர் இருவரும் சமர் செய்தனர். இவக்கம் விரும்பும், பூதர்களும் பயந்தோடினர். விரவாகு தேவர் சூரனது தேரில் பாய அவன் அவரது மார்பில் ஒங்கி அடிக்க, அவர் மயங்கினார். அப்போது சூரன் தூதுவனைக் கொல்வது தருமமாகாதென்று அவரைத் தாக்கியேலே விச. அவர் முருகப் பிரானையடைந்தார். முருகன் சினங் கொண்டு பெரிய வில்லை ஏந்திக்கொண்டு சூரனை எதிர்க்க, சூரனும் மிகப்பெரிய வில்லை வளைத்துப் பொருதான். வீரலக்குமி, யாரிடம் போவதென அறியாது மயங்கினான். பின்னர் சூரன் முருகப்பிரானின் தேரில் உள்ள கொடியை அறுத்தான் தேவர்கள் அக்கிவி தேவனை முருகன் தேரில் கொடியாக நிற்க எனப் பணிக்கக் கோழியாக அக்கினிதேவன் நின்று கூவினான்.

முருகப் பிரானும் சூரனது தேர்க்கொடியை அறுத்தார்.

இந்த வெற்றியைக் கண்ட பிரமா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சங்கெடுத்து வெற்றி முழக்கஞ் செய்யக் கண்ட சூரன் சினங்கொண்டு முருகப் பிரானுடன் சண்டை செய்வதைப் பின்போட்டுத் தேவர்களை அழிக்க வானுலகடைந்து அவர்களை வருத்தினான். இதையறிந்த முருகப் பிரானும் வானுலகடைந்து சூரனுடன் போரிட்டு தேவர் பயம் நீக்கினார். வானுலகில் சூரனது தேரை அழிக்க அவன் வில்லுடன் பூமிக்கு வந்தான். இதைக் கண்ட முருகப் பிரான் பூமிக்கு வர, அவன் பாத லஞ் சென்றான். முருகன் பாதலம் போக, அவன் சிமைய உச்சியை அடைந்தான். அங்கும் எம்பிரான் செல்ல, அவன் நாரணன் உலகு சென்றான் அங்கு செல்வேன் சென்று அவனது தேரை அழிக்க அவன் இந்திர மாஞாலத் தேரில் ஏறி அண்ட கோழகையில் நின்று சமராற்றினான் அப்போது எம்பிரான் அண்டகோழகை வாயிலே அம்பால் அடைத்தார். அந்த அடைப்பைச் சூரன் பிய்த்து விட்டான். மற்ற அண்டங்களிலுள்ள படைகள் வர, முருகன் அவைகளைத் தனது பார்வையாற் சாம் பாராக்கினார். பின்னர் அடுத்தடுத்த அண்டங்களிலிருந்தும் படைகள் வர அவற்றையும் அழித்தார். உடனே சூரன் சிவன் கொடுத்த சக்கரப் படையை விட முருகன் அதைக் கரத்தில் ஏந்தினார். மனம் தளர்ந்த சூரன் மாய வடிவு கொண்டு பெர முருகன் அவன் மாயையை நீக்க, அவன் தேரோடு தனித்து நின்று பொருதான் அவனை முருகன் எதிர்க்க, அவன் அனைத்து அண்டங்களிலும் கரந்து கரந்து செல்ல, அங்கெல்லாம் முருகன் அவனைத் தொடர்ந்து பொருதார் இதைக் கண்ட பிரமா முதலிய தேவர் விஷ்ணுவையடைந்து, சூரன் மாயமாக வேறு வேறு அண்டங்களுக்குப் போக, நமது பிரானும் போனார். அங்கு

என்ன நேர்ந்ததோ? அறியோம் அவனை அழிக்கவில்லையெனில் நமது குறை எப்படித் தீரும் என்று இரங்க, விஷ்ணு அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் பயப்படவேண்டாம் சிவனே சூமரக்கடவுளாக வந்தார் என்பது தெரிந்தும் இப்படி ஐயமடையலாமா? ஒரு இமைப்போதில் எம்பிரான் வெற்றியுடன் மீழ்வார் என்று கூறிக்கொண்டிருக்கச் சூரன் மகேந்திரம் வர அவனைத் தொடர்ந்து நிழல்போல முருகப் பிரானும் மகேந்திரத்தை அடைந்தார். மகேந்திரத்தில் உள்ள அவுணர் முருகப் பிரானை வளைத்து அமர்புரிய அவர்தனது நகைப்பால் அவர்களை எரித்தார்.

தனித்து நின்ற சூரன் மாயையாகிய தனது தாயை நினைத்தான். மாயைவந்து யாதுவேண்டு மென்ன, இறந்தவர் அனைவரும் எழும்ப அருளவேண்டு மென்றிரங்க, “இன்னும் உனக்கு அறிவுவரவில்லையா? முருகப்பிரான் சிவன் என்பதை அறிய வில்லையா? என்று கூறவும், அவன் மனம் மாறுபடாமையைக் கண்டு அவனைத்திருத்த முடியாதென்பதை உணர்ந்து, நன்று; ஏழு கடல்களுக்கும் அப்பால் உள்ள கடலுள் அமுததீமந்திரமலை இருக்கிறது; அதைக் கொணர்ந்தால் இறந்தவர் உயிர் பெற்றெழுவார் என்று மறையச் சூரன் தனது இந்திரமா ஞாலத் தேரினின்றும் இறங்கிச் சிங்கத்தில் இவர்ந்து அத் தேரை அனுப்பி, அது அந்தமலையைக் கொணர்ந்தது. அந்த மந்தர மலைக்காற்றுப்பட்டதும் முன்னர் இறந்த அவுணப்படையினர் அனைவரும் உயிர் பெறத்தனித்து நின்ற சூரனைச் சூழ்ந்து ஆரவாரஞ் செய்தனர். சூரன் பெருமிதங் கொண்டு தன் தாயைப் புகழ்ந்து தேவர்களை இகழ்ந்தான்.

உயிர் பெற்ற அனைவரும் சூரனைப்பார்த்து அரசே! நீங்கள் நிலங்கள், நாங்கள் முருகனையும் அவன் படையையும் கொன்று வருகிறோம் என்று கூற நல்லது வெற்றியுடன் வாருங்கள் என்று விடைபய அவர்கள் சென்று சமரிட்டனர். வீரவாகு முதலான தேவர் பயந்தனர். சுப்ரமணியப்பெருமான் நகைத்துச் சிவன்படையைவிட அது சென்று அவுணப்படையினர் அனைவரையும் ஒரு நொடியில் அழித்து மீண்டது. முன்போலச் சூரன் தனித்து நின்று உள்ளத்தளர்ந்து பின் தேறி “நான் தனித்து நிற்பது போலச். சுப்பிரமணியரையும் தனிக் கப்பண்ணிப்பின் அடுவேன்” என்று தனது இந்திரமா ஞாலத்தேரை நோக்கி, நீ சென்று தேவப்படையினர் அனைவரையும் மயக்கி அவர்களை ஏற்றி அண்டமுகட்டில் வைத்துக் கொண்டிரு” என்ன அது அப்படியே செய்தது.

இதைக்கண்ட செவ்வேள் ஒரு அம்பைச் செலுத்த, அது சென்று அண்டகோளகையில் இருந்த இந்திரமா ஞாலத் தேரையும் தேவப்படையினரையும் மீட்டு வந்து சுப்பிரமணியப் பெருமானை அடைந்தது. இந்திரமா ஞாலத்தேரைச் சூரனிடம்போகாது தடுத்தார்.

இதைக்கண்ட சூரன் பெருஞ்சீற்ற முற்று அம்புகளைவிட அந்த அம்புகள் சுப்பிரமணியப் பெருமானது தேர்ச் சாரதியாகிய காற்றித் தேவனைச் செயலறச் செய்தன. இதைக்கண்ட பெருமான் அம்பைச் செலுத்திச் சூரனது வில்லை ஒடித்தார். சூரன் குலிசப்படையை ஏந்திய வண்ணம் சிங்கவாகனத்தில் ஏறி அதை முருகப்பிரான் முன் செலுத்த அச்சிங்கம் அவரது தேரினை இழுக்கும் குதிரைகளை நகத்தாற் கீறி வருத்தியது. முருகப்பிரான் அச்சிங்கத்தைக் கொல்லச் சூரன் நிலத்திலே பாய்ந்து குலிசத்தை ஏவ முருகனும் ஒரு குலிசப்படையைச் செலுத்த அது சூரனது குலிசத்தைக் கௌவிக்கொண்டு வந்து முருகன் கையில் இருந்தது.

உடனே சூரன் சக்கரவாகப்புள்ளாக மாறி முருகப்பிரானது தேர்க்குதிரைகளைக் கீறி வருத்தி அவரது தேரின் மேற்கூற்றினான். இதைக்கண்டு அவர், அவன் தேரின்றி நிற்கத் தான் தேரில் நின்று யுத்தஞ் செய்வது யுத்த தருமமாகாதென எண்ணி இந்திரனை நினைக்க இந்திரன் மயிலாக அவர்முன்வந்தான். முருகப்பிரான் தேர்னின்று இறங்கி அந்த மயிலின்மேல் இவர்த்து சூரனைத் தொடர்ந்து சூழ்ந்தார். மயிலும் சக்கரவாகப்புள்ளும் பொருதன. இந்திரனாகிய மயிலே சூரனாகிய சக்கரவாகப்புள் கீறி இரத்தங் குடித்து, இறக்கப்படுங்கி வருத்தியது. கண்டமுருகன் அம்பைவிடப்புள் முருகனது வில்லைக் கறிக்கவர, அவர் தமது ஒரு திருக்கரத்தில் இருந்த வாளால் அப்புள்ளை இரு பிளவாக் கத் தேவர் ஆர்த்தனர். புள் வடிவாக நின்ற சூரன். முருகன் வாளால் வெட்டப்பட்டபின் பூமிவடிவமாக முருகன் அம்பால் ஏழ் கடலாக்கி அதை அழிக்க, அவன் கடல் வடிவாகத்தியை அனுப்பி அதை அழித்தார். அவன் காற்றாக நிற்க அம்பைப் பாம்பாக அனுப்ப அப்பாம்பு அக்காற்றையுண்ண அவன் மேலும் பலவடிவிறோன்றினான். இப்படி ஏழாம் நாள் முதல் பத்தாம் நாள்வரை யுத்தஞ் செய்தான். சூரன் மும்மூர்த்திகள், காற்று, தீ கடல், சூரியன் தனது புதல்வர், தம்பி மார், மந்திரி இவர்களின் வடிவில் மாறி மாறி வரத் தேவர் அஞ்சினர். இதனைக்கண்ட முருகன் ஆயிரகோடி அம்புகளை வில்லிறொடுத்துத் தேவியர்களே! நீங்கள் இவன் மாய உருவு அத்தனைக்கும் அவ்வவ் உருவு கொண்டு அவற்றை அழித்து வாருங்கள் என அவை அட்டு வந்தன. சூரன் தனித்துப் பெருஞ் சினத்துடன் நின்றான்.

அப்போது முருகன் சூரனைப் பார்த்து "நீ பலவடிவங்கள் காட்டினாய் இதோ எனது வடிவினைப் பார்க்குதி" எனத் தனது விஷ்வருபத்தைக் காட்டினார். கடல் சூழ்ந்த உலகம், புவனம், அண்டம், தேவர், மனிதர் இராக்கதர் யாவும் அவர் வடிவில் தெரிந்தன. இந்த வடிவினைக் காட்டிச் சூரனுக்குச் சிறிது நல்லுணர்ச்சி வரச் செய்யச் சூரன் அவ்

வடிவைக் கண்டு, மீமிதமடைந்து என்சேனை, என்மாயம் எல்லா வறையும் இவர் வென்று நின்றார், முன்பு ஒற்றன் சொன்னவை யாவும் உண்மை. அது மாத்திரமன்று, எனது தம்பி, எனது மகன் சொன்னவையும் நூற்றுக்கு நூறு உண்மையே. இப்போது கோபம் நீங்கி, ஞானம் பெற்று இவரை வணங்கி இவருக்கு ஆளாக வேண்டுமென்ற எண்ணம் வருகிறது. ஆனால் மானம் அப்படிச் செய்ய விடாது தடுக்கிறது. ஆதி மூர்த்தியாகிய இவருக்கு முன்னே யுத்தஞ் செய்யும் பேறு தேவரைச் சிறை நீக்கியிருந்தாற் கிடைத்திருக்குமா? முருகனோடு எதிர்த்து இறந்தேன் என்ற பெரும்புகழ் ஒன்றே போதும். நான் உறுதி கொண்டு யுத்தஞ் செய்யவே வேண்டும் என்று, நினைக்க, முருகன் அவனுக்குக் கொடுத்த நல்லுணர்ச்சியை நீக்கியதோடு தனது விஷவருபத்தையும் நீக்கித் தொன்மைபோல மயில் வாகனத்திற் றேன்றினார்.

சூரன் மாயத்தாற் பெரிய இருள் வடிவினை ஆக்கி அதனுள் மறைந்து பெரிய உருவமெடுத்துப் பல தலையும், கையுங் கொண்டு தேவர் களை முதற்கண் கொல்வேனென்று அவர்களைப் பிடிக்கச் செல்ல,த் தேவர் பயப்பட்டு ஒவிட முருகன் தன் வேலை நேக்கி அவனை சுழித்து வருக என, அவன் கடல் நடுவண் பாரிய மாமரமாக நின்றான் சூறைக் காற்றடிக்க, அந்த மாமரம் அடிமுதல் முடியிருகப் பதறி ஆடத் தேவர் முனிவர் யாவரும் அஞ்சினர்.

முருகப் பிரானது வேல் கோபங் கொண்டு அனற்பிழம்பாகச் சென்று சூரனாகிய மாமரத்தை இரு பிளவாக்கியது பின்னர் சூரன் தனது சுயவடிவில் வாளை உருவி அடர்வினைக்க வர அவ்வேல் அவனை இரு பிளவாக்கிக் கடலுளிட்டுக் கங்கையிற் றேய்ந்து முருகப்பிரானது திருக்கையில் வந்து வீற்றிருந்தது.

சூரனது அவ்விரு பிளவுகளும் சேவலும் மயிலுயாகிக் க்டும் கோபத் துடன் முருகனுக்கு முன்னேவர, முருகன் நல்லருட் பார்வை நல்க, அவை சினந்தணிந்தன.

குக்குடத்தைக் கொடியாகுக என அது கொடியாகித் தேரில் நின்று கொக்கரிக்க, மஞ்ஞையைப் பார்த்து வாகனமாகத் தாங்குதி என்ன, அது முன்னே வர, இத்திரனாகிய மயிலில் நின்றும் இறங்கி அதன்மேல் வீற்றிருக்க, அந்த மயில் அவரை, வான், திசை, அண்டம் முழுவதுஞ் சுமந்து பறந்தது. பின்னர் முருகன், மகேந்திரத்தில் யுத்த களஞ் செல்ல என, அது முருகனைக் கொண்டு வந்து அங்கே இறக்கியது.

பின்னர் சேவல், மயில் வடிவில் நின்ற தேவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் கூங்கள் தொல்லுருவம் எடுங்கள் என்ன அவை சூர்வடிவங் கொண்டு அன்பில் திழைத்து, ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து தேனுண்ட வண்டுபோல முருகப்பிரானை வணங்கி மகிழ்ந்தன.

சூரனை அழித்து அவன் மயில்வடிவு கொள்ள அதில் ஊர்ந்து முருகப்பிரான் போர்க்கனித்தே வந்தார் என்பதை அறிந்த கீகணங்களும், வீரர்களும், வீரவாகுதேவரும் அவ்விடம் வந்து முருகப்பிரானை வணங்கினர்.

தேவர்கள் போற்று படலம்

சுப்பிரமணியப் பெருமானே! நீங்கள் எங்களைக் காத்தீர்கள்! கொடிய சூரனைக் கொன்று. நாங்கள் இப்போது செத்துப் பிறந்தவர் போலானோம். இனி எங்கட்கு ஒரு குறைவுமில்லை. உங்கள் அடிக்கே நாங்கள் அடிமை என்று போற்றினர்.

இரணியன் புலம்புறு படலம்

சூரன் இறந்தமையைக் கேள்வியுற்றதும், தலையாய கற்புடைய பதுமகோமனை இறந்தான். நெற்றத்தேவியர் நெருப்பை மூட்டிப் பதும கோமனையின் உடலை நெருப்பில் இட்டுத் தாங்களும் அந்நெருப்பிற் குதித்து இறந்தனர்.

சூரன் இறந்தமையை இரணியன் கேள்வியுற்று ஆகாய மார்க்கமாக வந்து, அப்பா! நான் சொன்ன வற்றைக் கேளாது, பொருது இறந்து விட்டீர்களே. நான் உங்களை முன்போல அரசிருக்க எப்போது காண்பேன். யான் உங்களுக்கு உதவியாக இருக்காது, ஒளித்து இருந்த பாவி என உலகம் என்னைப் பழிக்கப்போகிறதே. கண்ணுதலோன் தந்த வரம் மெய் யான் நீங்கள் அழிவீர்கள் எனச் சொல்லியது பொய், ஏனென்றால் நீங்கள், உங்கள் உடலை விட்டுப் புள்வடிவாக மாறி இறவாதிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இறவாதிருப்பதால் யான் கரந்திருந்த நோக்கமாகிய உங்கள் நீர்க்கடன் செய்வதற்கும் உரிமை அற்றவனாயினேன். மேலும் உங்களுக்குச் சொல்லாது ஒளித்துப் போனேனே அதனாலும் மேலும் உலகம் பழிக்கப் போகிறதே. ஐயா! என்னை மன்னிப்பீர்களா? தேவர்களெல்லாம் போற்ற அரசு வற்றிருந்த நீங்கள் இப்போது சுப்பிரமணியப் பெருமானது தேர் மேற் சேவற் கொடியாகி விலாப்புடைக்கச் சுவடுதைப் பார்க்க எனதுள்ளம் பெரிதும் துயரடைகிறதே என்று புலம்பினான்.

பின்னர் அக்கணமே புகரோனாகிய அசுர குருவிடம் சென்று, இறந்த தாரகன் முதலாய சிற்றப்பன் மாருக்கும், தம்பியர்க்கும், தாயார்க்கும், அவருடைய ஆலோசனைப்படி, நீர்க்கடன் செய்து, முத்தியடைவான் வேண்டிச் சிவனை நினைந்து தவமியற்றினான்.

மீட்சிப் படலம்

சுப்பிரமணியப் பெருமான் குரனைச் சங்காரஞ் செய்து திருச் செந்திலுக்குத் திரும்பும் வேளையில் வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து இந்த மகேந்திர புரியிற் பானுகோபனாற் சிறை வைக்கப்பட்ட தேவர்களை மீட்டுவருகவென, அவர் மகிழ்ந்து விடைபெற்று யுத்த களத்தினின்று நீங்கிச் குரனது நகரையடைந்து சயந்தன் முதலியோரைச் சிறை வைத்திருக்குஞ் சிறைச்சாலையை அடையச் சயந்தன் முதலியோர் வீரவாகு தேவரைக் கண்டு பேரானந்தமடைந்து கை சுப்பி வணங்கினர். வீரவாகுதேவர் அவர்களைப் பார்த்து நமது முருகப் பிரான் குரன் முதலானவரைத் தனது வேலாற்கொன்று விட்டார். நீங்கள் வாருங்கள் என்ன. அவர்கள் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து காவில் உள்ள சங்கிலிக் கட்டை அறுத்து வீரவாகு தேவர் முன் செல்ல அவர்கள் பின்னே வந்து யுத்தகளத்தை அடைந்து முருகப்பெருமானை முடிமுறை வலம் வந்து வணங்கிப் புகழ்ந்து பாடினர். முருகன் உங்கள் துயர் நீங்கியது. இனி அமர வாழ்வில் திளையுங்கள் என்ன அவர்கள் மேலும் வணங்கினர். இந்திரன் தனது திருப்பெற்றநாளிலும் மிக்க ஆனந்தமடைந்து தனது மகனைக் கட்டித் தழுவி மற்றத் தேவரையும் அணைத்து மகிழ்ந்தான்.

பின்னர் முருகன், வருணனை அழைத்து மகேந்திர புரியை அழிக்க என அவனும் குரனது நகரமாகிய மகேந்திரபுரியை அழித்தான். முருகன் தனது படையினருடனும், தேவர்களுடனும், வீரவாகு முதலிய தம்பியருடனும், பிரமா, விஷ்ணு முதலானவர்களுடனும் பூதர், களுடனும் மகேந்திர புரியினின்றும் நீங்கி இலங்கையைக் கடந்து, பின்னர் இப்பருஞ் சமூத்திரத்தைத்தாண்டித் திருச்செந்திலை அடைந்து மயில் வாகனத்தினின்றும் இழிந்து, கோவிலினுட் புகுந்து சிங்காசனத்தில் வேலையுந் திருக்கரத்தில் தாங்கியபடி அடியவர்க்கு அருள்செய்து கொண்டிருந்தார். இருக்கிறார். அப்போது சூரியன் மறைந்தான். அந்த இரவில் தேவர் சுப்பிரமணியப் பெருமானிடம், அவருக்குத் தாங்கள் பூசனைபுரிய அனுமதி கேட்க, அவர் இணங்க, அவரை அன்புடன் பூசித்தனர்.

அப்போது முருகன் உங்கட்கு யாதுங் குறையுளதேல் கூறுங்க ளென்னத் தேவர், “அப்பனே! குரனை அழித்து எங்கள்துயர் களைத் தீர்கள் நாங்கள் உங்கள் அருளைப்பெற்றோம். எமக்கு யாது குறை

யுளது? " என வணங்கி அடியவர்க்கெளிவரும் அண்ணலே! "உங்க ளிடம் அன்பை மறவாதிருக்க அருளினாற் போதும்" என்றிருக்க, அவரும் அப்படியே தந்தோம் என்றார். தேவர் மகிழ்ந்தனர்.

அடுத்தநாட்காலை சூரியன் உதயமானான் சுப்பிரமணியப் பெரு மான் தெய்வத்தச்சனை அழைத்துக் கோவில் அமைப்பித்து அதனுட் சிவனைப் பிரதிட்டை செய்து சிவனை வணங்கினார்.

யுத்த காண்டம் முற்றுப் பெற்றது

காண்டம் நான்கிற்கும் திருவிருத்தம் 7857

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியர் திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐந்தாவது தேவ காண்டம் திருப்பரங்குன்று சேர்படலம்

முருகப்பிரான் சிவபெருமானை வணங்கியபின் மயில் வாசனத்தில் இவர்த்தருளினார். பிரமா முதலியோர் அவரைக்குழ "நீங்களும் உங்கள் ஊர்திகளிற புறப்படுங்கள் என, அவர்களும் புறப்பட முருகனும் புறப்பட்டார். பூதர்களையும் வர அருளினார். எல்லோருஞ் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். திருப்பரங்குன்றை நோக்கி முருகன் செல்கின்றார். அந்த மலைச்சாரல் வந்தடைந்தது. பூதரின் ஆர்ப்பினால் யானை, புலி, சிங்கம், குரங்கு என்பன அஞ்சின. மயிலின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டுப் பாம்புகள் அஞ்சின. கோழிக் கொடியின் கூவல் கேட்டு அங்கு சந்தேகங் கொண்டவர் பயந்தனர். ஓவத ஒலி அமரர் வாழ்த் தொலி, வாழ்த்திய ஒலி என்பன மயிலின், கோழிக் கொடியின் ஒலியால் மறைவுற்றன.

அவ்விடத்தை அடைந்ததும் முன்பு அங்கு உறை தந்த ஆறு முனிவர்களும், பிரமாமுதலியோரும் இவ்விடத்தில் அமர்தல் தெனத்தானும் அப்படியே நினைத்ததாகக் கூறி முருகன் அத்திருப்பரங்குன்றில் வீற்றிருந்தார்.

அப்போது கடவுட் கம்பியன் அழகான கோயில் ஒன்றை மலையிலே ஆக்க முருகன் பூதர்களை வீதி ஓரத்தில் அவர்களுக்கு ஆக்கப்பட்ட இடங்களில் இருக்கவிட்டு மற்ற வீரர்கள் தேவர், பிரமா. விஷ்ணுவுடன் கோவிலினுள்ளே புகுந்து அவர்கள் துதிக்கச் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தருளினார்.

தெய்வானை அம்மை திருமணப் படலம்

அப்போது, இந்திரன் தனது மகள் தெய்வானை அம்மையை முருகப்பிரானுக்கு வதுவை செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்து அந்நினைவைப் பிரமா, விஷ்ணு முதலானோருக்கு அறிவிக்க அவர்களும் நல்லதென, இந்திரன் தூதுவரை அழைத்து இமயமலைச் சாரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் தனது மனைவியையும் மகளையும் அழைத்து வருங்கள் என்ன அவர்கள் இமயமலையை அடைந்து இந்திரானியிடம் பின்வருமாறு கூறினர்.

"குரனை முருகப்பிரான் அழித்துவிட்டார். தேவர்கள் சிறை நீங்கினர். முருகன் சேனையுடன் திருப்பரங்குன்றில் இருக்கிறார். உங்கள் நாயகன் உங்களை மகளுடன் வருக என்றான்," என்ன, மகிழ்ந்து,

தங்களுக்குக் காவலாக இருந்த பெண்களைப்போற்றி மகளுடன் ஐரா வதயானையில் ஏறித் திருப்பரங்குன்றையடைந்து தனது தலைவனாகிய இந்திரனிருக்கும் அரண்மனையில் தனது மகளுடன் வசித்தாள். சிறையினின்றும் வந்த தேவப் பெண்கள் புலோமசையைக்கண்டு பேரானத் தடைந்தனர். இந்திரன் தனது மகளைக்கண்டு முத்தமிட்டான். தனது மனைவியைக் கண்டதும் அவளைக் கூடிய தன்மைபோல இன்பம். அடைந்தான். பின்னர், இந்திரன் சுப்பிரமயணிப்பெருமானை அடைந்து வணங்கி ஐயனே! "நீங்கள் குரனை அழித்து எங்களுக்குப் பெருவாழ்வு தந்தீர்கள். செய் நன்றிக்காக, எமது மகளை நாங்கள் சேர நீங்கள் அவளைத் திருமணஞ் செய்ய வேண்டும்" என்ன, முருகப்பிரான் அதற்கு இசைந்தார். முன்பு அவள் என்னை அடையத் தவஞ் செய்ய, யான் திருமணஞ் செய்வதாக வரக்குப்பண்ணியுமுள்ளேன் என்றார். இதைக்கேட்ட இந்திரன் மிகுபேரு வகையுற்று விரைவாகச் செல்லும் ஒற்றரை அழைத்து முகுந்தன் முதலிய அரசர்க்குப், தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் எந்தையாகிய முருகப்பிரான் திருமணம் நாளை எனச்சொல்லி, அவர்கள் நாளைக்கு இக்குன்றிற் சேர வழிசெய்யுங்கள் என்ன, அவர்கள் தொழுது, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிச் சொல்வதற்கோடினர்.

இதற்கிடையில் இந்திரன் தெய்வதர்சனை அழைத்து அந்த மலைச் சாரலில் திருக்கல்யாண மண்டபம் அமைப்பித்தான். அதைக்கொடிகளாலும் மணியாலும் அலங்கரிப்பித்தான். நல்ல சிங்காசனமும் ஆக்குவித்தான். பொதுவானமண்டபங்கள் பல அமைப்பித்தான். பிரமா, விஷ்ணு முதலியோர் இருப்பதற்குரிய ஆசனங்களையும் ஆக்குவித்தான். திருமணத்துக்குரிய பொருட்களையும் கொணர்வித்தான். இது நிற்க.

இனி இந்திரனது நண்பன் முகுந்தச் சக்கரவர்த்தி வந்த வருகையை விபரிப்பாம்.

கயிலாயத்தில் சிவனும் அம்மையும் இருக்குமிடத்தில் நின்ற வில்லமரத்தின்மேல் முசு கு தன் இனத்துடன் வாழ்ந்தது. அந்தக் குரங்கு இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் படக் கூடியதாக வில்ல இலைகளைப் பறித்திட்டு அர்ச்சித்தது. தனக்கு மேலே இலைகள் அளவற்று விழக் கண்ட இறைவி கோபிக்கச் சிவன் அவரது சினத் தணிக்க அம்மை அருள் கூர்ந்தார். முசுக்கு ஞானமுண்டாகச் செய்ய அது இறைவனை வணங்க "நீ பூமியில் மனிதனாகப் பிறந்து அரசானாக என, ஐயனே! "யான உங்களை மறந்து விடுவேனே. இது வேண்டாம்" என்ன நீர் அஞ்ச வேண்டாம் செல்லுதி என அருள் உங்களை வணங்கும் இப்பிறவித் தொடர்பு அருதிருக்க எனக்கு முசுகின் தலை தரவேண்டுமென்றிருக்க, இறைவன் அப்படியே ஆகுக என அந்த முசு கருவூரில் அரிச்சந்திரனுக்கு மருகனாக முசு முகத்துடனும் அழகிய மனித உடம்புடனும் பிறந்து முடிசூடிச் சூன் ஆணைக்குட்பட்ட இடத்தில் சூரனுடைய கட்டளையை மதியாது அரசு செய்து வந்தது.

இந்த முசுருந்தச் சக்கரவர்த்தியிடம் தூதுவர் வந்து குரன் இறந்தான் சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருப்பரங் குன்றில் இருக்கிறார். உங்கள் நண்பன் இந்திரன் நாளை தனது மகள் தெய்வயானை அம்மையை முருகனுக்குக் கொடுக்கிறார். அந்தத் திருமண விழாவுக்கு உங்களை வரும்படி இந்திரன் சொல்ல எங்களை அனுப்பினார் என, முசுருந்தன் பேரானந்தமடைந்து மகிழ்ச்சியான காரியத்தைச் சொல்லிய தூதர்க்குத் தனது அரகைக் கூடக் கொடுக்க எண்ணத் தூதுவர் தங்கட்குத் தகுதியில்லை எனக் கூறி, வேண்டாம் என்று நீங்கள் மண விழா பார்க்க வந்தாற் போதுமென்றனர்.

பின்னர் அவர்கள், பூமியில் மற்றைய அரசர், திசை காவலர், சூரியன், சந்திரன் முதலானவர்க்கும் சொல்லி ஏகினர். முசுருந்தன் தன் சேனையுடன் புறப்பட்டான்.

அப்படிப் புறப்பட்டுப் போகும்போது ஆண்களும் பெண்களும் மகிழ்ச்சியுங் காதலும் உடையராய்ச் சென்றனர். இப்படி இவர்கள் நடந்து வர முசுருந்தன் தன் மனைவி, பிள்ளைகள் பரிசனங்களுடன் திருப்பரங் குன்றை வந்து சேர்ந்தான்.

வந்த அவனுடைய பரிசனங்கள் மலைகளையும், ஆறுகளையுஞ் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தனர். குளங்களில் நீராடினர். கணவர் மனைவியர் காதற்கதைகள் பேசி ஊடினர். பின் கூடினர். ஆடவர் பூக்களைப் பறித்துக் கொடுக்க, ஊடல் காரணமாக அவர் மனைவியார் அப்பூக்களை வாங்கி எறிந்தனர். ஆண்யானையும் பெண்யானையும் போல உலாவினர். ஒரு இளந் தலைவன் தனது இளமையான மனைவியைப் பார்த்து இத்தென்னங்குரும்பை உமது தனம். இந்த இளநீர் உமது தாயின் தனம். இப்பாளை உமது பாட்டியின் தனம்'' எனக் காட்டிக் காட்டிக் காதற்கதை பேசினான். இப்படி இருக்கும் போது மாலை வந்து இரவாகச் சந்திரன் உதிக்கக் காம மயக்கம் அடைந்த பெண்கள் தேறலைக் கிண்ணத்துள் நிறைத்துக் கொணர்ந்து கணவர்க்கு அருத்தியும், தாம் உண்டு மயங்கியும், பின்னர் தெளிந்தும் கூடினர்.

இவையாவும் முசுருந்தச் சக்கரவர்த்தியின் பரிசனங்களின் செயல்களாகும். இனி. முசுருந்தச் சக்கரவர்த்தியின் செயலையும், முருகப்பிரானது வதுவைச் செயலையுஞ் சொல்வாம்.

முசுருந்தன் முதலாய பல அரசர்கள் திருப்பரங் குன்றத்தில் திருமணச் சாலையை அடைந்து இந்திரனை வணங்கினர். இந்திரன் அவர்களது சேமங்களை உசாவி அறிந்தான் பல உலகத்துப் பெண்களும் வந்து இயல்பாகவே அழகுள்ள தெய்வானை அம்மையாருக்கு அலங்காரஞ் செய்தனர். இப்படிப் பெண்கள் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் போது, இந்திரன், பிரமாவிடம் முருகப் பிரானுக்குத் தனது மகளை விவாகஞ் செய்து வைக்க நல்லநாளாக்கூறவேண்டுமென்ன, முருகனுக்கு எந்நேரமும் நல்லநாளாகும் என்றாலும், இந்த நேரம் விஷேசம் என அனைவரும் புறப்பட்டு முருகனை அடைந்து வணங்கி எப்பெருமானே!

எழுந்தருள வேண்டுமென்று பணிந்து வேண்ட அவரும் எழுந்து மயில் மீதேறிப் பிரமா, இந்திரன், விஷ்ணு முதலியோர் பக்கவில் வர அரம்பையர் ஆடிவர, விஞ்சையர் பாடிவரப் புறப்பட்டு வந்தருளினார். இப்படி வந்த முருகப்பிரான் திருப்பரங்குன்றில் இந்திரன் ஆக்கிய திருமணச் சாலையை அடைய இந்திராணி பசும்பாலால் முருகப்பிரானது பாதத்தைக் கழுவி, மலரிட்டுத் தீபங்காட்டி வணங்கி வெட்கமடைந்து கொண்டு திரும்பிச் சென்றாள். முருகன் அவளுக்கு அருள் செய்தார்.

இந்திரன் முருகனுக்கு இருக்க மணித்தவ்சிட்டான். அவர் அதன் கண் வீற்றிருந்தார். பிரமா, விஷ்ணு, முனிவர்கள், வீரவாகு முதலானவர்கள் முருகன் ஆணைப்படி தங்கள், தங்கள் ஆசனங்களில் வீற்றிருந்தனர்.

இப்படி இருக்கும்போது, சிவனும் அம்மையும் வானத்திற் காட்சிதரக் முருகன் அவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து சென்று வணங்கி எதிர் கொள்ளச் சிவனும் அம்மையும், தங்கள் புதல்வனை உச்சிமோந்தனர். முனிவர், பிரமா, விஷ்ணு ஆகியோரும் சிவனையும் அம்மையையும் வணங்கினர். பின்னர் முருகப்பிரான் தனது தாய் தந்தையரை அழைத்துக் கொண்டு தனது சிங்காசனத்துக்கு அண்மையிற் சென்றார். அப்போது ஆகாயத்தில் இருந்தும் சிறந்த ஆசனம் வர அதில் அவர்கள் அமர்ந்து முருகனைத் தமது மடிமீது வைத்துத் திரும்பவும் உச்சிமோந்தனர்.

அப்போது பிரமா சிவனைப் பார்த்து நீங்கள் இத்திருமணத்தைக் காண, எங்களைப்போல வந்ததைக்கண்டு மகிழ்கிறோம். அப்பனே! இந்த முருகனை நீங்கள் முன்பு அசுரரைத் தடியடி அனுப்பினீர்கள். இவர் அசுரரை அழித்துத் தேவர் சிறையும் நீக்கினார். அந்த நன்றிக்காக, இந்திரன் தனது மகளை இவருக்கு வதுவை செய்து கொடுக்கும் இவ்வேளையில் நீங்கள் வந்தமைகண்டு பேரானந்தமடைகிறோம்'' என்றார்.

இதைக் கேட்ட சிவபெருமான், நாங்களும் இந்தத் திருமணக் காட்சியைப் பார்க்கவே வந்தோம் என்றார். இதைக் கேட்ட பிரமா மகிழ்ந்து இந்திரனைப்பார்த்து உமது மகளைக்கொணர்க என, அவனும் மகிழ்ந்து தெய்வயானை அம்மையைக்கிட்டி வருக என, அம்மையும் எழுந்து மலைமீது நடந்து வந்தார். இந்திரன் தனது மகளை மணச் சாலையுள் நடத்திச் சென்றார். தெய்வயானை அம்மையார் முருகனைக் கண்டதும் வெட்கத்தால் தலைகுனிய உமையம்மை அவரைத் தமது திருக்கையால் புறம் நீவினார். உமையம்மை தெய்வயானை அம்மையை முருகனின் பக்கத்தில் இருத்தினார். இந்திராணி நீர் ஊற்ற இந்திரன் முருகப்பிரானது திருவடி இணைகளைக் கழுவிப் பூசனை புரிந்தான். கழுவி

நீரை இந்திரை ஏந்திச் சேமஞ்செய்தாள். பின்னர் இந்திரன் தெய்வ யானை அம்மையின் திருக்கையை முருகன் திருக்கையில் வைத்து புனலால் தெத்தம் செய்து நின் அடியேன் இவளைத் தந்தேன் என்றான்.

பின்னர் பிரமா கொடுத்த மங்கல நாளை வாங்கி முருகப்பிரான் தெய்வானை அம்மையின் திருக்கழுத்தில் பூட்டினார்.

இந்திரன் முருகனுக்கும் தெய்வானை அம்மைக்கும் பால் பழந் திருஅமுது படைத்தான். பின்னர் பிரமா திருமணவேள்வியைச் செய்தார். பின்பு முருகன் அம்மையுடன் யாகாக்கினியை வலம் வந்து அம்மையின் திருக்காலை அம்மியின்மீது எடுத்துவைத்தார். இதன்பின் முருகன் தன் மனைவியுடன் அம்மையையும் அப்பனையும் வலம் வந்து வணங்கினார். அம்மையும் அப்பனும் அவர்கட்குத் தலைமையாம் அருள் செய்து மறைந்தனர். சிவனும், அம்மையும் மறைதலும், கடலுள் அமிழ்ந்தி அவதிப்பட்டோர் கரையைக்கண்டு மகிழ்தல்போலப், பிரமா விஷ்ணு முதலியோர் முருகனையும் தெய்வானை அம்மையையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

அவர்கள் இருந்த அரியணையில் முருகனும் அம்மையும் வீற்றிருந்தனர். அப்போது அங்கேயிருந்தோர் அனைவரும் அவர்களைக் கை கொழுது ஏத்தினர். பின்னர் அரியணைப்பீடம் நின்றிழிந்து மங்கல வாத்தியம் ஒலிக்கத் தனது மனைவியுடன் தனது கோயிலுள் எழுந்தருளினார். அப்போது பிரமா, விஷ்ணு முதலியோர்க்கு முருகன் விடையீய அவர்கள் தத்தம் இடங்களை அடைந்தனர். முருகப்பிரான், தெய்வானை அம்மையுடன் பஞ்சணை மெத்தையிற் படுத்து உலகமுய்ந்திட ழயங்கி வைகினார்.

இந்திரன் முசுருந்தன் முதலாய அரசர்க்கு உணவு கொடுத்து உபசரித்து அனுப்பினான், அவர்களுந் தத்தமது இடங்களைச் சேர்ந்தனர். இந்திரன் தனது மனைவியுடன் போகமார்ந்திருந்தான்.

விண் குடியேற்றுப் படலம்

சுப்பிரமணியப் பெருமான் சில நாட்களின் பின் தனது கோயிலினின்றும் தனது மனைவியுடன் வெளியே வந்தார். என்பதை அறிந்த பிரமா, விஷ்ணு இந்திரன், மற்றுந் தேவர், பூதர் என்போர் அப் பெருமானைச் சூழ்ந்து நின்று போற்றினார்கள். அப்போது முருகப் பிரான் தெய்வானை அம்மையுடன் மயில் வாகனத்தில் இவ்ந்நருளிக் கொண்டு பிரமா முதலானவர்களை அவரவர்கள் வாகனங்களில் ஊர்ந்து வாருங்கள் என, அவர்களும் ஏதிக் கொண்டனர். சுப்பிரமணியப் பெருமான் வான் வழியே முதற்கண் செல்ல, மற்றவர்களுந் பின் தொடர்ந்தனர். இப்படிச் சென்று தேவர் உலகையடைந்தனர்.

அந்தத் தேவர் உலகம் பானுகோபனால் அழிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு தெய்வத் தச்சனை அழைத்து அழகான நகராக ஆக்குக என அவனும் அப்படியே அமைத்தான். பின்னர் பிரமா முதலானவர்களைப் பார்த்து இந்திரனுக்கு முடி சூட்ட வேண்டும். அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள் என்ன, அவர்களும் ஆயத்தஞ்செய்தனர். பின்னர் பிரமா முதலியோர் இந்திரனைச் சிங்காசனத்தில் இருத்தி முடி சூட்டி ஆசிகூறினர். பின்னர் முருகன் அம்மையுடன் அவருக்கு அங்கு அமைக்கப்பட்ட கோவிலுள்ளமுந்தருளிப் பல ஆடல்களைச் செய்து கொண்டிருந்தார். சுப்பிரமணியப்பெருமானின் சுட்டளைப்படி, பிரமாமுதலியோர் அவர்கட்கு அமைக்கப்பட்ட கோவில் சேர்ந்தனர். இந்திரன் தனது மனைவியுடன் அவனுக்கு ஆக்கப்பெற்ற கோயிலுட்புகுந்துபோகமார்ந்திருந்தான்.

கந்த வெற்புறு படலம்

இந்திர புரியிற் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த குமரவேள் கந்த வெற்பில் உறைய விரும்பித் தனது தேர்ப்பாகனாகிய காற்றுத்தேவனைத் தேரைக் கொணரிக என, அவனும் கொணர்ந்தான். இந்திரனை அரசாள நிறுத்திப் பிரமா, வீஷ்ணு முதலானவர்களை அவரவர்பதத்துக்கு அனுப்பித் தேரில் ஏறி வீரர்களும் பூதரும் புடைகுழக் கைலையை அடைந்து தந்தையையும் தாயையும் வணங்கி ஆசீர் வாதம் பெற்றுக் கொண்டு கந்தவெற்பையடைத்து தனது மனையாளுடன் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தார். பூதரும், வீரரும் புடைநின்று போற்றினர்.

இந்திர புரிப் படலம்

இந்திரன் சுப்பிரமணியக் கடவுள் கொடுத்த வானுலக அரசை ஏற்று நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு நாள், தான் குரனுக்கு அஞ்சி வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும், தனது மகன் முதலியோர் அடைபட்டுக் கிடந்ததையும், தனது குடிமக்கள் குரனுடைய ஆணைப்படி அவனது குலத்தவர்க்கு மீன்சுமந்து கொடுத்தலாகிய சிறு தொழில் செய்த இனியவையுந் நினைத்து இது என்ன வாழ்க்கை! இதைப் பெரிதாக நினைப்பதில் யாது பயன். இனியும் வேறு ஒரு அசுரன் வந்து வருத்தக் கூடுந்தானே ஆதலால் நிலையான பேரின்பமாகிய முத்தியை அடையத் தலஞ் செய்தலே தக்கதென எண்ணித் தனது மனைவியுடன் இன்பமாக வாழ்வதையும், அரசு செய்வதையும் வெறுத்துத் தவஞ் செய்யத் தீர்மானித்தான். அதன்படி சில நாள் வைகினான்.

இதைத் தேவகுருவாகிய வியாழன் அறிந்து, இந்திரனிடம் வந்து நன்மை பயக்கும் நோக்குடன் ஒரு பொய் சொல்கின்றார். அப்பொய்யைச் சொல்லி இந்திரன், அவனுக்குக் கிடைத்த இன்பவாழ்க்கையை வெறுக்காது அனுபவிக்க வழிசெய்கின்றார். இந்த இடத்திலே அவர் சொல்லும் பொய் நன்மை பயப்பதால் மெய்யாகக் கொள்ளத் தக்கது.

வியாழன் இந்திரனை அடைந்து இந்திரனே! “நீ என் ன் செய்ய எண்ணுகிறாய்? இறந்த குரூறும் பட்ட துன்பத்தை நினைத்து, இப்போது கிடைத்த அரச வாழ்வையும், இன்ப வாழ்க்கையையும் வெறுத்துத் தவஞ்செய்ய எண்ணுகிறாயே! இதுஎன்ன பயித்தியம். இந்த எண்ணத்தை இப்போதே கைவிடு. துன்பம் அடைந்தவர்கள் தான் இன்பமடைவார்கள்; இது உலக இயற்கை. முனிவர், தேவர், மும்மூர்த்திகள் ஆகிய இவர்களில் யார் தான் பெண்போகத்தை விட்டிருந்தவர், போன துன்பத்தை நினைத்து இப்போது கிடைத்த திருவை வெறுத்துத் தவம் மேற்கொண்டால் அப்போது வரும் துன்பத்தை உன்னால் தாங்க முடியுமா? உருந்தவன் செய்பவர் போகம் அனுபவிக்கவே அதைச் செய்கின்றனர் என்பதை நீ, இன்னும் உணரவில்லையா?

தவஞ்செய்ய ஐம்புலன் ஒடுங்கும், சரணங்கள் கெடும் செயல் ஒழியும். உடம்பும் பெலன் இல்லாகும். இதனும் பேரின்பம் உண்டாகும் என்கிறார்கள். இதனை யார் கண்டார்கள். இவ்வுலகிற் கண்டதே மெய். இக்கருத்தையே உலகுளோர் யாருஞ் சொல்வர். கையிற் பெற்ற அமிர்தினை அழக்கோடையில் ஊற்றிவிட்டுக் கானல் நீரைச் சூடிக்க நினைக்கின்றாயே? நன்றாயிருக்கிறது உனதெண்ணம். மங்கைமாருடன் கூடிவாழும் இன்பமே இன்பம். அவருடன் வாழ்வதே வாழ்க்கை. அவர்கள் பெறுங் குழந்தையே செல்வம். அவருடைய கொங்கை தோயாத வறுமையே வறுமை.

மங்கைமாருடைய இன்பத்தைச் சிறிதென்பர் அறிவிலார். அதைப் பற்றி அறிந்தால் அதுதான் பேரின்பம் என்று துணிவர். நீ அதைப் பற்றி அறியவிரும்பினால் யான் உனக்குச் சொல்கிறேன் என்றார்.

இதைக்கேட்டதும் இந்திரன் ஆசையுடையவனாய்க் குருவே! இவ்வுலகு நாளாயும் எனக்கு இதைப்பற்றிச் சொல்லாத காரணம் என்னென்றார்.

இதைக் கேட்ட குரு இந்திரனுடைய மனம் மாறிவிட்ட தென்பதை உணர்ந்து மகிழ்ந்து “மன்மதநூலை அறியும் ஆவல் இல்லாதவர்க்கு அதைப்பற்றிச் சொல்லக்கூடாது. நீர் இவ்வுலகநாளும் அதை அறியவிரும்வில்லை. அதனும் சொல்லாதிருந்தேன்” என்றார். நீ இப்போது ஆசைப் படுவதால் மன்மதநூலைப்பற்றிச் சொல்கிறேன் கேள் என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

“அறுவகைச் சமயத்தில் உலோகாயத மதமே சிறந்தது. இச் சமயத்தில் வீடு பேறடைபவர் ஆடவராகும். அந்த வீடு பேற்றைக் கொடுப்பவர் பெண்களாவர். மன்மத நூலில் சாதி, இயற்கை, தத்துவம், குணம், தேசம் அவத்தை, காலம், கருத்து ஆகிய எட்டுப் பொருள்கள் உள்.

பெண்களில் மாலினி, அத்தினி, இசையினி என்ற மூன்று சாதியுண்டு ஆடவர்களில், சசன், இடபன், அகவன் என மூன்று சாதி யுண்டு இவர்களது குறிகளின் நிலை இயற்கையாகும். இவர்களில் தேவர், முனிவர், நாகர் கந்தருவர். கணத்தர், பூதர், அரக்கர், இயக்கர் பேய் உளர். இது தத்துவமாகும். இவர்களில் பித்ததேவர், வாததேவர், சிலேற்பன் தேவர் உளர். இது குணமாகும். இந்த மக்களது நீதி, உள்ளம், செய்கை எல்லாம் இடத்துக்கிடம் வேறுபடும். இது தேச இயல்பாகும். வாலை, தருணை, பிரவுடை, விருத்தை, ஆகிய பருவங்களில் ஆசையின் வேகம் அவத்தையாகும். ஆடவர் அரிவையரைச் சேருதற் குரிய காலத்தைப் பற்றியது காலமாகும். அச்செயலில் பற்றுள்ளோரையும், பற்றில்லாதாரையும், முன் ஈடுபட்டோரையும். ஈடுபடாதோரையும், இச்சைவயப் படுத்தல் கருத்தாகும்.

ஒழுக்கநிலையில் உள்ள பெண்களுடன் சேரும்முறையில் முப்பத்திரண்டு லீலைகள் உண்டு. கணிகையருடன் சேரும்முறைகளையும் அறிஞர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இவ்ாறு சொல்லி வியாழபகவான் முடித்ததும் இந்திரன் தன் மனைவியிற் பற்றுள்ளவனானான். இந்திரன் குருவைப் பார்த்துக் குருவே! இனியான் துறவிற் கருத்து வையேன். இன்ப வாழ்விறறினைப்பேன் என்று போனான். குருவும் ஆசீர்வதித்து அகன்றார்.

பின்னர் இந்திரன் தனது அரசியலைத் தனது மகன் சயந்தனிடம் கொடுத்துத் தனது வச்சிரப்படை, விற்படை முதலியவற்றை நீத்துத் தனது மனைவியோடு அளவற்ற போகம் ஆர்ந்திருந்தான். இது இவ்வாறிருக்கச் சயந்தனிடம் பிரமா முதலிய தேவர்கள் ஒருநாள் சென்றனர். அவர்களில் வியாழகுருவைப் பார்த்துக் குருவே!

“பிரமா முதலிய தேவர்கள் குரனால் இத்துணைத் துன்பமுற்றார்களே! அதற்குரிய காரணத் தெரிந்தாற் கூறுங்கள்” என்று பணிவுடன் கேட்க, ஆசான் கூறுகின்றார்.

சிவபெருமானே மதியாது தக்கன் செய்த யாகத்தில், தேவர்கள் பங்குபற்றிய காரணத்தாலேயே அவர்கள் துன்பமுற்றனர். என்று கூற அப்படியாயின் அந்தத் தக்கனது வாழ்கையையும் சிவனை மதியாது அவன் செய்த யாகத்தையும் விளக்கிக் கூறுங்கள் என வியாழபகவான் அவற்றைக் கூறத் தொடங்கினார்.

ஆககாண்டம் ஐந்துக்கும் திருவிருத்தம் 8278.

தேவகாண்டம் முற்றுப் பெற்றது.

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் திருவடி வாழ்க.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

ஆறுவது

தகஷ்காண்டம்

உபதேசப் படலம்

பிரமா தனது புதல்வர்களுடன் இருந்தார். அப்போது அவரது புதல்வர்களில் ஒருவராகிய தக்கன் பிரமாலைப்பார்த்துத் தந்தையே! 'நீங்கள் ஏன் சிவனை முழுமுதற்கடவுளாக வணங்குகிறீர்கள்? சிவன் அழித்தற்றொழிலைச் செய்கின்றார். நீங்களும் விஷ்ணுவும் முறையே படைத்தல் காத்தல் தொழிலைச் செய்கின்றீர்கள் உங்களைப் போலத் தானே அவரும் ஒரு தொழிலைச் செய்கிறார். அப்படி இருக்க ஏன் பெரியவராக நீங்கள் வணங்குகிறீர்கள்' என்றான். அப்போது பிரமா, மகனே! நீ வேதங்களைப்படித்தும் இப்படி கேட்கிறாயோ அவர் எங்கள் எல்லோரையும் அழித்துப் பின் படைப்பவரன்றோ? அவர் பாவில் நெய்யாகவும், மணியில் ஒளியாகவும் எங்குங் கலந்து உயிர்க்குயிராகி இருக்கிறார். பரமசிவனது உணர்விலலாது யாரும் பரகதி அடைய வொண்ணாது. என்றார். இதைக்கேட்ட தக்கன் அப்படியாயின், உயிர்கள், பூதங்கள் யாவற்றையும் வேதம் பரம்பொருளெனக் கூறுவது யாது கருதி என்று கேட்டான். அதைக் கேட்ட பிரமா சொல்கிறார். மகனே! அப்படி உயிர் பூதம் என்பவற்றைப் பரமென்பது முகமன் வார்த்தை பரமசிவமே பரம்பொருள். எதற்குப் பூசைசெய்யினும் அது பரம சிவனையே சாரும் என்பதை உணர்க என்று கூறி அவனை நீ அடைய ஆவன செய்க என்றார்.

தக்கன் தவஞ் செய்படலம்

சிவனை அடைய முயலுதி எனப் பிரமா கூறக்கேட்ட தக்கன் அதன்படி ஒழுக உன்வித் தந்தையே! யான் நீங்கள் கூறியபடி செய்யத் தகுதியான இடங்கூறி விடைதாருங்கள் என்னப் பிரமா, என்விடத்துத்தோன்றிய 'மானச சரோவம்' என்ற தடாகத்தை அடைந்து தவஞ்செய்க என விடையிந்தார்.

தக்கன் அதன்படி அப்பொய்கையை அடைந்து மனதில் இறைவனை இருத்திப் பிராண வாயுவை தேராக உச்சிக்குச் செலுத்தி உந்திக்கலை மூட்டி அன்பால் சிவனுக்கு நீராட்டி, நல்லுழக்கமாகிய மலரை, அவருக்குச்சூட்டிப் பூசைபுரிந்தான். இப்படி ஆயிரவாண்டுகள் அருந்தவஞ் செய்ய, இறைவன் அம்மையுடன் அவனை அடைந்து

உமக்கு யாது வேண்டும் என்றார், தக்கன் சிலனைக்கண்டதும் மகிழ்ந்து எழுந்து, பலமுறை வணங்கி ஐயனே! நல்லவளம் தரவேண்டும் என்றான். முத்தியை அநுங்க எனக் கேட்கவில்லை, அத்துடன், இவ்வுலகம், கின்னரர் வாழும் உலகம். பிரமா, விஷ்ணு இவர்கள் உலகம், திசைகள் எங்கும் எனது ஆணை செல்ல வேண்டும். தேவர், அவுணர் என் ஏவல் செய்யவேண்டும். எனது ஆண், பெண் பிள்ளைகள் இறவா வரம் வேண்டும் உங்கள் மனைவி எனக்கு மகளாகப் பிறக்க நீங்கள் வந்து அவளை மணக்க வேண்டும் என்று வேண்ட, இவையாவற்றையுந் தந்தோம், நீ நன்னெறி நின்றால் இவை நிலைக்கும் என இறைவன் கூறி ஏகத், தக்கன் மகிழ்ந்து அவரைத்துதித்துப் பின்னர் பிரமாவை நினைக்க, அந்நினைவு பிரமாவின் உளத்திற்பட அவர் சிவன் கொடுத்த வரங்களை உணர்ந்தார்.

என்மகன் தக்கனுக்கு அவன் வீடு பேறு அடைய வேண்டுமென்று சிவனுடைய பெருமைகளையெல்லாங்கூற அவன் தவஞ்செய்து வீடு பேற்றை வேண்டாது இவ்வுலக இன்பத்தை மாத்திரம் பெற்றானே. விதியை யார்தான் வெல்வர். என எண்ணித் தக்கனை அடைந்து அவனை ஆசீர் வதித்தார்.

தக்கன், பிரமாவிடம் நல்ல நகரம் ஒன்று அமைக்கும்படி வேண்ட அவர் இந்திர புரியிலும் மேலான நகரத்தை ஆக்க, அவன் அதனுட்புகுந்து அவனுக்கென ஆக்கப்பட்ட அரண்மனையிற் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தான். வியாழபகவான் இவ்விவரத்தை இந்திரன் முதலான வர்ச்சுக்கூற, இந்திரன் அதிர்வடைந்து பின் தெளிந்து தக்கனைத் தன் பரிசனங்களுடன் வந்து வணங்கினான். இதையறிந்த, அசுரகுரு தபித்தியர்க் கிறையாசிப அவுணனிடஞ் சென்று அரசனே! இனி உன் கலக்கத்தை விடுக. இந்திரனாகிய உனது குலப்பகைஞனுக்கும் மேலானவனாகத் தக்கன் வந்து விட்டான் என்ன, அந்த அவுண அரசன் சூரியர், சந்திரர் மற்றும் கோள்களுடன் தக்கனை அடைந்து வணங்கி இறைவன் கொடுத்த வரத்தைப் புகழ்ந்தான். தக்கன் எவ்வுலகும் தனது ஆணை செல்ல அரசு செய்திருந்தான்.

தக்கன் மகப்பெறு படலம்

தக்கன் பிரமாவின் காலில் இருந்து பிறந்த மறைக்கொடி என்ற பெண்ணை மணந்து ஆயிரம் ஆண் பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களைப் பார்த்து, மானத்தப் பொய்கையை அடைந்து தவஞ்செய்து இறைவனிடம் படைப்புத்தொழிலைப் பெற்றுவருமாறு சொல்ல அவர்கள் மானதப் பொய்கையை அடைந்து அதனுளிருந்து தவஞ்செய்ய நாரதர் அங்கு வந்து அவர்களை என்ன செய்கிறீர்கள் என்று வினவ அவர்கள் படைப்புத் தொழில் பெறத்தவஞ் செய்கிறோம் என்றனர்

இதைக்கேட்ட நாரதர் சிரித்து ஆசை கொண்டு படைத்தால் என்னபலன் வரப் போகிறது. மேலும் மேலும் நீவிர் பிறந்து வருந்தி இறக்க நேரிடும். பிறவாவரங்கருதி யன்றோ தவஞ்செய்ய வேண்டும் இவ்வுலகில் வீடுபேறு கருதித் தவஞ்செய்து அதை அடைந்தவர் அனந்தம். அதை அடைய முயல்பவர் அனந்தம். படைப்புத் தொழிலைச் செய்து அகந்தை கொண்ட பிரமா சோதிகண்டு அகந்தை நீங்கியது தெரியாதா? என்றார். இதைக்கேட்ட பிள்ளைகள் அப்படிச் செய்ய உடன்பட நாரதர் அதைப்பெற எப்படி தவஞ் செய்ய வேண்டு மென்பதை அறிவுறுத்தி ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றார். பிள்ளைகள் அனைவரும் தவஞ் செய்து வீடுபேறடைந்தனர்.

தக்கன், நாரதர் ஏவலால் தனது பிள்ளைகள் அனைவரும் வீடுபேறடைந்தனர் என அறிந்து வருந்தி வேறு ஆயிரம் ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அப்பிள்ளைகளையுந் தவஞ்செய்து படைப்புத் தொழிலைச் செய்ய வரம்பெற்று வாருங்கள் என்றனுப்ப அவர்கள் தவஞ்செய்ய, நாரதர் வந்து முன்னைய பிள்ளைகள் போல வீடுபேறடையச் செய்தார். இதை மனவுணர்வால் அறிந்த தக்கன் நாரதர்மேற் கோபங் கொண்டு இனித்தான் ஆண்பிள்ளைகளைப் பெறுவதில்லை என்று, இருபத்தி மூன்று பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்று இருபத்திமூன்று ஆடவர்க்கு வதுவைசெய்து கொடுக்க அப்பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் பல பிள்ளைகளையின்றனர்.

சந்திர சாபப் படலம்

பின்னர் தக்கன் இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களாகிய பெண்களைப் பெற்றுச், சந்திரனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்க, அவன் கார்த்திகை, உரோகிணியாகிய இரு பெண்களில் மிகுந்த பிரியமாயிருக்க ஏனையார் தக்கனிடம் முறையிடத் தக்கன் “அவன் தேய்க” எனச் சபிக்க அதனைத் தேய்வடைந்த சந்திரன் இந்திரனிடம் முறையிட, இந்திரன் முன்பும் சந்திரன் தேய்வடைந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றான்.

“நீ கடலை முதலியவற்றை உண்டதால், பெருத்த வயிற்றுடன் இருந்த பிள்ளையாரைப் பழிக்க அவர் நீ தேய்க எனச்சபித்தார் இதைக்கண்ட பிரமா முதலியோர் பிள்ளையாரிடம் வேண்ட அவர் ஆண்டுக்கு ஒரு முறை ஆவணி மாதச் சுக்கிலபட்ச நாலாம் நாள் மாத்திரம் ஒருவருக்குத் தெரியா நிருக்கக் கடவை என்றார் இப்போது தக்கனைச் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறாய். பிரமாவிடம் முறையிட்டால் அவர் பிள்ளையாரை அழைத்து இச்சாபம் நீங்குவார் என, அவனும் பிரமாவிடம் போக, பிரமா சொல்கிறார். சிவனிடம் முறையிட்டால் அவர் இரங்குவார். தக்கனிடம் முறையிடவும் முடியாது அவன் இரங்கவும் மாட்டான். அவன் சிவனிடம் பெருஞ் செல்வம் பெற்று அகந்தையுடன் இருக்கிறான். நீ எதற்கும் சிவனிடஞ் சென்று முறையிடு என்னச் சந்திரன் சிவனிடம் சென்று முறையிடச் சிவன் சந்திரனில் அழியா

திருந்த ஒரு கலையை அள்ளித் தலையிற்குட இக்கலை சிதையாது மற்றக் கலைகள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொன்றாக வந்து பின் தேய்ந்து பின் வளரும் எனச் சந்திரன் மகிழ்வுடன் தனதிடஞ்சேர்ந்தான்.

உமை கலை நீங்கு படலம்

சிவன் கலையில் உமையோடிருக்கும் போது உமைசிவனை, அவரது பெருமையைக் கூறும்படி கேட்டார்.

சிவன் கூறுகின்றார்.

எனக்கு உருவம். செயல், குணம் இல்லை. உயிர்களுது பந்தம் நீங்க யான் சக்தியால் வடிவம் எடுப்பேன். அந்தச் சக்தி ஐந்து வகைப்படும். பராசக்தி, ஆதிசக்தி, இச்சாசக்தி, கிரியா, ஞானசக்தி கள் அவையாகும். அருவுருவாகிய சதாசிவ வடிவம் எடுப்பேன். மாயை முதலாக வைத்து முப்பத்தாறு வடிவம் எடுப்பேன். ஐந்தொழில் செய்வேன். உயிர்கள், கணங்களைத் தோற்றுவித்து அவைகளுள் மறைந்து நிற்பேன்.

இவ்வாறு கூற, ஐயனே! நீங்கள் உங்களுக்கு உருவம் செயல் இல்லை என்றீர்கள். பின்வடிவம் கூறுவதென் என்ன, எனக்கு வடிவ மில்லை அவை யெல்லாம் எனது அருளே என்ன உலகம் என்னை உங்கள் 'அருள்' எனக்கூறுவதால் அவை யெல்லாம் யானே என உமை தன்னை வியந்தார்.

இதைக்கேட்ட சிவபெருமான், பெண்ணே! எனக்கு முன்னே உன்னை வியந்தாய். யான் உன்னுள் இல்லையெனில் உனதுயிர்கள் யாவும், செயலற்றிருக்கும் இதைக்காட்டுகிறேன் என்று எவ்வுயிருஞ் செயலற்றிருக்கச் செய்தார்.

இதைக்கண்ட அம்மை பிழைபொறுத்து உயிர்களை உயிர்த்தெழச் செய்யவேண்டுமென்றிரக்க, இறைவனும் அவ்வண்ணம் செயநினைந்து உருத்திரரை எழுப்பினார். பின்னர் பிரமா விஷ்ணுவை எழுப்பினார். இவர்கள் இது இறைவன் செயலென உணர்ந்து சிவனை வழிபட சிவன் அவர்முன் தோன்றி உங்களுக்கு யாது வேண்டும் என்ன அவர்கள் சடமாகத் தாங்கள் இருந்த காலபாலம் நீங்கவேண்டுமெனக் கேட்க உங்கள் பால் வரும் பாவமெல்லாம் உமையைச்சேரும். நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம் உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள் என அவர்களும் வணங்கிச் சென்றனர்

பின்னர் உமை யான் என்னை வியந்தமையால் உயிர்கள் பட்ட துன்பத்திற்கு மூலகாரணமாகினேன். அப்பிழை நீங்க யான் செய்ய வேண்டியதைப்பண்ணிக் என "நீ காளித்திநதியில் வலம்புரிச்சங்காகத்

தவம்புரிய தக்கன் வந்து உன்னை எடுக்க நீ பெண் குழந்தையாக மாறி வளர யான் உன்னை பணந்து கொள்வேன்'' என உமை அவரை வணங்கிக் காளிந்தியை அடைந்தாள்.

காளிந்திப் படலம்

காளிந்தி தகையமுனை நதியின் கிளையாக இருக்கலாம் என அறிய முடிகிறது. இந்த நதி கடல்போலப்பரந்து பல வளங்களையும் வாரிக் கொண்டு வருகிறது. மாசிமக நட்சத்திரத் தினத்திலே ஊர்மக்கள் நீராடச் சென்றார்கள். இதை அறிந்த தக்கன் தன்மனைவி வேதவல்லியைச் சூரர்மகளிருடன் முன் அனுப்பிப் பின்பு சென்றான். அவன் நீராடிக் கரையேறும் போது தாமரைமலரின் மேல் ஒரு வலம் புரிச்சங்கு இருப்பதைக்கண்டு அதை அவன் எடுக்க அது ஒருபெண் குழந்தையாக, அதைக்கண்டு வியந்து இறைவன் கௌரியைத் தந்தார் என மகிழ்ந்து அப்பிள்ளையைத் தன் மனைவியிடம் கொடுக்க அவள் மகிழ்ந்து பெற்றுப் பால் கொடுத்து வளர்த்தாள்.

உமை தவம் புரி படலம்

உமையம்மையார் வளர்ந்து வருகிறார். ஐந்து வயதடைந்ததும் தான் சிவனை மணக்கத் தவஞ் செய்ய வேண்டும் என்று அனுமதி பெற்றுத் தக்கனால் அமைக்கப் பட்ட ஞாடத்தில் இருந்து தவஞ் செய்தார். தாய் வேதவல்லி தன்மகள் சிவனை விரும்பிய காரணம் யாதென வினவத் தக்கன், தான்தவஞ் செய்ததையும் இறைவன் வரம் எவை வேண்டும் என்னத் தான், உமைமகளாக வர வேண்டும். சிவன் பருக னாக வேண்டும் என்று கேட்டுப் பெற்றமையையும் கூறினான்.

உமை தவஞ்செய்துவர அவருக்குப் பன்னிரு வயதாக இறைவன் வேதியர்போல வந்து ஏவலாளர் அனுமதி பெற்று உமையை அடைந்து தான் ஒன்றை விரும்பியதாகவும், அதற்கு இசைய வேண்டுமெனவுங் கூற, உமைஎனக்குப் பொருந்துமேல் இசைவேன் என, வேதியர் உமையை மணக்க விரும்பியதாகக் கூற, உமை தனது இரு செவியையும் பொத்திப் புறம்போகச் சிவன் தனது சுயவடிவு காட்ட அவர் மகிழ்ந்து பணிந்தார். இதைக்கண்ட தோழியர் தக்கனிடஞ் சொல்லத் தக்கன் சிவனுக்குத் தனதுமகளை வதுவைசெய்து கொடுக்க எண்ணினான்.

திருமணப் படலம்

தக்கன் சிவனிடஞ் சென்று தன் மகளை விவாகஞ் செய்ய எழுந்தருள வேண்டு மென்று பணிந்து வேண்ட அவரும் இசைந்தார். இதன் பின் தக்கன் மணவினைக்கு நகரை அலங்காரப்பித்துத் தேவர்களையும் வரும்படி அறிவிக்க ஆட்போக்கினான்.

இறைவன் உமையோடு வந்தார் உமையுடன் ஏன் வந்தார் என்பதை ஆராயவேண்டும் இறைவன் வந்தபோது பெண்கள் அட்ட மங்கலங்கள் ஏந்தி வரவேற்றனர். சிவன் உமையோடு திருமணச் சாலையுட் புகுந்து சிங்காசனத்து வீற்றிருந்தார். வேதவல்லி உமையை அலங்கரித்து விட அவர் வந்து இறைவனது இடப்பாகத் தமர்ந்தார். இதன்பின் தக்கன் சிவனை அர்ச்சித்து உமையை நீர் வார்த்துக் கொடுத்தான்.

இதன்பின் பிரமா ஓமஞ் செய்தார். இதன்பின்னர் இறைவன் உமையை விட்டு மறையத் தக்கன் வெகுண்டான். உமை கலங்கித் தெளிந்து பின்னரும், சிவனை அடையத் தவஞ் செய்தார். தவஞ் செய்து கொண்டிருக்க யாருக்குத் தெரியாது சிவன் உமைக்குமுன் வந்து உமையை அழைத்துச் செல்லத் தக்கன் பெருஞ் சினங் கொண்டான்.

தாய், தந்தை, சுற்றம் மகிழ்ந்து கொடுக்க முன்பு கொள்ளாது சென்றான். இப்போது மறைந்து வந்து பற்றிச் சென்றான். சங்கரன் என்றால் இப்படிச் செய்யலாமோ? ஊரில் இரந்தபழியால் உந்த அவமானம் போதாதென்று; இப்போது சரந்து வந்து என்மகளைப் பற்றிச் சென்ற அவமானத்தையுந் தந்துள்ளார். தாரை வார்த்துக் கொடுக்கக் கொள்ளவில்லை. அப்படிக் கொள்வாரைக் காணவுமில்லை போலும் என்று அன்று முதல் தக்கன், இறைவனை நினைக்கவில்லை பழித்துக் கொண்டிருந்தான். இத்தன்மையை பிரமா முதலியோர் அறிந்தனர்.

தக்கன் கைலைசெல் படலம்

பிரமா முதலியோர் தக்கன் மனநிலையை அறிந்து, தக்கன் சிவனை இகழ்கிறான். அவன் சொற்படி நாங்கள் நடப்பதால் தமக்கும் பாவம் வரப்போகிறதே! நாம் தக்கனை மனந்திருப்பிக் கயிலைக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கச் செய்வோம் என்று கூறித் தக்கனை அடைந்து, “உங்கள் மகளையும் சிவனையும் மறக்கலாமா? சென்று காணுங்கள் என்ன, அவளும் இசைந்து கயிலையை அடைந்து இறைவன் கோயில் ஊயிலை அடையப் பூதர் தடுத்தனர். அப்போது தக்கன் யான் என்மகளையும், மருமகளையும் காணவர நீங்கள் தடுக்கிறீர்கள் நீங்கள் உங்கள் எண்ணப்படி செய்யவில்லை. என்மகளும் மருமகளும் இப்படிச் செய்யச்சொல்லி இருக்கிறார்கள். என, நான் நம்புகிறேன் என்றான். இதைக்கேட்டபூதர்” இறைவனை நீ இகழ்ந்தனை எவ்வாறு அவரைக் காண யாங்கள் விடுவது? நீ அன்போடுபணிவையேயில்நில் இல்லையேல் உனதூருக்குப் போய்விடு” என்று கூறத், தக்கன் யான் சிவனைப்பணியேன். அவன் என் மருமகன் என்பது தெரியாதா? நான்

அரசன். பிரமா விஷ்ணு எனது ஏவலாளர். எனது மருமகன் பித்தன் அவனை யான் தொழுவதா? என்று பூதரைப் பார்த்துப் பூதர்களே! உமது தேவனை எவருந் துதிக்காமற் பழிக்கிற நிலையை ஆக்குகின்றேன் பாருங்கள் என்று, மீண்டு போனான். மீண்டு சென்று, பிரமா விஷ்ணு முதலானோரைப் பார்த்து, என் மகன், தன்னாயகன்மீது மனமொன்றி எங்களை மறந்து என்னைப்போக விடாது தடுப்பித்திருக்கிறான். நீங்கள் இன்று முதல் இறைவனை வணங்க வேண்டாம். வணங்கினால் உங்கள் பதவியை நீக்கிவிடுவேன் என, அவர்கள் உங்கள் ஆணையைக் கடக்க வில்லை என்று போயினர்.

பிரம யாகப் படலம்

பிரமன் தான் செய்யும் யாகத்தில் அவியை ஏற்றருள எழுந்த ருள வேண்டு மென்று சிவனிடம் வேண்டச் சிவபெருமான், தனக்காகத் தனதுருவாகிய நந்தி வருவாரெனப் பிரமன் தனது நகராகிய மலே வதியை அடைந்து யாகத்துக்கு வருமாறு விஷ்ணு, தக்கன், முனிவர், தேவர்க்கு அறிவித்து யாகத்துக்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான் விஷ்ணு முனிவர் தேனரும், தக்கனும் வந்தனர். பிரமா, அவர் அவருக்குத் தகுதி யான இருக்கைகளை உதவி யாகஞ் செய்தான் அதன்பின்னர் சிவனது கட்டளைப்படி, நந்தி பூதகணத்தருடன் வந்தார். பிரமா அவரை உபச ரித்துயாக சபையின் நடுவில் இழுத்தி அவியைக் கொடுக்க முயன்றார். இதைக்கண்ட தக்கன் மனம்பொருமல். பிரமாலைப்பார்த்துத் தந் தையே! பித்தனாகிய சிவனது கோவிற் காரனுக்கு இவ்வளவு மதிப்புக்கொடுக்கலாமா? தந்தையெனப் பொறுத்தேன். இவருக்கு இந்த மதிப்பைக் கொடுக்காது விஷ்ணுவுக்கு முதன்மை கொடு என்றான். இதைக் கேட்ட பிரமா விஷ்ணு முனிவர், தேவர் அவனுக்குப் பயந்து யாதும் போசாதிருந்தனர்.

ஆனால் நந்தியும் பெருமான் கனன்று எழுந்து "எமது சிவனை அவமதித்தாய் உன்னை ஒன்றுஞ் செய்யாமல் விடுகிறேன் மேலும் இழித்துக் கூறுவையேல் உன்னை மடிப்பேன்" என்று, சிவனைப் பழித்துக் கூறிய உளது தலை ஆட்டுத்தலையாகக் கடவதெனவும், இவனது பழிப் பினைக் கேட்டும் யாதும் போசாதிருந்த பிரமா முதலியோர் குரலால் துன்பப்படக் கடவதெனவும் சாபமிட்டார். சாபமிடப் பிரமாவ்னது யாகங் குளம்பியது. தக்கன் மனஞ்சோர்ந்து தனதிடஞ் சேர்ந்தான்.

சாலை செய் படலம்

நெடுங்காலமாக ஒருவரும் யாகஞ் செய்யவில்லை. தேவர்கள் தக் கனைச் சந்தித்த போது, ஏன் நீங்கள் பல காலமாக யாகஞ் செய்ய வேண்டாமென்று நீங்கள் கட்டளை இட்டமையாலும், நந்தி சாபம் இட்டமையாலும், பயந்து செய்யவில்லை என்றனர். இதைக் கேட்ட

தக்கன் யான் ஒரு யாகஞ் செய்யப்போகிறேன் என்று கூறி யாகசா லையை அமைப்பித்தான். பிரமா முதலிய தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் அறிவித்தான். அவர்களும் வந்தனர். இப்படி இருக்கும் போது, சொல்லி அனுப்பிய தூதரும் வர, அவர்களைப் பார்த்துத் தக்கன் கேட்கிறான்.

“நீங்கள் சொல்லியவருள் யார், யார் வரவில்லை என்று சொன்னவர்கள் என்று கேட்க அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

அகத்தியர், அத்திரி, வசிட்டன், பிருகு, ததீசி, சரபன், பராசரர் ஆகியோர் என்றனர்.

இதைக்கேட்ட தக்கன், இவர்கள் சிவனைப் பெரிதாக மதித்தவர்கள். இவர்களை ஒரு கை பார்க்கிறேன் என்று கோபித்தான்.

திதீசிப் படலம்

இப்படி இருக்கும் போது திதீசி முனிவரும் வந்தார். அவரை கண்டதும் சிவனை மதிக்காமல் நம்பக்கமாக இவர் வருகிறார் என்று எண்ணி அவரை வரவேற்றான். திதீசி முனிவர் தக்கனைப் பார்த்து என்னை ஏன் அழைத்தாய் என்று கேட்கத் தக்கன் கூறுகிறான்.

சிவன் எனது மகளை மணந்தார். பின் மறைந்தார். எனது மகள் பின்பு தவஞ் செய்ய வந்து கூட்டிச் சென்றார். அவளைத் தன் வயப்படுத்தி விட்டார். நான் எனது மகளைக்காண ஆசைப்பட்டுக் கைலைக்குச் செல்ல அவர்களைப் பார்க்கவிடாது அவரும் அவளும் தங்கள் ஏவலாளர் மூலம் தடுப்பித்தனர். எனது தந்தையாகிய பிரமன் யாகஞ்செய்தார். அவர் சிவனுக்குக் கொடுத்த அவினையான் தருக்க நந்தியை அனுப்பி யாகத்தைக் குளப்பியது மல்லாமல் எனக்குச் சாபமும் இருவித்தார். இதற்கு அஞ்சி ஒருவரும் யாகம் இன்று காறும் செய்தில் யான் சிவனை அவமானப்படுத்துவற்காக யாகம் ஒன்று செய்கிறேன். அது காரணமாகவே உங்களை அழைத்தேன் என்றான்.

இதைக்கேட்ட ததீசி, புண்ணிய வழியிற் போகாது கெடப்போகின்றான் இவனென எண்ணிச் “சிவனை மறக்கலாமா? சிவன், தானே முழுமுதற்கடவுள்” என்றார். இதைக்கேட்ட தக்கன், யான் பிரமாவை முதலாக வைத்து யாகஞ் செய்யப்போகிறேன் என்ன, அவர், பிரமா சிவனது ஆணையைச் செய்பவர் என்ன, அப்படியாயின் விஷ்ணுவை என்ன, அவரும் அப்படியே என்ன உருத்திரரை முதலாக வைப்பேன் என்னச் சிவனடியாரும் உருத்திரரே உருத்திரர் என்ற பெயரைக்கொண்டு அவர்களைப் பெரியரென வேண்டாம் என்று மேலுங் கூறினார்.

சிவன் ஒருவரே கடவுள். மற்றவர் எவரும் உயிர்கள் இதை மறவாதே, என்றார். பிரமா உனக்குச் சிவனைப் பற்றிக் கூற அதை உணர்ந்து தவஞ்செய்து இந்தப் பேற்றைப் பெற்று இப்போது அச் சிவனை நினையாது யாகஞ் செய்யத் துணிகின்றாய். நீயும் நினது தந்தை முதலானவர்களும் கேடு அடைவீர்கள். நன்மை அடைய விரும்பினால் சிவனுக்கு அவினையக் கொடுத்து யாகஞ் செய்க என்றார்.

ததீசி உத்தரப் படலம்

இதைக் கேட்ட தக்கன் சிவனைப் பலவாறு இழித்தான். ஆமை ஓடு, பாம்பு, பிறை, யானைத்தோல், சாம்பர், முதலான இவைகளை அணிபவர் பரமனோ என்றான். இவ்வாறு கூறக் கேட்ட ததீசிமுனிவர் "நீ அறிவற்றுக் கூறுகிறாய். இதற்கு விடை, பிரமா விஷ்ணு இவர்களுள்ள இடத்திற் கூறுவேன் அப்போது தான் அவர்கள் உணர்வர். நீ விளங்கமாட்டாய், இருந்தாலும் சிவவற்றுக்கு விடை இப்போது கூறுகிறேன் என்று கூறத் தொடங்கினார்.

பன்றிக் கொம்பைச்சிவன் அணிந்தமை:-

இரணியாட்சன் பூமியைக் கௌலிப் பாதலத்துள் வைத்திருக்க விஷ்ணு பிரமாவின் நாசியில் ஏனமாகத் தோன்றித் தனது மருப்பால் அவனைக் கொன்று பின் தருக்கித் தானே பூமி, கடலைக் கலக்கச் சிவன் ஏனத்தில் மருப்பினை ஓடித்து மாடையாக அணிந்தார்.

ஆமை ஓட்டைச் சிவன் அணிந்தமை

தேவர், அசுரர் பாற்கடலை மந்தர மலையாற் கடையும் போது அம்மலை சரிய அது சரியாமற்றடுக்க விஷ்ணு ஆமையாகச் சென்று தனது ஓட்டாற்றுகினார். தேவர், அசுரர் கடைந்து அமிர்தம் உண்ணத்தலைப்பட்ட அவர்கள் தம்முள்ளே கலாம் விளைந்தனர். இந்த யுத்தத்தைத் தடுக்காது அகந்தையால் விஷ்ணு கடலை உளக்கித்திரியச் சிவன் ஆமையை மடக்கி அதன் ஓட்டை அணியாகப் புனைந்தார். பின்னர் விஷ்ணுவிடங் கூறினார். "நீ மோகினியாகச் சென்று அவுணரைக் கொல்க" என்று. இதன் பின்னர் தாருகா வனத்து நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுகின்றார்.

தாருகா வனத்தில் முனிவர் யாகஞ் செய்து அதையே மேலான செல்வம் என்று தருக்கியபோது, சிவன் விஷ்ணுவை மோகினிப் பெண்ணாக வரச் செய்து, தான்பலியேற்கும் வடிவுடன் அங்கு சென்றார். அங்குள்ள ரிஷிகளை விஷ்ணுவின் மூலம் மயக்கித் தான் அந்த முனிவர்களின் மனைவிமாரைக் காழறச் செய்தார். அப்பெண்கள் காழற்றுச் சிவனை அணைத்தற்குப்பலவாறு சொல்லி இரந்தனர். இப்பெண்களை

ஒருகலக்குக்கலக்கி வீதிவளியாகப் பிச்சாடன மூர்த்தியாகச் சிவன் வந்தார். இந்த முனிவர்கள், தம்மனைவிமாரின் செயல்க்கண்டு வெட்க முற்று அவர்களை ஆச்சிரமத்துக்கனுப்பினர். இவ்வளவு அவமானமும் தந்தவர் சிவன் என உணர்ந்து அவரைக்கெடுக்க யாகஞ் செய்தனர் அந்த யாகத்தில் புலி, மாண், மழு, பாம்பு, பூதர் இவைகள் தோன்ற அவைகளைச் சிவனை அழிக்க ஏவினர். அவைகளை எல்லாம் சிவன் அடக்கி யாண்டார். பின்னர் அக்கினியை அனுப்ப அதைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தினார். பின்னர் மந்திரத்தை அனுப்ப அதை உடுக்காக ஏந்தினார். பின்னர் சாபம் இட்டனர். அது அவரை அடையவில்லை. அதன்பின், முனிவர் யாதுஞ் செய்யமுடியாமல் தங்கோபந் தணிந்து பரவ இறைவன் அவர்களுக்கு அருள் செய்து தவஞ் செய்யப்பணித்தார். பின்னர் மால், பிரமா இவர்களை அவர்களது புரத்துக்கு அனுப்பித் தான் கைலையை அடைந்து உமையுடன் வீற்றிருந்தார். சிவன், பாம்பு, புலியாமை முதலான வற்றை அணிந்த வரலாறு இது எனக் கூறிப் பின்னுந் ததிசி முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்,

யானையுரி போர்த்தமை

கயமுகா குரன் பிரமனை வணங்கிப் பெருவலிமை பெற்றான். அப்போது அயன் சொன்னார். நீ சிவனை அணுகினால் இப் பெருவலி தொலையுமென்று அவன் அனைவரையும் மாய்த்துப் பூமியில் வந்து மக்களைவருத்த அவர்கள் காசியை அடைந்து விஸ்வநாதரைப் பணிந்தனர்.

அவன் அங்கு வந்து அவர்களை எதிர்க்க, இறைவன் பேருருக் கொண்டு கயமுகாசுரனைக் கொன்று அவனது தோலை யுரித்துத் தனது போரொளி கொண்ட உருவால் ஒளியிழந்த அனைவரதும் கண்கள் ஒளிபெற, அவ்வுரியால் தனதுருவை மறைத்தருளினார். இது சிவன் யானையுரிபோர்த்த வரலாறு என்றார் ததிசி. இன்னும் கேட்குதியென, அயன் சிரமேந்திய கதையைத் கூறத்தொடங்கினார்:-

மேருமலையில் பிரமாவும், விஷ்ணுவும் கூடி இருக்க முனிவர்கள் வந்து வணங்கினர். வணங்கி எல்லோருக்கும் பெரியவர் யார் என்று கேட்க அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் என்று வாதிட, முனிவர் பயந்து விலகினார். இவர்களின் போரை நீக்க, இறைவன் சோதி யாகத்தோன்ற, விஷ்ணு சிவனை இறைவனென உணர்ந்து வணங்கினார். பிரமா உணராதிருந்தார். அப்போது சிவன் தனது சோதி வடிவில் இருந்து பைரவக் கடவுளை உண்டாக்கிப்பிரமாவின் தலையைக் கிள்ளி இரத்தத்தையேற்றுப் பின்பு பிரமாவுக்கு உயிர் கொடுத்து, அண்டம் அனைத்துஞ் சென்று தேவர் உதிரத்தையும் ஏற்றுப் பின்னர் அவர்க்குயிர் அகாடுத்து, விஷ்ணுவையடைந்து அவரிடம் குருதி தருமாறு கேட்க அவர் நெற்றியில் ஒரு நாடியைப் பிடுங்கி அதில் இருந்து

வழியுங் குருதியைக் கொடுக்க பைரவக் கடவுள் ஏற்றார்.
இனித் ததீசி முனிவர் சிவன் வேற்றருக் கொண்ட கதையைக்
கூறுகின்றார்:-

இந்திரன் சிவனை வணங்கக் கையிலைக்குச் செல்ல இறைவன் வாயி
லில் பூதவடிவுடன் நின்றார் இவன் அவரை யார் என்று அறியாது
குலப்படையை விட, அது முறிந்தது. இவன் அவரை இனங்கண்டு
வணங்கச் சிவன் இவனுக்கு அருள் செய்தார். இந்த இந்திரனுடன்
யுத்தஞ் செய்யக் கொண்ட கோபத்தீயைக்கடலிற் போகவிட அது
ஒரு குழந்தையாக, அதைக்கடலரசன் எடுத்து வளர்த்தான். சலம்
வளர்த்தபடியாலும், கோபத்தில் (சலம்-கோபம்) இருந்து வந்த
படியாலும் அப்பிள்ளைக்குச் சலந்தரன் என்ற பெயர் உண்டாயது.
இவன் வளர்ந்து ஆற்றல் பெற்று அவுணகுடன் சேர்ந்து தேவரை
வருத்தினான். விஷ்ணுவுடன் எதிர்க்க விஷ்ணு பணிந்து இவனைப்புகழ்ந்
தார். பின்னர், இவன் இந்திரனை வருத்த இந்திரன் பயந்து சிவனிடம்
முறையிட்டான். அப்போது சிவன் இந்திரனைப் பயப்பேடல் என்று
ஒரு கிழப்பிராமண வடிவுடன் நிற்கச் சலந்தரன் அவரை அடையச்
சென்றான். அப்போது அறிவுள்ள அவரது மனைவி விருத்தை அவர்
சிவன். அவரை எதிர்க்க வேண்டாம் எனத் தடுக்கவுங் கேளாது சென்
றான். சென்று அக்கிழப்பிராமணரை அடைந்து நீ யார் என வினவ
அவர், யான் சிவனுக்குப் பக்கலில் வதிபவன் எனச் சலந்தரன் கூறு
கின்றான், “யான் தேவரை வருத்த வந்தேன். அத்தேவருக்கு அபயங்
கொடுக்கும் சிவனையும் எதிர்க்க வந்தேன் என்ன, நல்லது; எனப்
புகழ்வது போல இழித்து ஒரு வட்டத்தைத் தரையிற்சீறி அதைச்
சக்கரமாக்கி, அதைத்தூக்கு பார்ப்போம் என்று சொல்ல, அவன்
அதைக் கஷ்டப்பட்டுத் தூக்கித்தலையில் வைக்க அதனால் அவன் இரு
பிளவாகி இறந்தான்.

விருத்தை தனது கணவன் திரும்பி வராதபடியால் வருந்திப்
பயித்தியம் போன்று அங்குமிங்கும் உலாவி வரும்போது அவளது
அரண்மனைக்கு அருகில் உள்ள சோலையுள் வந்தாள். அப்போது அவள்
மீது ஆசைகொண்டு விஷ்ணு ஒரு முனிவர் வடிவுடன் அச்சோலையுள்
வந்திருந்தார். அவரது காவலர் இருவர் சிங்கவடிவில் அவளைத்தூர்த்த
அவள் பயந்து ஓடிவரும்போது இந்த முனிவரைத் தஞ்சம் புகுந்தாள்.
சிங்கங்கள் மறைந்தன. இவள் அந்த முனிவரிடம் தனது நாயகன்
வருவாரா? என்று கேட்க அவன் இறந்துவிட்டான் என்றார். அப்போது
விஷ்ணுவின் சேனத்தலைவர் இருவர் சூரங்கு வடிவுகொண்டு சலந்தர
னது பிளவுபட்ட உடலில் இருபகுதியையும் சுமந்து அங்குவர, அவள்
கண்டு மயங்கிவிழ, விஷ்ணு அவளைத்தடவி எழுப்பினார். பின்னர் சலந்

தரனது உடலை ஒட்டப்பண்ணி அதனுட்தான் புகுந்து எழுந்தார். அவள் தனது நாயகன் எழுந்தாளென மகிழ்ந்து, அவளை அணைத்தாள். விஷ்ணு அவளுடன் இன்பமார்ந்தார். இப்படியிருக்கும் போது சிவன தானையால் விஷ்ணு நித்திரை யாகினார். அப்போது விருத்தைக்கு அவளது கற்பின் தன்மையால் மாயனது மாயந்தெரியத் தனது கற்பு அழிந்ததே என மடிந்து விஷ்ணுவைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“சிங்கமாக வந்தவர்கள் உனது பகைவராக, நீ அரசனாகிக் குரங்குடன் திரிதி நீ எனது கணவனைப்போல வந்து என்னைச் சேர்ந்தனை. மாயையாற் பகைவர் உன்மனைவியைக் கொண்டுபோக நீ அவமான மடைக எனச் சாபமிட்டான். பின்னர் எரிமூட்டி அதனுட் புகுந்தி மக்க மால் அந்தச்சாம்பரைப்பூசி ஆருத்துயரடைந்தார் இவனது நிலையைத் தேவர் சிவனிடங்கூறக் கேட்ட உமைஇரங்கி ஒரு துளவ வித்தைப் பிரமாவிடங் கொடுத்து அதை விஷ்ணுவின் முன் இடுக எனப் பிரமா அதை விருத்தையின் சரம்பரிவிட்டு அமுதத்தை வாரக்க அது முளைத்து ஒரு பெண்ணாகியது. விஷ்ணு விருத்தையால் வந்தகவலையை நீக்கி அப்பெண்மீது காதல் கொள்ளப் பிரமா முதலியோர் விஷ்ணு வக்கு அவனைக் கடிமணம் சேய்து வைக்க அவர் அவளுடன் இன்ப மார்ந்தார்.

இந்தச் சலந்தரனை வெல்வதற்கு விஷ்ணு சிவன்கழலை ஏத்தும் போது தனது கண்ணை இடந்து அர்ச்சிக்கச் சிவன் ஒரு நேமியைக் கொடுத்தார். இதனால் விஷ்ணு நேமியான் எனப்பெயர் பெற்றார்.

இனி, இறைவன் ஏற்றின் மேல் வருங் கதையைத் ததீசி கூறுகின்றார்.

உலகம் அழியுங் காலத்தில் தானும் அழிய நேருமே எனத் தருமதேவதை பயந்து எருது வடிவு கொண்டு இறைவனை அடைந்து தனக்கு அழியா வாழும் தன்னை ஊர்தியாக ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும் வேண்ட அவர் அவ்வண்ணமே அருள் செய்தார். இது தருமத்தை இறைவன் வாகன மாகக் கொண்ட கதை.

இன்னும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எருதை இறைவன் ஊர்தியாகக் கொண்டார் :-

முப்புரங்களை எரிக்கச் சிவன் புறப்பட்டபோது, விஷ்ணு எருதாக அவரைத் தாங்கினார்.

இனி, விடத்தைச் சிவன் உண்ட கதையைத் ததீசி முனிவர் கூறுகின்றார் :-

தெடுங்காலமாக அவுணரும் தேவரும் சமர்செய்து எண்ணற்றோர் இறந்தனர். இதைக்கண்ட இரு பகுதியினரும் இறவாதிருந்து சமர் ஆற்ற விரும்பிப் பிரமாவிடம் யோசனை கேட்டனர். பிரமா அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு விஷ்ணுவிடஞ் சென்று விபரத்தைக்கூறி அவர் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் பருகினால் இறவாதிருக்கலாம் என்று யோசனை கூறி, மந்தரமலையை மத்தாகவும், மதியைத்தூணாகவும், வாசுகியைக்கயிறாகவும் உபயோகிக்கச் சொல்லி அந்தமந்தர மலையைப் பாற்கடலின் அடியில் தனது முதுகாலும், கையாலும் தாங்கினார். அவுணரும் தேவரும் இருபக்கத்திலும் நின்று கடைய வாசுகி தாங்க முடியாத வேதனையில் விடத்தைக்கக்க, அதுபாற்கடலிற்கேற்ற அதன் வெம்மை தாங்கமுடியாது தேவர் அசுரர் அஞ்சிஓட விஷ்ணு பாற்கடலினின்றும் வெளிப்பட்டு விடத்தை அடக்கப்போக, அவ்விஷம் அவருக்கு நீல நிறத்தை உண்டாக்க அதனால் அவரும் அதற்கஞ்சி முன்பு அஞ்சியோடிய தேவர் அசுரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு கைலையை அடைந்து, நந்தியம் பெருமானின் அனுமதியை வேண்டினார். நந்தி தேவர் அசுரர்களையும் தேவர்களையும் முன்வாயிலில் நிறுத்தி அவர்களின் தலைவர்களையும் பிரமா, விஷ்ணுவையும் கூட்டிக்கொண்டு மூலஸ் தானத்துக் கதவண்டை சென்று தேவர், அசுரர்களை அதில் நிறுத்தி. பிரமா விஷ்ணுவை மாத்திரம் சிவனுக்கு முன்னே கொண்டு போய் விட, அவர்கள் சிவனை வணங்கினர். அப்போது சிவன் விஷ்ணுவை நோக்கி உமது நிறம் நீலமாக இருப்பதேனென விஷ்ணு விபரத்தைக் கூறி அந்தவிடத்தை அடக்க வேண்டு மென்றிரக்கச் சிவன் தனது அணுக்கந்தொண்டருள் ஒருவராகிய சுந்தரரை, அதைக் கொணர்க என, அவர் அவ்விடத்தைக் கொணர்ந்து கொடுக்க, இறைவன் அதை ஒரு துளியாக ஆக்கித்தனது கையில் வைத்துக் கொண்டு இதை உண்ணவா? எறியவா? என்று கேட்கப் பிரமா முதலியோர் அதை உண்ணுங்கள் எனவேண்ட அவர் அதை உண்டு தனது கண்டத்துள் அடக்கினார்.

தேவர் முதலியோர் மகிழ்ந்தனர். அவர்களை, இனிச்சென்று கடையுங்களென்றார். விஷ்ணு சிவனைப்பார்த்து உங்களை, வணங்காமல் எமது அறியாமையால் முதற்கண் பாற்கடலைக் கடைந்தமையால் இந்த விடம் வந்து எங்களை வாட்டியது. இனி உங்களை மறவோம் எனக்கூறி விடைபெற்றுக் கடலைக்கடைய அமிர்தம், காமதேனு, கற்பகதரு, முதலியன தோன்ற அவைகளைத்தேவர் அனுபவித்தனர். அவுணர் பெண் ஆசையில் அவைகளை அநுபவிக்கவில்லை.

இதிக், கங்கையை முடிமேற் கொண்ட காதைத் ததிசி சொல்கிறார்

உமை விளையாட்டுக்குச் சிவனது கண்களைத் தனது திருக்கரங்களால் மூட, உலகெலாம் இருளாகக்கண்ட இறைவன் இரங்கித் தனது நெற்றிக் கண்ணைக் திறக்க, ஒளி உண்டாக அனைத்துயிரும் இன்புற்றன. இதைக் கண்ட இறைவி அச்சத்தால் தனது கையை எடுக்கப் பத்து விரல்களும் வியர்க்க அவ்வியர்வையை அம்மை உதற, வியர்வை ஆரூகப் பெருகக் கண்ட பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோர் சிவனிடம் முறையிடச் சிவன் நடந்த செய்தியைக் கூறி அந்த ஆற்றைத் தனது சடையிற் கரந்தார். உமையின் கரத்திற்குேன்றிய அப்புனித நீரிற் சிறிதளவு தங்கள் உலகங்களுக்குக் கொண்டு போக ஈந்தருள வேண்டுமென்றி ரக்கச் சிவன் அம்முவர்க்கும் சிறிதளவு அவர்கள் கையிற் கொடுக்க, அவர்கள் தங்கள் உலகிற்குக் கொண்டுபோயினர். பின்னர் பகீதரன் வேண்டச் சிவன் பிரமாவின் உலகிலுள்ள கங்கையை வாங்கித் தனது திருச்சடையில் வைத்து அதிர்சிறிதளவு பூமியில் விட்டார். அது தான் இப்பூமியில் உள்ள கங்கையாகும். விஷ்ணு, இந்திரன் நாடுகளில் உள்ளவை அங்கேயே இருக்கின்றன.

இனிச் சிவன் உமையைத் தனது பாகத்தில் வைத்திருக்குங் கதையைக் கூறுகின்றார் :-

பிரமா தோன்றிப் படைப்புத் தொழிலைச் செய்ய எண்ணிச் சனகன், சனத்தனன், சனாதனன், சனற்குமாரன் ஆகிய நால்வரையும் படைத்தபின் னேறு யாரையும் படைக்க முடியாமற் போகப் பிரமா மனங்கலங்கி விஷ்ணுவிடம் முறையிட விஷ்ணு இந்தவிடயம் தன்னால் ஆகாதெனப் பிரமாவுடன் சிவனை அடைந்து முறையிட்ட போது சிவன் அவர்களை எரித்துத்தனது இடப்பாகத்தை நோக்க ஒரு பெண் தோன்றினார். அப்பெண்ணைப் பின்பு தன்னுடன் சேர்த்து விஷ்ணு, பிரமா, சனகன் ஆகியரைத் தந்தார். பின்பு யான் என் அருளோடு சேர்ந்தேன் இனிப் பிரமாவின் செய்கை நிறைவுறும் என்று கூற அவர்கள் அம்மையையும் அப்பனையும் பணிந்து சென்றனர் பின்பு அனைத்துயிர்களையும் படைத்தார் பிரமா.

கயமுகன் உற்பத்திப் படலம்

இந்திரன் அசுரர்க்கிறையை வென்றதனால் அசுரர்க்கிறை மனம் நொந்து தனது குருவாகிய புகரை அடைந்து தனது குறையைக் கூறச் சுக்கிராச்சாரியார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :-

அரசே! அஞ்சவேண்டாம். பிரமாவின் மகனாகிய வசிட்டருடைய மரபில் வந்த மாகத முனிவர் இமயமலையிற் தவம் செய்கின்றார். அவரைக்கூடக் கூடிய ஒரு பெண்ணை நின்கூலத்தினிருந்து தெரிந்தெடுத்து

அனுப்பினால், வெற்றியடையக்கூடிய ஒரு பின்னை பிறப்பான் என, மகிழ்ந்த அசுரர்க்கிறை, தனது குலத்திலுள்ள விபுதையை அனுப்ப அவள் சென்று, தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் மாகதரைக்கண்டு அவர் தவத்தை மாற்றல் அரிதென்று அவரை அடையத்தானும் தவஞ் செய்தாள். அப்போது விதிவலியால் மாகதருக்கு முன்னே ஆண் பெண் யானைகள் சேருங் காட்சியை முனிவர் கண்டு ஆசை கொண்டு தானும் இன்புற எண்ணினார். இவரதெண்ணங் கண்ட விபுதை இதுதான் தக்க சமய மென்று அவரையடைய, முனிவர் நீர் யார்? என்ன, அவள் தனதெண்ணங் கூற, முனிவர் மகிழ்ந்து, நீ பெண்யானை வடிவெடு, என்ன, அவள் அவ்வடிவம் எடுக்க, இவர் ஆண் யானையாகிக் கட்டித் தழுவி மகிழ்ந்தார். இவர்களது சேர்க்கையால், கயமுகாசுரன் தோன்றினன். பெண் யானையின்மயிர் நுயிலிருந்து யானைமுகமுடையபலபிள்ளைகள்தோன்றினர் அவன் தலைமையில்பிள்ளைகள் அனைவரும் பல அழிவுகளைச் செய்தனர். தாயுந்தந்தையும் பயந்தனர். அப்போது விபுதையைப் பார்த்து இது என்ன? என, அவள் அசுரர்க்கிறை சொல்லி அனுப்பிய, வரவாற்றைக்கூற, முனிவர்தன்னுல் தேவர், மக்கள் வருந்தப்போகிறார்களே என மனநொந்து அப்பெண்ணைப் பார்த்துப் பெண்ணே! உனது அரசனது மனமெலிவு நீங்க, யான் செய்தவம் அழிந்து விட்டதே என மறுகிப் பெண்ணே! நீ செல்க என, அவள் அவரது பாதத்தை வணங்கிச் சென்றாள். அவள் சென்று அவுணர்க்கிறையை அடைந்து கூற அவன் மகிழ்ந்தான்.

முனிவர் முன்போலத் தவஞ் செய்யச் சென்றார். அப்பிள்ளைகள் கயமுகாசுரன் தலைமையில் உலக உயிர் அனைத்தையும் அலைவு செய்ய இதை அறிந்த அவுணர்க்கிறை சுக்கிரனைக் கயமுகாசுரனிடம் அனுப்பினார்.

சுக்கிரன் அவனிடம் சென்று அன்பனே! நான் உங்கள் குரு உபதேசஞ் செய்வதேதென, அவன் வணங்கினான். சுக்கிரன் உபதேசிக்கின்றான்.

“நீ வீணாகக் காலத்தைக் கழிக்காதே இந்தவலிமையும் உடலும் நிலையில்லை. இப்போதே அழியாவரம் பெற இறைவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்க எனச் சூரன், இதுகாறும் ஒருவரும் இதுபற்றிக் கூறவில்லையா! தவஞ்செய்யும் முறையைக் கூறுங்கள் என்ன அவனும் கூறினான்.

பின்னர் சூரன் இமையமலை சென்று நெடுப்பின் மேல் நின்று பல வருடந் தவஞ் செய்தான். இதைக்கண்ட தேவர் நடுங்கினர். அசுரர் மகிழ்ந்தனர். இறைவனும் மகிழ்ந்து அவன் முன் தோன்றி அழியாவரங் கொடுத்தார். வரம் பெற்றுவர அசுரேந்திரன், சுக்கிரன் ஆகியோர் அவனை ஆசீர்வதித்தனர். அவன் தேவரை வென்று பூமிக்கு

வந்து அசுரத் தச்சனால் இந்தியாவில் ஒரு நகரை ஆக்குவித்து அதற்கு மதங்கபுரம் எனப்பெயரிட்டான். கயமுகன் அப்புரதில் இருந்து ஆண்டான். இவன் அசுரேந்திரன் மகன். விசித்திரகாந்தியையும் மற்றுந், தேவர், நாகர் பெண்களையும் மணஞ் செய்தான். இந்திரன் முதலிய தேவர் தனக்கு முன்னே நாள்தோறும் வந்து, இருசுரங்களாலும், இருசெவிகளையும் பிடித்து, இருந்தெழும்பி வணங்கித் தம்பணிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ன, அவர்களும் பயந்து அவ்வாறு செய்தனர்.

துன்பமடைந்த இந்திரன், பிரமா, விஷ்ணுவுடன் கைலையில் சிவனிடம் முறையிட, அவர் தனது மகனை அனுப்பி அவனை அழிப்பதாக அருள், இந்திரனுடையர் ஆடிப்பாடினர்.

பின்னர் சிவன் உமையை அழைத்துக்கொண்டு தாருகா. னத்தை யடைந்து, அங்கே இருந்த மண்டபத்துட் சென்றார். மண்டபத்தி லும் எனும் எழுத்தை இறைவி நோக்க, அது ஆண், பெண் யானை வடிவெடுத்தப் புணரக்கண்ட இறைவி இது என்ன? என்று வினவ, இறைவன் பிரணவம் துப்படிச் சேருவெனது நின் அருட் பார்வை பட்டபடியால் என்றார். அப்போது இறைவன் அருளால் அங்கே யானை முகமுடைய ஒரு பிள்ளை வந்து விளையும், அம்மையையும் வணங்கியது. அப்பிள்ளைக்குப் பூதர்களையும் கணநாதர்களையும் துணையாக ஆக்கிக் கூட்டிச் சென்று கைலையை அடைந்து வாயிலில் காவல் காக்க விட்டுக் கோவிலின் உட்புகுந்து சிவனும் அம்மனும் வீற்றிருக்கத் திருமால் வந்து வணங்க அவரைப் பக்கத்தில் இருக்கி உமையைப் பார்த்துச் சூதாட வரும்படி அழைத்தார். அவரும் உடன்படச் சுந்தரர் சூதாடு கருவிகளைக் கொண்டார். விஷ்ணுவைச் சாட்சியாக வைத்து ஆடினர். சிவன் தோற்றுப்போனார். தோல்வியை ஏற்காது தான் வென்றதாகச் சொல்ல உமை ஒன்றும் பேசாது விஷ்ணுவைப் பார்க்க, விஷ்ணு சிவன்தான் வென்றதெனக்கூற, உமை கோபித்து விஷ்ணுவைப் பாம்பாகக் கடவை என்றார். விஷ்ணு பாம்பாகி மன நொந்து சிவனை கணங்கி, இச்சாபம் எப்போது நீங்கும்? என்ன, “நீர் இந்தியாவில் ஆலவன மென்ற இடத்தில் நிற்கும் ஆலமரப் பொந்தில் தவஞ் செய். எனது மகன் பிள்ளையார் அங்கே வருவார். அவரை வணங்க உனது முன்னை உருவடைவாய் என அருளினார். இதைக் கேட்ட முராரி அம்மரத்தை அடைந்து அதனுட்டலஞ் செய்தார்.

பிள்ளையார் பிறந்தருளினார் என்பதை அறிந்த பிரமா முதலியோர் கைலையை அடைந்து பிள்ளையாரை வணங்கித் தமது குறையைக் கூற, அவர் கயமுகனைக் கொல்ல நினைத்து ஒரு பூதனது தோளில் ஏறித் கயமுகாசுரனது தேயத்தை அடையக்கண்ட அவனைத் தமது அரனிடங்கூற, அவன் படையுடன் வந்து எதிர்த்தான். ஈற்றில்

பிள்ளையாரின் படையினர் வென்றனர். கோபங் கொண்ட கயமுகாசுரன்பிள்ளையார் முன் வந்து “நான் அழியா வரம் பெற்றிருள்ளேன். நீ உய்ய வேண்டு மெனில் ஒடித்தப்பு” என்றான். அப்போது பிள்ளையார்கூறுகின்றார்:-

கயமுகாசுரனே! “நீ இந்திரன் முதலிய தேவர்களை வருத்தாது அவர்களது நாட்டை ஆளவிடு. இல்லையேல் நீ என்னால் அழிவாய் உனக்கு அழியா வரந்தந்த எனது தந்தை உன்னை அழிக்கும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளார்.” என்றார் கேட்ட கயமுகாசுரன் கோபங்கொண்டு பிள்ளையாருடன் யுத்தஞ் செய்தான். ஈற்றில் பிள்ளையார் தனது கொம்பொன்றை முறித்து அவன்மேல் வீச அது அவனது மார்பைப் பிளந்தது அவன் மயங்கித் தேறிற் சாய்ந்தான். வழிந்த இரத்தம் ஆறாகப் பாய்ந்து காட்டில் ஓடியது. அப்படி ஓடிய இடம் இப்போதும் திருச்செங்காட்டங்குடி என அழைக்கப் படுகிறது. சோர்வடைந்த அசுரன் அழியாவரம் பெற்றான் ஆனபடியால் பெருச் சாளி வடிவுடன் பிள்ளையாரை எதிர்த்தான். யுத்தஞ்செய்ய ஒரு பூதனின் தோளில் வந்த விநாயகர் தோளினின்றும் இறங்கி இந்தப் பெருஞ்சாளியின் தோளில் இவரந்தார். இதைக்கண்ட தேவர் முதலியோர் அப்பனைத் துடித்தனர்-

இதைக்கண்ட அசுரேந்திரன் புள் வடிவுடன் இமயமலைக் குகையுள் ஓடி ஒளித்தான். பிள்ளையார், இறந்த பூதர்களை எழுப்ப அவர்கள் அசுரர்களை வருத்தி மீண்டனர். பின்னர் பிள்ளையார் திருச்செங்காட்டில் சிவலிங்கம் தாபித்து வழிபட்டார். இக்கோயிலுக்கு இப்போதும் கணபதில்வரம் என்னும்நாமம் வளங்குகிறது.

பூசனை புரிந்த பின்னர் பிள்ளையார், விஷ்ணு பாம்பு வடிவமாகி இறைவனை ஏத்தும் ஆலமாவனத்தை அடைந்தார்.

அனந்தன் சரப நீங்கு படலம்

பிள்ளையார் ஆலமாவனத்தை அடைந்தபையையேக் கண்ட விஷ்ணு அவரை வணங்க விஷ்ணுவின் பாம்பு வடிவம் நீங்கிச் சுய வடிவம் பெற்றார். பிள்ளையாரைப் பூசனை செய்து அவருக்கு நிவேதனமும் படைத்தார். அப்போது விஷ்ணு விநாயகரைப் பார்த்து அப்பனை மார்சுழிமாதம் (வில் நாமம் பெற்ற மாதம். வில்-தனு) அமாவாசை வந்து ஆறாம் நாளில் (பூர்வபக்சச் சட்டித் திதி) யான் வணங்க நீங்கள் அருளியது போல உங்கில் உள்ளவர்கள் இந்நாளில் வணங்கினால் அவரிடரும் நீக்கவேண்டு மென்ன அவருமதற் கிணங்கினார். பின்னர் பிரணவன் கையிலே சென்று சிவனை வணங்கித் தன்னிருக்கையை

அடைந்தார். பிரமா, விஷ்ணு முதலானவர்களும் பிள்ளையாரை வணங்கிய பின் நம்மிடஞ் சேர்ந்தனர். பிள்ளையார் அவ்விடம் வீட்டுப் போகுமுன், அங்கு நின்ற தேவர் அவரை வணங்கி ஐயனே! அக்கய முகாசுரனுக்கு நாங்கள் நேற்றிவரை தோப்புக்கரணஞ் செய்தோம். இதை உங்கள் முன் போட்டு வணங்குகிறோம் என்று சொல்லி வணங்கினர்.

இதைப் போல உலகோர் வணங்கவும், அவர்கட்கும் அருள் வேண்டுமென்றிருக்கப் பிள்ளையாரும் அதற்கு இணங்கி அருள் செய்தார். அருள் செய்து தேவர்களையும் அவரிடங்*னுக்குப் போக விடையிந்தார்.

பின்பு ததிசி முனிவர் தக்கனைப் பார்த்துத் தக்கனே! இதுகாறும் ஒம் எனும் மந்திர வடிவாகிய விநாயகருடைய வரலாறு கூறினேன். இனிச் சிவனுக்கு ஒரு குணம் வந்தது என்ன என்றார். அதை விபரிக்கிறேன் கேட்குதி எனக் கூறத்தொடங்கினார்.

சிவனுக்கு ஒரு குணம் வந்தமை

சிவன், பிரமா, விஷ்ணு ஆகிய இருவருக்கும் முறையே, ராசதம் சாத்வீகம் ஆகிய குணங்களைக் கொடுத்துத் தனக்கு உயிர்களை அழிக்கும் தமோகுணத்தைக் கொண்டார். எனத் ததிசி முனிவர் கூறினார். கேட்ட தக்கன் தமோகுணம் உடையவர் கல்லால் மரத்தின் கீழிருந்து அறம் உரைக்கவும் வேதஞ் சொல்லவும் இயலுமோ என்று கேட்கத் ததிசி கூறுகிறார் தமோகுணம் அவர் அழித்தற்றொழிவைச் செய்வதால் வந்ததே ஒளிய அவரது இயல்பான குணமல்ல. சீலமில்லாதவர்க்கு அவரதியற்குணம் அறிய முடியாது என்று மேலும் விளக்குகிறார். கொடையாளிக்கு ராசத குணமுண்டு. இது மாத்திர மல்ல மற்ற இருகுணங்களும் அவரிடம் இருப்பதைக் காண்கிறோம் அது போலவே சிவனிடம் தமோகுணம் மாத்திரந்தான் உடையதன்று.

விஷ்ணு கடலிடைத் துயில்வதால் தமோ குணமும், அவருக்கு அகந்தை இருப்பதால் இராசத குணமும், இருக்கவில்லையா? விஷ்ணு சிவனை வழிபட்டு ஞானம் பெற்றமையால் சாத்வீக குணமும் உடையவர், மேலும், அயல் நான் என அகந்தை கொண்டமையாலும், சிவனை உணர்ந்தமையாலும், தவம்பூசை செய்தமையாலும் முக்குணமும் உடையவராயினார்.

ஆனால் நாதனாகிய சிவனுக்கு விருப்பு, வெறுப்பு இல்லாமையால் அவருக்கு ஒரு குணமும் இல்லை எனவும் அறிக. இந்த மூன்று குணங்களையும் படைத்தவர் சிவன் என வேதம் கூறும் என்றார்.

மமதை கொண்ட தக்கன் இவைகளை மனமொன்றிக் கேளாது
 “என்ன தான் சொன்னாலும் நான் மனம் மாறேன்.” என்றான்.
 இதைக்கேட்ட ததீசி பெருங் கோபங்கொண்டார். அக்கோபத்தால்
 உலகெல்லாம் நடுங்கியதைக் கண்ட அவர் மனம் வருந்தி எழுந்து
 சிறுஸ்திரியாகிய தக்கனைப் பார்த்து, “நீர் செய்யும் பசம் அழிக
 நின்றோடு இங்குறையும் தேவரெல்லாம் அழிக; எனச் சபித்தார்.
 அங்கு நின்று பிராமணரைப் பார்த்து ஓ! பிராமணர்களே! நீங்கள்
 பாசத்தின் இடைப்பட்டு வருந்துக என்றார். அத்துடன், நீறு, கண்டிசை
 அடியவர் இவர்களை இகழ்ந்து நற்கதியடைய முடியாது வருந்துக
 எனவும் சாபமிட்டார். இவ்வாறு சாபமிட்டுத் ததீசி முனிவர் தன்
 இருக்கை சேரத் தக்கனது ஆற்றல், புகழ் எல்லாம் போயின.

தானப் படலம்

தக்கன் துன் நிமித் தங்களைக் கண்டான். அவனது மனைவியின்
 தாலி கழன்றதையுங் கண்டான். கண்டுங் கூட அவன் சிறிதுங் கலங்
 காது ஒரு யாகசாலையை நிறுவினான். நிறுவிக் காமதேனுவை நினைத்
 தான். காமதேனு மலைபோல உணவு பழம், பாக்கு, வெற்றிலை என்ப
 வற்றையுங்கங் கை, யமுனைபோலப் பால், தேன் இவற்றையுங் கொடுக்க
 அங்கு நின்று தேவர்கள் அவைகளைநிலமிசையுள்ள மக்களுக்குக் கொடுப்
 போமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டிருக்க அநேக பிராமணர் அங்கே
 வந்தனர். அவர்களை ஒழுங்காக இருத்தி அந்த உணவுகளை அவர்கட்கு
 கொடுக்க அவர்கள் உண்டு இது போன்ற இனிய உணவைக் கண்டி
 லேம் என வியந்தனர். அவர்கட்குப் பின்னர் பொன்னையும் அள்ளிக்
 கொடுத்தார்கள். பட்டாடைகளையுங் கொடுத்தனர். பெற்ற பொருட்
 களை எல்லாம் தலைமேற் சுமந்து கொண்டு சென்றனர்.

வேள்விப் படலம்

பின்னர், தக்கன் தான் ஆக்கிய யாகசாலையிலே வந்து நின்று
 தேவர்களையெல்லாம் பார்த்து நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களுக்குத்
 தேவையானவற்றையெல்லாம் நினைந்து யாகம் செய்யுங்கள்; என்ன
 அவர்களும் அப்படி யாகஞ் செய்தனர். அப்போது தக்கன் அவர்க
 ளது குண்டங்களுக்கு அண்மையில் வந்து அதில் உள்ள அவிக்கை உண்
 ணுங்கள் என்ன அவர்களும் அதனை உண்டனர். இறைவனை முதலாக
 வைத்துச் செய்யாத யாகமாதலால் அந்த அவிக்கெல்லாம் நஞ்சாகினை.

உமை வரு படலம்

தக்கன் சிவனை நினையாது விஷ்ணு, பிரமா முதலியோர்களோடு சேர்ந்து யாகம் செய்தலை நாரதர் கண்டு கைலைக்குச் சென்று சிவனிடம் சொல்லக்கேட்ட உமை, தனது தந்தையாகிய தக்கன் மதியிலாது செய்யும் யாகத்தைக் கண்டுரை விடையியுமாறு சிவனிடம் கேட்க சிவன் உமையே உன்மீது அவன் அன்பில்லாதிருக்கிறான்: போகவேண்டாம் என்ன, நான் ஒருமுறை பார்க்க விரும்புகிறேன் விடைபெறுங்கள் எனச் சிவனும் அதைக்கொடுத்தார். உமை பல சேடியர் புடைகுழி விமானமேல் ஏறி நந்தி, விடைமேல் முன்போக, தக்கன் யாகசாலையை அடைந்து விமானத்தில் இருந்து இறங்க தக்கன் உமையைக் கண்டு வெகுண்டான். அப்போது ஏன் அப்பா! என்மீது கோபம் கொள்கிறீர்கள்; உங்கள் இளைய பெண் பிள்ளைகளாகிய எமது தங்கைமாரிடமும் அவர்கள் கணவன்மாரிடமும் பேரன்பு வைத்துள்ளீர்கள். என்மீதும் எண்கணவர் மீதும் வெறுப்புக் கொள்கிறீர்கள் இது தகுமா? என்றார். அப்போது அவர்கள் என்மீது அன்பு காட்டுகிறார்கள் நீங்கள் அப்படி இல்லை அதனால் தான் இப்படிச் செய்கிறேன். எனது வளன், அவி எல்லாம் அவர்களுக்கே கொடுப்பேன். உங்களுக்கு ஒன்றும் தரேன். போய் விடு என்ன உமை கோபித்தார் அக் கோபம் அனைத்து உயிர்களுக்கும் வருத்த அருகில் நின்ற ஒரு சேடி கோபம் தணியும்படி வேண்ட அம்மை தணிந்து தக்கனைப் பார்த்து தக்கனே! என்னை இகழ்ந்ததைப் பொறுத்தேன். என் நாயகனை இகழ்ந்ததைப் பொறுக்கேன். அவர் நிற்குணர். மலமற்றவர். உயிர்களை அடுங்காலத்து மாத்திரம் தமோ சூனம் உடையவர்: என்றும் அக்குணம் உடையவர் இல்லையே. உயிர்களை அடுவதும் அவர்களுக்கு ஆயதல் அளிக்கவே! அது அருளின் பாற்படும் எல்லாவற்றையும் அழித்துப் பின்னர் அனைத்தையும் படைப்பவர் அவரே. அவரை நீ இகழ்ந்தாய். நீ உய்வையோ? நீ செழுக. உன்னைச் சேர்ந்த பிரமா விஷ்ணுக்களும் அழிக. எனச் சாபமிட்டு விமானமீது இவரந்து பரிசனர் புடைகுழிக் கைலை சேர்ந்து. விமானம் விட்டிழிந்து, நாயகனைப் பணிந்து "தலைவரே: தக்கன் உங்களை இழந்தான். அவனது யாகத்தை அழிக்குக" என வேண்ட அவர் ஒன்றும் பேசாது இருக்க, ஐயனே! நீங்கள் விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவர். அப்படி இருந்தாலும் அந்தச் சிறு விதியின் யாகத்தை அழிக்கவே வேண்டுமென இரந்து வேண்டினார்.

வீரபத்திரப் படலம்

தனது நாயகனாகிய சிவபெருமானைப் பார்த்து உமையம்மை தக்கனுடைய யாகத்தை அழிக்கவே வேண்டுமெனப் பணிந்து கேட்கச்

சிவன் தன் மனைவி தன்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பை வியந்து ஆயிரத் தலைகளுள்ள பெருவடிவு கொண்டார். பெருவடிவு கொண்டு தனது நெற்றியிலிருந்து வீரபத்திர வடிவம் ஒன்று தோன்றச் செய்தார். அந்த வடிவின் ஒவ்வொரு உறுப்புகளிலிருந்தும் பல வீரர்கள் தோன்றினர். அப்போது உமையும் வீரபத்திரை வடிவு கொண்டு வீரபத்திரரோடு சேர்ந்தார். வீரபத்திரை வடிவிலிருந்தும் பெண் வீரராகக் களைகள் பலர் தோன்றினர். இந்த வீரர்கள் யானை, குதிரை, புலி, சிங்க முதல்களுடையவர்களாய்ப் பல படைகளையும் ஏந்தினர். இப்படி எல்லோரும் வீரபத்திரருடனும், பத்திரையுடனும் போர்க் கோலங் கொண்டு தக்கன் யாகஞ் செய்யும் இடம் போகத், தக்கன் இவர்கள் வரவை அறிந்து தனது யாகசாலையைக் காக்கும் படி வீரர்களை அனுப்பினான். அந்த வீரர்களை வீரபத்திரருடன் சென்ற வீரர்கள் கொன்றனர்.

யாக சங்காரப் படலம்

வீரபத்திர வடிவுடனும் வீரபத்திரை வடிவுடனும் சிவனும் உமையும் சென்ற போது, அங்குள்ள தேவர் முதலியோர் அஞ்சினர். சிவனே உமையுடன் இவ்வடிவுடன் வந்ததேனென உணர்ந்தனர். இப்படி அவர்கள் நிந்த, வீரபத்திரர் யாக சாலையுட் புதுந்து தக்கனைக் கண்டு ஒரு வெற்றிக் கொம்பை எடுத்துத், எல்லோரும் வெருண்டனர். தக்கனும் முதற்கண் பயந்தான். பின்னர் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு வீரத்துடன் பேசுபவன் போன்று பேசத் தொடங்கினான்.

இங்கு வந்த காரணம் யாது? நீர் யாவரோ? என்ன வீரபத்திரர் சொல்கின்றார்:-

'தக்கனே! கேள், யான் சிவனது மகன்' அவருக்கு இந்த அவிப்பாகத்தைக் கொடு எனச் சொல்ல வந்தேன்'' என்னத் தக்கன் கூறுகின்றான். ''அவருக்கு அவியினைக் கொடேன் என்று, இதைக் கேட்ட நான்கு வேதமும் சூடிலையும் தக்கனுக்குக் கூறுகின்றன. தக்கனே! முதற் கடவுள் சிவனே. அவருக்கே உலகு முழுவதும் அவினையக் கொடுக்கிறது. நீரும் அவருக்கே கொடுக்க வேண்டும் என்றன. இக் கூற்றைக் கேளாது. தக்கன் இறம்புடன் இருப்பதைக் கண்ட வேதமும், சூடிலையும் அப்புறம் போக வீரபத்திரர் தக்கனை நோக்கி வேதம் கூறியதைக் கேட்டாரோ? என்னத் தக்கன் கூடலையிற் பேயுடன் ஆடுபவருக்கு அவினையக் கொடேன். என்றான். கேட்ட வீரபத்திரர், பிரமா விஷ்ணுக்களைப் பார்த்து இவர் கூறுவது உங்களுக்கும் சரியாகத் தெரிகிறதா? என்ன, அவர்கள் தக்கனுக்குப் பபந்து ஒன்றும் பேசாதிருக்க, வீரபத்திரர் ஆவேசங் கொண்டு மேருமலை போன்ற ஒரு தண்டாயுதத்தை

எடுத்துத் தக்கவின் மார்பில் அடிக்கத் தக்கன் குளறிக் கொண்டு வீஷ்ணுவுக்கு முன்னே விழுந்தான். பின்னர் வீரபத்திரர் பிரமாவின் தலையிற் குட்ட அவன் வணங்குபவன் போல வீரபத்திரரிட்காலடியில் விழுந்தான். மற்றத் தேவர்கள் அஞ்சி ஒளிப்பதற்கு இடமில்லாது அழுது கொண்டோடினர். பிரமாவின் மனைவியாகிய சரஸ்வதியின் மூக்கை, அறிந்தார். பின்னர் சந்திரனைக் காலாலுழக்கிச் சூரியனது பல்லை உதிர்த்தார். யமனது தலையை வெட்டினார். இந்திரன் பயந்து குயிலாக மேலெழுந்து பறக்க அவனது தலையையும் வெட்டினார். பின்னர் தீக்கடவுளின் கைகளையும் நாக்கையும் வெட்டினார். தீக்கடவுளின் மனைவியின் நாசியை நகத்தால் கிள்ளி எறிந்தார். நிருதியை தண்டால் அடித்தார். வருணனையும் காற்றையும் மாய்த்தார். உருத்திரர் கனாத் துரத்தினார், எச்சனது தலையைக் கிள்ளி எறிந்தார்.

இவைகளை எல்லாங் கண்ட தக்கன் எனது யாகமும் சிதைவதா! என ஏங்கிப் பின்வருமாறு சொல்லிப் புலம்பினான்.

எனது தந்தை பிரமாவினது சொற்படி யாகஞ் செய்து சிவனிடம் பெருவாழ்வு பெற்றேன். பின்பு அவைகளைத் தந்த சிவனை மறந்தேன் உமையை மகளாகப் பெற்றுச் சிவன் திருமணஞ் செய்ய அவரை மருகனென்று சிறிதாக நினைத்தேன். அந்தச் சிவனை இகழ்ந்து திரிந்தேன். எனது தந்தை சிவனை முழுமுதலாக வைத்து யாகஞ் செய்ய அதைத் தடுத்தேன். எனது மகள் சிவை என்னிடம் வர இகழ்ந்தேன். இப்போது வீரபத்திரர் வந்து அவியைச் சிவனுக்கு கொடு என்ன அதையும் கேட்காதிருந்தேன். ஐயையோ! நான் அழியுங் காலத்துக்குள்ள மனமுங் கெட்ட வழியில் நின்று விட்டதே, என்று குற்றயிராகக் கிடந்த தக்கன் நினைத்தான். பின்னர் ஒருவதற்கு ஓரிடமும் இல்லையே, ஓடினும் வீரபத்திரருக்கும், பத்திரைக்கும் அகப்படாமல் இருக்க முடியாதே என்றுரைந்தான். உணர்ந்து இனிப் பயப்பட்டு யாதும் பயனில்லை என்று பயப்படாதவன் போல வீரபத்திரருக்கு முன்னே நிற்பதே சரியெனச் சிந்தித்து அவருக்கு முன்னே நிற்க அவர் கருங்கோபங் கொண்டு தக்கனது தலையை வாளால் வெட்டி அது நிலத்தில் விழுமுன் அக்கினியை அதை உண்ணச் சொல்ல அக்கினியும் அத்தலையை உண்டது. இதைக்கண்ட தக்கன் மனைவி வேதவல்லியும் அவருடைய பெண் பிள்ளைகளும் ஐயோ எனக்கதறிவரப் பத்திரகாளி அவர்களைக் கொன்றார். பின்னர் வீரபத்திரருடன் வந்த வீரர்கள் அங்கு எஞ்சி நின்றவர்களை வெட்டி உதைத்து, எறிந்து, அடித்துத் தின்று, புணர்ந்து சொல்ல முடியாத சித்திர உதைகளை எல்லாஞ் செய்தனர்.

இப்படி வீரபத்திரர் எல்லாரையும் வருத்திக் கொண்டிருப்பதை விஷ்ணு பார்த்துக் கோபமுற்றுக் கருடனை நினைக்க, அதுவும் வந்தது அதில் இவரீந்து சக்கரப் படையுடன் வீரபத்திரரை நோக்கி வந்தார். அப்போது சிவபெருமான் ஒரு பெரிய தேரை வேதமாயிய குதிரைகள் பூட்டி யபடி அனுப்ப அது ஆகாயத்திலே வந்த போது யாகசாலையில் மயக்கந் தெளிந்திருந்த பிரமா கண்டு இது தான் தக்க சமயமென்று அத்தேரில் வலவகை ஏறி அதைச் செலுத்தி வீரபத்திரர் முன் வந்து ஐயனே! இது உங்களுக்கு இறைவன் அனுப்பியது இதில் இவரீந்தருளுங்கள் என வேண்ட அவர் பிரமா மீதுள்ள கோபஞ் சிறிது குறைந்து அதன் மீதேறினார்.

யுத்தந் செய்ய வந்த விஷ்ணுவுடன் வீரபத்திரர் சேனை மலைய, விஷ்ணு அச் சேனைகள் மீது அம்பு செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது வீரபத்திரர் தேர்மீது அங்கு வர அவரைப் பார்த்து விஷ்ணு கேட்கின்றார்.

சிவனை மதியாத தக்கனைக் கொல்லலாம் ஆனால் ஒரு குற்றமும் செய்யாத மற்றத் தேவர்களை ஏன் வருத்துகிறீர் என்று கேட்டார். அப்போது வீரபத்திரர் விடை கூறுகிறார்.

சிவனை மதியாத யாகத்திற் பங்கு கொண்டு அவையை நுகர்ந்தவர்களைக் கொன்றேன் உம்மையும் கொல்லேன். யுத்தஞ் செய்யின் செய் என்ன, விஷ்ணு யுத்தஞ் செய்ய, வீரபத்திரர் விஷ்ணுவின் நெற்றியை அம்பாற்றாக்க அவர் சோர்வுற்றார். சோர்வு நீங்கிய பின் போரிடுக என்னச் சோர்வு நீங்கிப் போரிடவர வீரபத்திரர் மாயனது வில்லையும் ஊரீதியின் சிறையினையும் வெட்டி வீர்த்தினார். விஷ்ணு சக்கரத்தை விட அதையும் நீக்க, விஷ்ணு பல கண்ணன் வடிவுடன் எதிர்க்க அவைகளை நெருப்புக் கண்ணால் நீக்கினார். பின்னர் வாளால் வீச, வீரபத்திரர், 'ஓ' என்று ஊங்காரஞ் செய்ய விஷ்ணு செயலற்று நிற்க வீரபத்திரர் பின்னுங் கோபமுற ஆகாயத்தில் என்ன கருதியோ மாம் அறியோம். இறைவன் "கோபந் தணி" என அசரீரியாகக் கூறக் கேட்ட வீரபத்திரர் செற்றம் நீங்கப் பாகனாகிய பிரமா வீரபத்திரரை வணங்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

ஐயனே! அறிவிலாத தக்கனது யாகத்தில் நான் மதியினமாகச் சேர்ந்திருந்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்க என, வீரபத்திரரும் பொறுதேன் என அருள் செய்வதைக் கண்ட விஷ்ணு இது தான் தக்க தருணமென்று வீரபத்திரரைப் பார்த்து ஐயனே! நானும் அறிவற்றவனாகிய தக்கனின் யாகத்தில் சேர்ந்தமக்களாக, உங்களால் இந்தத் தண்டனையைப் பெற்றேன். நீதியைத் தான் நீங்கள் செய்துள்ளீர்கள் உங்களிடம் ஒரு குறையும் நாங்கள் கூற முடியாது. சிவனுக்கு அழித்

ததல், கோபம், இன்பம், ஆண்மை என நான்கு சக்திகள் உள். அழித்தலை ஐயையும், கோபத்தைக் காளியும், இன்பத்தைக் கவுரியும், ஆண்மையை யானும் செய்கின்றோம் ஆகவே சிவனுக்கு மனைவியாம் உரிமையுடையவன் யான். யான் இப்போது உங்களுடன் செய்த போரில் இழந்த எனது திகிரியைச் சிவன் கழலை ஏத்தி அவர்மூலம் விரைவாகப் பெறுவேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டுமென இரக்க, அவரும் மன்னித்தேனென அருளி முடிவதற்குள், சிவன் உமையுடன் காட்சி கொடுத்தார்.

உமை அந்த யுத்த களத்தில் தனது தந்தையும், மற்றும் தேவர்களுக்கு சிதறிக் கிடந்தமையைக் கண்டு, ஐயனே! இவர்களை எல்லாம் அழிக்க என உங்களை வேண்டியதால் உங்கள் தனயன் மூலம் இவர்களை அழித்தீர்கள் ஆனால், உலகம் என்னாலே தான் இறந்தவர்களென்னப் போகிறதே. ஆதலால் இவர்களை எழுப்ப வேண்டுமென வேண்ட இறைவன் பயிர்வ மூர்த்தி மூலம் எழுப்பினார். எழுந்த முனிவர், தேவர் ஆகாயத்திலே சிவன் அம்மையுடன் காட்சியளிப்பதைக் கண்டு பயந்து ஐயனே! உங்கள் அருளால் உய்ந்தோம். உங்களை மதியாமல் தக்கனுடன் சேர்ந்த குற்றத்தைப் பொறுக்க வேண்டுமென இரக்க, அவரும் தணிந்தோம் எனத் தேவர் முனிவர் ஆடிப்பாடி இறைவனை ஏத்தினர்.

அப்போது பிரமா, தனது மகன் தக்கன் மாத்திரம் அங்கு இல்லாமையைக் கண்டு சிவனை வணங்கச் சிவன் கருணை செய்ய, இக்கருணை நோக்கினைக் கண்ட வீரபத்திரர் பானாகம்பன் மூலம் தன்னது குறையுடலை எடுப்பித்துச் சிவனைப் பழித்தவர் பழிப்பான உடல் பெறுவர் என்பதைக் காட்ட ஆட்டுத் தலையைப் பொருத்தி அவனை எழுப்ப, அவன் சிவனைக் கண்டு அஞ்ச, இறைவன் "அஞ்சாதே" என அருளினார்.

அப்போது உமையம்மை வீரபத்திரருடன் நின்ற வீரபத்திரையை, முன்பு தெய்வானை அம்மைக்கு முதுகு தடவியது போலத் தடவி ஆசிரிவித்தார்.

பின்னர் சிவன் பிரமா முதலியோர்களைப் பார்த்து இவைகள் எல்லாம் உங்கட்கு வந்தமை முன் தீவினையினால் என்பதை உணர்க என்றும் இனி இரங்க வேண்டாம் என்றுங் கூறி வீரபத்திரர், வீரபத்திரையுடன் பக்கத்தில் வர நந்தியுன் செல்லச் சிவன் உமையுடன் புறப்பட்டார். புறப்பட்டுக் கைகையில் இருந்து வீரபத்திரருக்கும் பத்திரைக்கும் வானுலகிற்கும் அப்பால் ஒரு உலகை அளிக்க அவர் தம் மனையுடன் சாரதர் புடை குழ இனிதமர்ந்தார்.

அடிமுடிதேதி படலம்

ஆட்டுக் கடாத் தலையுடன் நின்ற தக்கனை அவனது தந்தையாகிய பிரமா பார்த்து, மகனே! உன்னுடைய நிலையைப் பார்க்க எனக்குப் பெரும் வேதனையாக இருக்கிறது. நான் உனக்குச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் கேளாது இக்கதியை எய்தினாய். தேவர் முனிவர் எல்லோருக்கும் பெருங் கேட்டை உண்டாக்கி விட்டாய். இது விதியின் பயன் எனது மயக்கத் தாலேதான் கூடவுளை மறந்து கெட்டுப் போகின்றனை அவை மாத்திரமல்ல, நான் கூட இந்த மயக்கத்தாலே பல கேட்டினை எய்தினேன். இனி நீ, சிவனைக் குறித்துப் பூசனைபுரிந்தால் அவர் உனக்கு அருள் புரிவார் என்று கூறத் தக்கன அப்படியே செய்கிறேன். என்று, பிரமாணைப் பார்த்துத் தந்தையே! நீங்கள் முன்பு மயக்கத்தால் இடர்ப்பட்டதெனக் கூறினீர்கள். அதையான் அறிய விரும்புகின்றேன் சொல்லுங்கள் எனப் பிரமா தான் மயக்கத்தால் செய்த செயலைக் கூறத் தொடங்கினார்.

பிரளய காலத்திலே பூமி பாதாளஞ் செல்ல, அப்பூமியைப் பன்றி வடிவுடன் சென்று விஷ்ணு கொம்பினால் எடுத்து வந்து இறுமாப்புடன் அமுதக் கடலில் ஆவியைப் பித்திரை பெய்ய யான் பூமியில் உள்ள உயிர்களைப் படைத்த கொடுக்காள், அந்த விஷ்ணுவைத் தட்டி யெழுப்ப அவர் என்னைப் பார்த்துத் தனது மகனே என என்னை அழைக்க யான் சினந்து நான் தான் பிரமம் நான் உனக்குத் தந்தை எனக் கூறினேன். அதற்கு பின்வருமாறு ஆதாரமுங் காட்டினேன்.

எரியில் இருந்து இறைவன் தோன்றினால் அந்த எரி சினனுக்குத் தந்தையா? தூணில் இருந்து விஷ்ணுவாகிய நீ தோன்றினால் அத்துண் உமது தந்தையாகுமா? அது போல, உனது உந்தியில் இருந்து யான் தோன்றியதற்காக, உமக்கு யான் மகனாகத் தப்படி? எனக் கேட்டேன் அத்துடன் பிருகு முனி சொன்ன சாபத்தால் விஷ்ணுவாகிய நீ, பல பிறவி எடுக்க நேரிட்டது. அப்பிறவியை உமக்குக் கொடுக்க யான் தொழிற்பட்ட படியால் எனது கையுஞ் சிவந்திருப்பதைப் பார்க்குதி எனக் கூறினேன். கேட்ட விஷ்ணு என்னுடன் யுத்தஞ் செய்ய வர யானும் அவருடன் பொருதேன். நாங்கள் இருவரும் பல படைகளை வீட்டோம். ஒருவரை ஒருவர் வெற்றி பெற முடியவில்லை சுற்றில் விஷ்ணு சூர்ப்படையை விட யானும் சூர்ப்படையை ஏவினேன். எங்கும் தெருப்பு மயமானது உடல்கள் பல மாய்த்தன. தேவர் பயந்து கைலைக் கோடினர் இப்படி இருக்கும் போது, நாரத முனிவர் வந்து நீவிர் இரவீரும் யார் பெரியவர் என்பது கருதி யுத்தஞ் செய்கிறீர்கள் போல இருக்கிறது சிவப் படையை விட்டிருக்கிறீர்கள். அதைத் தந்த சிவனை மறந்து

போனீர்களே! அவரைத் தான் மறந்தாலும் அவர் தந்த படையை
விடும் போது அதைப் பெயரைக் கூடலா மறந்தீர்கள்! எப்படி இருந்
தாலும் யுத்தத்தை நிறுத்தாவிடின் அப் பரப்பொருள் உங்கள் முன்
நெருப்பு வடிவாகத் தோன்றுவார். எனக் கூறிப் போக, நாங்கள் பின்
னும் பொருதோம். தனது நிலையை உணர்த்தினாற்றான் நாங்கள் போரை
நிறுத்தவோம். என இறைவன் எண்ணி, மாசிமாதம் சந்திரன் குரி
யனுடன் சேரும் அமாவாசைக்கு முதனாள் நெருப்புக் குன்றாக எங்கள்
நடுவே தோன்ற யாங்கள் நடுக்குற்றோம். அப்போதும் நாங்கள் அகந்
தை நீங்காது இந்த அக்கினியின் அடியையும் முடியையும் யார் முதற்
காண்கிறோமோ அவரே பெரியவர் எனத் தீர்மானித்தோம் பின்னர்
விஷ்ணு பன்றியாக நிலத்தைக் கிண்டு அடிமைத் தேடச் சென்
றார். விஷ்ணு தேடிக்காணமுடியாது இளைப் படைந்து இறைவனை
நினைந்து யான் முடியைத் தேடித் தேடிக்களைப் படைந்தேன் அப்
போது அந்த அக்கினியின் நடுவிருந்து வெளிப்பட்ட சித்தர்பலர்
எனக்குக் கேட்டத் தக்கதாகப் பின்வருமாறு சொன்னார்கள்.

கடலுள் உள்ள மீனைத் தின்னும் அன்னமா, இறைவனது முடியைக்
காணக் கூடியது இதற்குப் புத்தியில்லையா? விஷ்ணு அடியைத் தேடிக்
காண முடியாது திருப்பி இறைவனை எத்திக் கொண்டிருக்கிறார், என்று
கூறினார்கள்.

இதைக் கேட்ட யானும் புத்திவந்து இறைவனை வணங்குவோம்
என மீண்டேன். மீண்டு விஷ்ணுவை அடைந்து யாமிருவரும் யுத்தஞ்
செய்தோம். நாரத முனிவர் சொன்னதையுங் கேட்டோமில்லை. இனி
மேல் நாங்களிருவரும் சிவனை வழிபட்டு அவரது தோற்றத்தைக் காண
போம் என்று கேட்க அவரும் இணங்க, யாங்கள் சிவனது வடிவை
ஆக்கிப் பூசனை செய்ய, இறைவன் எங்களுக்குக் காட்சிதர அவரைப்
பார்த்து, ஐயனே! யாங்கள் போரிட எங்கள் நடுவே அக்கினியாகத்
தோன்றி எங்களுக்கு நல்லறிவு தந்தீர்கள். நாங்கள் எந்திரம். நீங்கள்
எங்களை இயக்குபவர் வேதமும் அறிய முடியாத உங்களை அன்பின்று
யாம் அறிய முடியுமா? உங்களை உணரும் அறிவை எங்களுக்குத் தந்
தாற்றான் யாங்கள் உங்களைக் காண முடியும் அல்லாது காண மாட்
டோம் எமது பிழையைப் பொறுக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் எப்பிழை
யைச் செய்தாலும் பெற்றோருக்கு அது இனிதாக அன்றோ இருக்கும்
இருப்பை வல்லவன் ஒருவன் பொன்னுக்குவது போல எங்களுக்குப்
படைப்பு, காப்பு, ஆகிய தொழில்களைத் தந்து பெருமைப்படுத்தினீர்
கள் எங்கள் உயிரைப் பிணித்த கயிற்றை யாங்கள் அவிழ்க்க வல்
லோமோ? என்று இயம்பினோம்.

அப்போது இறைவன் எம் முன்தோன்றி நீங்கள் இரங்கவேண் டாம். உங்களுக்கு முன் யான் தந்த பதங்களைத் தந்தேன், எனக் கூறிப் பின்னர் உங்களுக்கு யாது வேண்டுமெனக் கேட்க, யாங்கள் அப்பனே! உங்கள் மீது பேரன்புடன் உங்கள் பாதங்களை மறவாத வரமீய வேண்டுமெனக் கேட்க, ஈந்து இமைப் போதில் அச்சோதி யுட் கலந்தார். பின்னர் அச்சோதி மேலிருந்து சுருங்கி ஒருமலையாகி யதைக் கண்டு, அம் மலையை வணங்கி எம் பதங்களையடைந்தோம். அந்த மலையே திருவண்ணாமலை. அச் சோதி தோன்றிய இரவே சிவராத்திரி. அன்றைய தினம் இறைவனை வணங்கிப் பலரும் உய்ந் தனர்.

ஆதலால் மகனே! சிவனது தியல்பை அறிந்தவரே உய்வடைவர் நீயும் சிவனை வழிபட்டு உய்தியைப் பெறுக என்றார்.

தக்கன் சிவபூசை செய் படலம்

தந்தையாகிய பிரமாவின் சொற்படி அவனது மகனாகிய தக்கன் காகியை அடைந்து மணிகர்ணிகை நதிக்கரையில் கோவில் அமைத்து அதனுட் சிவனைப் பிரதிட்டை செய்து வழிபடும் போது சிவன் வெளிப் பட்டு யாது வேண்டு மென்று கேட்க, ஐயனே! உங்களை மறவாத அன்பைத் தருப்படி வேண்ட அவரும் ஈந்தருளினார்.

பின்னர் தக்கனுடைய யாகத்தில் பங்குபற்ற வந்த பிரமா விஷ்ணு, தேவர்கள் அந்த யாகசாலையை விட்டு நீங்கி வானுலக அரசனாகிய சயந்தனைக் கண்டபின் தமது இடங்களை அடைந்தனர்.

இவ்வாறு தக்கனுடைய கதைகளை எல்லாம் இந்திரனாகியார் சூர னாற் பட்ட கஷ்டத்துக்கு மூல காரணமென்று வியாழ பகவான். சால்லக் கேட்ட இந்திர குமாரனாகிய சயந்தன் யாதொரு கவலையு மின்றி வானுலகை யாண்டான்.

கந்தவிரதப் படலம்

வானுலகைச் சயந்தன் ஆளப், பூமியை ஆண்ட முககுந்தச் சக் கரவர்த்தி வசிட்டரை அடைந்து கந்தவேள் விரதத்தைச் சொல்ல வேண்டுமெனப் பணிந்து கேட்க, வசிட்டர் கூறுகின்றார்.

வெள்ளிக் கிழமை விரதந்தான் முருகனுக்குரியது. அந்த விரதம் அனுட்டித்து வரம்பெற்றார் கதைகளைக் கேட்டுத் தி எனக் கூறுகின்றார்.

பகீரதன் என்னும் அரசன், அவனது நாட்டைப் பகைவன்கைப் பற்ற, அவன் மனைவி பிள்ளைகளுடன் வனஞ் சென்று ஒரு முனிவரை

யடைய, அவர் வியாழக் கிழமை ஒரு நேரமுண்டு வெள்ளி உபவாசம் இருந்து சனி ஒரு நேரமுண்டு இக்காலத்தில் முருகனை வணங்கு. அவர் அநுள்வார் என்ன, அப்படியே விரதமிருந்தான். முருகன் பகீர தனது பகைவனை அழித்து, அவனுக்கு அரசைக் கொடுத்தார்.

இன்னொரு உதாரணம் கேட்குதி என வசிட்டர் முசுருந்தனுக்குக் கூறுகின்றார்.

நாரத முனிவர் ஏழு முனிவர்களிலும் மேம்பாட்டைய எண்ணிப் பிள்ளையாரை வணங்கிக் கேட்கப் பிள்ளையார் பரணி நாளில் ஒரு வேளையுண்டு கார்த்திகை நாளில் ஒருமிடறு தண்ணீர் மாத்திரம் பருகி நித்திரை செய்யாது, அடுத்த நாள் பாறனைமுடித்துப் பகல் முழுவதும் நித்திரைகொள்ளாது முருகனை வணங்கினால் நீர்கேட்ட பெருமை கிடைக்கு மென்ன நாரதரும் அப்படியே செய்து தலைமைப் பதவி பெற்றார்.

இன்னும் ஒரு அத்தணன் இவ்விரதமிருந்து மனுவாகினான். வேறொரு அத்தணர் திரிசங்காகினான். இப்படிப்பலர் நன்மையடைந்தனர். இன்னும் தேவர், முனிவர் ஐப்பசி மாதச் சுக்கில பட்சத்தில் முதல் ஆறு நாட்களும் முருகனுக்குப் பூசை ஆற்றி ஒரு மிடறு நீருண்டு இழந்த தலைமையைப் பெற்றனர் இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட முசுருந்தன், அவ்வாறு பல நாட்கள் விரதமிருக்க முருகக்கடவுள் அவன் முன் தோன்றி உமக்கு எந்தவரம் வேண்டுமென்று வினவ, அவன் உங்கள் வீரமொய்ப்பன் முதலான வீரர்கள் எனக்குத் தம்பிமாராக வர அருள வேண்டுமெனக் கேட்க, அவரும் அருளித் தமது வீரத் தலைவனைப்பார்த்து முசுருந்தனுக்குத் துணையாசப் போங்கள் என்ன, அவ்வீரன், உங்களுடன் சேர்ந்து அவுணசேனைகளைக் கொன்ற யாங்கள், பானுவின் வழிவந்த சிறுமகனாகிய முசுருந்தனுக்குத் துணைவராகச் சென்று வழிபட மாட்டோம் என்று மறுத்துரைக்கக் கேட்ட முருகன் என்சொல் மறுத்தமையால் நீங்கள் மானுடராகி அந்த அரசனது சேனையாகிப் பின்னர், நோற்று என்னை அடைக என, அவர்கள் அஞ்சிப் பிழை பொறுத்தருள வேண்டினர்.

அந்த முசுருந்தன் கருவூரில் இருந்து அரசுசெய்தான் ஆடலம் மொய்ப்பன் (வீரலாகு) முதலான வர்களும் மானுடராகி அவனது சேனையாளராக இருந்தனர். அக் காலத்தில் அரம்பையர் பூமியில் உள்ள அரசர்களது பிள்ளைகளாகி வளர அவர்களை இந்த வீரர்களுக்கு மணமுடித்து வைத்தான். ஆடலம் புயத்தான் புட்பகந்தியை மணந்து சித்திரவல்லியைப் பெற்றான்.

அத்துடன் அனகன், சனகன் முதலிய ஆண்மக்களையும் பெற்றாள். இந்தச் சித்திரவல்லியை முசுருந்தற்குத் திருமணஞ் செய்து வைத்தான். ஏனைய வீரர்கள் ஒவ்வொரு அரம்பைப் பெண்களை மணந்து பல பிள்ளைகளைப் பெற்று மனுதலத்தைத் தோற்றுவித்தனர்.

இந்தச் சித்திரவல்லி ஒரு கிளியை வளர்க்க அக்கிளியை யமனது மனைவி விரும்பி அபகரிக்க, முசுருந்தன் வீரர்களை அனுப்பி அதைக் கைப்பற்றிச் சித்திரவல்லியிடங் கொடுப்பித்தான். இந்தச்சித்திரவல்லி கர்ப்பவதியாகிப் பழவகைக்கு ஆசைகொள்ள முசுருந்தன் பழங்களைக் கொணர மலைநாட்டுக்கு வீரர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் மலை நாட்டரசனை வென்று பழங்களைப்பெற்று அரசனிடங் கொடுக்க அவன் மனைவியிடங் கொடுத்தான், பின்னர் அவன் அங்கிலன்மனைப் பெற்றாள்.

இப்படி இருக்கும்போது வலாகரன் என்பவன் இந்திரனுடன் சமர் செய்ய வர அவனை வெல்ல முடியாமையைக்கண்ட இந்திரன், முசுருந்தச் சக்கரவர்த்திக்கு ஆட்போக்கி அழைத்துச் சேனைத்தலைவனுக்கே முசுருந்தன் வலாகரனது சேனைகளைக் கொன்று சூலிக்க. இந்திரன் வலாகரனைக் கொன்று அதனால் வலாரி என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்று மகிழ்வுடன் முசுருந்தனைத் தனது அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்று பெருஞ்சிறப்புறச் செய்தான். அங்கே பல நாட்கள் முசுருந்தன் இருந்தான். இந்திரன் தான் வணங்கும் சிவன், அம்மை, முருகன் ஒருசேர இருக்கும் கோவிலுக்கு வழிபட முசுருந்தனை அழைத்துச் செல்ல முசுருந்தன் அச்சிவபெருமானைப் பலவாறு புகழ்ந்து துதித்தான். அப்போது சிவன் அவன் முன் தோன்றிக் கண்ணன் இந்திரனுக்குக் கொடுத்த எனது வடிவாகிய சிவலிங்கம் இந்திரனிடம் இருக்கின்றது. அதைக்கொண்டுபோய் வழிபடு என்று முசுருந்தனுக்குக் கூறினார்; இந்திரனுக்குத் தெரியாமல். பின்னர் சிவன் மறைந்தருளினார்.

இந்திரன் பூசையை முடித்து முசுருந்தனுக்கு விரும்பளித்து வேண்டும் பொருட்சீனக் கொடுத்த வேறு யாது வேண்டுமெனக் கேட்க, முசுருந்தன் 'நீங்கள் வணங்கும் சிவலிங்கத்தைத் தர வேண்டும்' என்ன, இந்திரன் முசுருந்தச் சக்கரவர்த்திக்கு அந்தச் சிவலிங்கத்தின் சரிதையைக் கூறுகின்றான்.

ஒரு காலத்தில் கண்ணபிரான் சிவனை நினைந்து பலபகல் தவஞ் செய்தான். அப்போது சிவன் உமாதேவியாருடன் அவனுக்குக் காட்சி யளித்து உமக்கு யாது வேண்டும் என்று கேட்கக் கண்ணன், அப்போது 'பெரியபதியையும், செல்வத்தையும் தந்தீர்கள். எனக்குப்பிள்ளைப் பலன் தரவில்லையே, அதையீந்தருளுக என வேண்டிச்சின் உமக்கு ஒரு

மகளைத் தந்தோம் என்றார். அப்போது கண்ணன் சிவனை மாத்திரம் பணிந்தான். அம்மையை வணங்கவில்லை. அது கண்ட உமை, இவன் மாயவன், இவனுக்குக் காட்சி கொடுப்பது விரும்பக்கூடியதன்று. வாருங்கள் போவோம் என்ன அவரும் போனார்.

இதைக் கண்ட விஷ்ணு பயந்து, சிவன், உமை, முருகன் இம் மூவரும் ஒருங்கமைந்த சோமாஸ்கந்த வடிவினை ஆக்கி வழிபட்டார். அப்போது சிவன் அம்மையுடன் காட்சி தர, விஷ்ணு ஓடிச் சென்று முதற்கண் அம்மையை வணங்கிப் பின்னர் சிவனை வணங்கச் சிவன், அருள் புரிந்து அம்மையைப் பார்த்து இவருக்கு அருள்கவென, அம்மை விஷ்ணுவே! உமக்குப் பிள்ளை கிடைக்கும் ஆனால் அப்பிள்ளை எம்பிரான் நெற்றிக்கண் நெருப்பால் இறந்து பின் அருவாயும், உருவாயும் உலவும் என்று சிவனுடன் மறைந்தார்.

பின்னர் விஷ்ணு இந்தச் சோமாஸ்கந்த விக்ரகத்துடன் தன் பதிபுக்குறையும் போது விஷ்ணுமனதில் மன்மதன் தோன்றி வளர்ந்து சிவனது ஞானநிலையை அறிக்கப்போன போது அவரது நெற்றிக்கண் நெருப்பால் இறந்து, பின் அவன்மனைவி வேண்டியதால் அவளுக்கு உருவாயும், ஏனையோர்க்கு, அருவாயும் வந்தான். பின்பு விஷ்ணு இந்தச் சோமாஸ்கந்த வடிவத்தைத் தன் மார்பில் அணிந்து வழிபட்டு வந்தார்.

இப்படி இருக்கும் போது இந்திரனாகிய எனக்கும் மற்றுந் தேவர்க்கும் வாற்கலி என்னும் அசுரன் கொடுமை செய்ய அவனை அழிக்க வேண்டி, யான் விஷ்ணுவிடம் முறையிட அவர் பயப்பட்டுலென்று தனது மார்பிலணிந்த இந்த சோமாஸ்கந்த வடிவினைத்தர யான் அதைச் சீரமேற் கொண்டேன்.

பின்னர், விஷ்ணு நாவலந்தீவை அடைந்து தில்லையில் நடராசப் பெருமானை வணங்கும்போது நான்கு மாதம் மெய்மறந்த நிலையாகிய துரியாதீத நிலையிற் கிடந்து இறையருளால் சாக்கிர நிலைபெற்று நித்திரை விட்டெழுந்தவர்போல எழுந்து சிவனருள் பெற்று வாற்கலியைக் கொன்று எனக்குய்வு தந்தார். விஷ்ணு தந்த இத்த விக்ரகத்தை யான் எனது விருப்பில் தர இயலாது. அவர் விருப்பப்படியே தரவேண்டு மென்ன, முசுருந்தன் பாற்கடலுக்குச் சென்று அங்கு பள்ளிகொள்ளும் விஷ்ணுவின் அருள் பெற்றுத் திரும்பி இந்திரனிடம் வர அவன் அந்த விக்ரகத்தைக் கொடுக்க மனமில்லாதபடியால் தெய்வத் தச்சன் மூலம் அது போன்ற ஆறு வடிவங்களை ஆக்குவித்து முசுருந்தனிடம் ஒன்றையெடுக்கவெனக் கூற, விஷ்ணு வழிபட்ட விக்ரகம் இவையன்று என இறைவன்கூற, இந்திரன் உண்மையான

சோமாஸ்கந்த வடிவினைக் காட்ட, இந்திரனுக்குத் தெரியா எண்ணம் சிலன், இந்த வடிவியே பெற்று வழிபடு எனக்கூற முசுகுந்தன் அந்த வடிவினைப் பெற்றான். அத்துடன் மாயனால் ஆக்கிய ஆறு, அது போன்ற வடிவங்களையும் கொடுக்க, முசுகுந்தன் அவைகளைப் பெற்றுத் திருவாரூர்க்கோவிலில் விஷ்ணு வழிபட்ட சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைப் பிரதிட்டைசெய்து வழிபட்டான். மற்ற ஆறு வடிவங்களையும் கடனாக, நள்ளாறு, கானாயல், கோளரிபூர், வாய்மியூர், மறைக்கானம் ஆகிய இடங்களிற் குடித்தான்.

இந்திரன் தான் வழிபட்ட மூர்த்தியை முசுகுந்தனுக்குக் கொடுத்த பாவத்தால் திருவிழந்து பொன்னாட்டிலிருந்தும் நீங்கிப் புலையருவந்தாங்கி பசிமீதூர்ந்து கமலையெனும் ஊரடைந்தான். இது நிற்க முசுகுந்தன், விஷ்ணு வழிபட்ட மூர்த்திக்கும் மற்ற மூர்த்திகட்கும் எல்லோரையும் அழைத்துப் பெருவிழா எடுத்து வழிபட்டான். இந்திரனும் இந்த வடிவங்களை வழிபட்டு மானுட யாக்கை நீத்துப் பொன்னுலகு சென்று இந்திரனாகியாண்டான்.

முசுகுந்தன் தனது அரசை அங்கிவன்மன் என்ற தனது மகனுக்குக் கொடுத்துக் கைலை சென்று இறைவனுடன் இரண்டறக்கலந்தான்.

இதன்பின், முசுகுந்தனது சேனாவீரர்களாக அவதரித்தவர்களாகிய விறல்மொய்ம்பன், ஆடலம் புயந்தன், முதலாயவீரர்கள் தம் பிள்ளைகளை அழைத்து அங்கிவன்மனுக்குத் துணையாக இருத்தித் தாம் தலம் செய்து முருகனருள் பெற்று, மானுடயாக்கை நீத்துத்தேவ உருவடைந்து முருகனது பாதுகு சேர்ந்தனர்.

ஆகையால், முருகனைக் குறித்து விரதமிருப்பவர்கள் நினைத்தவைகைகூடித் தேவரும் போற்ற வாழ்வரென்று முசுகுந்தனுக்கு வசிட்டர் சுந்தவிரதச் சிறப்பைக் கூறி நிறைவாக்கினார்.

வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்

தொண்டை நாட்டில் மேற்பாடி என்ற ஊரில் ஒரு மலையுண்டு. அம்மலை சிவனது திருத்தோற்றமுடையது. அம்மலையிற் சிவமுனி தவ மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார். அவருக்கு முன்னே ஒரு அழகிய மான் வர அதனிடத்தாசைகொண்டு அதைப்பார்க்க அது கருப்பமாகி, மலை மேலேறிச் சென்று வேடுவப் பெண்கள் வள்ளிக்கிழங்கு அகழ்ந்தெடுத்த குழியன்னை சென்று அதனுட் கிடந்து ஒரு பெண் குழந்தையை ஈன்றது. அப்பிள்ளை தன் குலத்துப்பிள்ளை அல்லவென மருண்டு அம்மான் விலகி ஓட. அப்பிள்ளை அழுதுகொண்டிருக்க, அம்மலை

நாட்டைச் சேர்ந்த சிற்றூருக்கு அரசனாகிய நாமவேல்நம்பி தன்மனைவி பரிசனருடன் அவ்விடம் வந்தான். வந்தவன் ஒருபிள்ளை அழுஞ் சத்தங் கேட்டுச் சென்று பார்க்க ஒரு குழிநடுகண் ஒரு அழகிய பெண் குழந்தை கிடப்பதைக் கண்டு ஆசையுடன் அதைத் தூக்கித் தன் மனைவியிடம் கொடுத்தான். அவள் அப்பிள்ளையை அன்புடன் ஏந்தித் தனது முலைப்பால் அருத்தினாள். பின்னர், வேட்டுவ அரசன் தன் மனைவி, பிள்ளைபரிசனருடன் தன்சிறுகுடி சேர்ந்தான். அவனுக்கு ஆண் மக்கள் பிறந்திருந்தனர். பெண்மகவு பெறுதற்குப் பெரிதும் ஆசை கொண்டவனுக்கு இப்பிள்ளை கிடைத்தமையாற் பெருமகிழ்வெய்தி ஒரு எருதைவெட்டி அதன் இறைச்சியைத் தன் சுற்றத்தவர்கட்கு வீருந்தளித்தான். முருகனை அழைத்து மறிவெட்டி விழாச்செய்தனர். அப்பிள்ளை வளர்ந்துவர அவனுடைய வயது வந்த சுற்றத்தினர் வந்து அப்பிள்ளையைப்பார்த்து வள்ளி அகழ்ந்தெடுத்த குழியில் இருந்து அப்பிள்ளையை எடுத்தமையால் அப்பிள்ளைக்கு வள்ளியெனப் பெயரிட்டனர். இந்த வள்ளியம்மையார் தொட்டிலைவிட்டுத் தவழ்ந்து சிறுநடை தடந்து சிற்றில் சுட்டி விளையாடி வளர்ந்து பன்னிருவயதடையத் தாய் தந்தையர் தினைப்புனங் காவலுக்கு அனுப்பினர். அங்கே கலணில் மாணிகேகக் கலையை வைத்து எறிந்து கிளி முதலாய பறவைகளையும் மான்முதலாய மிருகங்களையும் கலைத்துத் தினைப்புனத்தைக் காத்து வந்தார். அப்போது முருகன் சுந்தமாதனத்தில் இருந்தும் நீங்கித் தணிகை மலையில் வந்திருக்கக் கண்ட நாரதமுனிவர் வணங்கிப் பேரானந்தமடைந்தபின் ஐயனே! வள்ளியம்மையார் வள்ளிமலையில் தினைப்புனங் காவல் காக்கின்றார். இலக்குமியிலும் மேம்பட்ட அழகு டையவர், திருமாலுடைய மகளாக முன்பு இருந்தவர். இப்போது வேட்டுவ குலத்திற் பிறந்திருக்கிறார். உங்களை அடையவேண்டுமென்று பெருங்காதலுடன் இருக்கின்றார் என்று கூற, முருகன் நல்லது என மகிழ்ந்து நாரதரை அனுப்பி விட்டுக் காதல் நோயால் வருந்தி மானிட வடிவம் எடுத்து வேட்டுவக் கோலத்துடன் வள்ளிமலைக்கு வந்தார் வள்ளிமலைக்கு வந்தமுருகன் வள்ளியம்மையார் தினைப்புனங் காத்துக்கொண்டிருக்கும் பரணுக்கு அண்மையில் வந்து அம்மையைக் கண்டு காதல் கொண்டு பெண்ணே! உமது பெயர் என்ன? ஊர் எது? சொல்லாயாயின் உனது சிற்றூருக்குப் போகும் வழியைச் சொல் என்றார்.

இவ்வாறு கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, வள்ளியம்மையின் தந்தையாகிய வேடன் தனது ஏவலாளருடன் அங்குவர அவர்களைக் கண்ட முருகன் வேங்கைமரமாகி நின்றார்.

வந்தலேட அரசன் தனது மகளுக்கு வள்ளிக்கிழங்கு தினை மா, தேன், முதலியவற்றைக் கொடுத்துப் புதிதாக நின்ற வேங்கை மரத்தைக் கண்டு அதிசயப்பட்டான். மற்ற வேடர்கள் அதைத் தறிக்க நினைத்தபோது, தறிக்காது தடுத்துத் தனது மகளை அதுபற்றிக்கேட்க, அம்மை அது ஒரு புதுமைதான் என்றார். அரசன் அது நிறுத்தும் உமக்கு நிழலாக இருக்கும் என்று சொல்லிப் போனான். அவன் போன பின் மரவடிவை நீத்து முருகன் முன்பு எடுத்த காளை வடிவுடன் பெண்ணே! உன்னைத் திருமணம் செய்யப் பெரிதும் ஆசை கொண்டேன் என்ன, நீங்கள் உயர்குலத்தினர் என்னை மணத்தல் உங்களுக்கு அவமானம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது வேடர் தலைவன் வர, வள்ளியம்மையார் பயந்து முருகனைப் பார்த்து ஐயனே! கேடர் பொல்லாதவர்கள். ஓடுங்கள் எனக் கேட்ட முருகன் தன்பிது வள்ளியம்மையார் அன்புடையர் என்பதை அறிந்து மகிழ்ந்து, சந்நியாசி வடிவு கொண்டு வேடர் தலைவர் முன்னே செல்ல, அவன் அவரது பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி எங்கு வந்தீர்கள்? என்று வினவ, யான் உமது வரைக் குமரிதீர்த்தம் எனது மூப்பகல ஆடவந்தேன் என்ன, வேடர் தலைவன் நல்லது நீங்கள் நித்தமும் ஆடி எமது மகள் தமியள், அவளுக்குத் துணையாக இருங்கள் எனக் கூறித் தான் கொணர்ந்த வள்ளிக்கிழங்கு தேன், தினைமா இன்னவற்றை மகளிடம் கொடுத்துப் போக, முதியோராய் முருகன் வள்ளியைப் பார்த்து பெரிதும் பசியுடையேன் என, வள்ளி தேன் தினைமாவைக் கொடுக்க அதை ஏற்றுப் பின்னர், நீர் வேட்கையும் உடையேனென வள்ளியம்மையார் இந்த மலைக்கு அப்பால் ஏழு மலைகள் உள, அவைக்குமப்பால் ஒரு சுளையுண்டு அங்கு நீர் குடிக்கலாமென்ன முருகன் யான் முதியவன் வழியும் தெரியாது, வந்து காட்டுதி சுளையை என்ன, அம்மையார் கூட்டிச் சென்று காட்ட நீரைப் பருகிய பின்னர், நீர்பசியை நீக்கினாய். நீர்விடாயையும் நீக்கினாய், என் மோகத்தையும் நீக்கினால் எனது குறை அனைத்தையும் நீக்கினை ஆகுவாய் என்றார்.

இதைக் கேட்ட நங்கை சீறிச் சிரித்து, மேலான தவவேடத்துடன் நின்று, பொருந்தாத வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றாய். பால்போலத் தோன்றி விஷம் போலக் காணப்படுகின்றீர். கொய்தினையைக் காப்பவளாய் என்னைத் தவக் கோலத்தில் வந்த நீங்கள் தமுவ எண்ணிக்கும்பிடுகின்றீர்கள். இச் செய்கையை எமது வேடர் அறியின் தீதாக முடிந்து விடுமே. தினையைப் புட்கள் அழித்துவிடும். நான் விரைந்து போகின்றேன். நீரும் செல்லும் என, முருகன் தனது தமயனாகிய பிள்ளையாரை நினைத்தார். பிள்ளையார் யானை வடிவுடன் வர, வள்ளியம்மையார் திரும்பிக் குளறிக் கொண்டு ஓடிப்போய் முருகனுக்குப்

பின்னே நின்று அவரைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அப்பனே! இந்த யானையினின்றும் என்னைக் காத்தருள்க. எந்தையே நீங்கள் சொன்னபடி செய்வேன், என்று கூற யானையின் கொம்புக்கும் வள்ளி தனத்துக்கும் இடையில் வயிரத் தூண் போல நின்ற முருகன், பின்னையாரைப் பார்த்து அப்பனே! நீங்கள் வந்தபடியால், வள்ளியம்மையும் என்னைச் சேர்ந்தாள். யானும் புந்தி மயல் தீர்ந்தேன். நீங்கள் செல்லுங்கள் என்று விழுத்த, அவர் செல்ல, முருகன் வள்ளியை ஒரு கடிமணம் வீசுங் காவியனுட் கொண்டு சென்று தொல்லுருவங் காட்டிக் கலந்து கருணை செய்தார்.

வள்ளியம்மையார், பெருங்காதலுடன், பரவசமடைந்து நீங்கள் முன்னமே இந்த உருவைக் காட்டி என்னை முயங்காது இருந்தமைக்கு யான் என்ன குறையுடையேன் எனப் பணிய முருகன், தேவி! நீர் முன்னம் மாயனது மகளாகப் பிறந்து என்னையடையத் தவஞ் செய்ய, இப்படி வள்ளியாகப் பிறக்குதி யான் உன்னை அணைகிறேன் என்று இப்போதேனந்தேன் என அருள் செய்து, நீ தினைப்புனங் காக்க ஏகுதி, யானும் பின்னர் வருகிறேன் என்று செல்ல, அம்மை பணிந்து சென்றார்.

வள்ளியம்மையார் தினைப்புனத்தில் இருக்கும்போது, அயற் புனத்தில் இருந்து வந்த தோழி, வள்ளியின் உடல், மனத்தில் மாற்றம் இருப்பதைக் கண்டு தேற்றமுற்று, இப்புனம் அழிதர, எங்கள் ஏகினை என்றலும், அயலில் உள்ள சுணையில் நீராடச் சென்றேன் எனலும் இப்படியான மாற்றந்தரவல்ல சுணை உண்டோ? என்ன அம்மை தோழியைச் சுளித்து தோக்கி, என்னுடைத்தோழி என்று உனை நினைத்தேன். நீ பெரும் பழிப்புச் செய்கிறாய்'' இப்படிக்கதைத்துக் கொண்டிருக்க, முருகன் வேட்டுவக் கொலத்துடன் வந்து, யான் எய்த யானை ஒன்று வந்ததோ? என வினவ, தலைவனதும் தலைவியதும் கண்கள் கதைப்பதைக் கண்டு கொண்டு தோழி நிற்க, தலைவியண்டை சென்று நீதான் என்துணை; என் செல்வம்; எனக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுக்க வேண்டுமென்றிரக்கத், தோழி முருகனைப் பார்த்து வேட்டுவப் பெண்ணாகிய எம் தலைவியை உயர்குலத்து நீங்கள் ஆதரிப்பீர்களா? என்ன எனக்கு காதல் தந்தவரை இழி குலத்தவள் என்கிறாயே? எனக் கூறினார். அப்போது வேட்டுவர் வருவர் வந்தால் எம்மைத் தண்டிப்பர் போங்கள்; என்று கூற முருகன் பெண்ணே! இவளுடன் என்னைக் கூட்டாயாயின் இவளது உருவினைச் சேலையில் வரைந்து நான் மடலேறி உமது ஊர்த் தெருவில் உலாவருவேன் எனக் கூறத் தோழி பயந்து அப்பனே! நீங்கள் இச் சோலையுள் இருங்கள் எமது தோழியை அனுப்பு

கிறேன் எனக் கூறித் தலைவியிடஞ் சென்று முருகன் வந்தமை கூற, அம்மை அச்சோலையை அடையச் செவ்வேன் கட்டித் தழுவி இன்ப மார்ந்து, பெண்ணே! உமது சுற்றத்தவர் உன்னை நாடுவர். கடிதிற்போகுதி. நான் சென்று வருகிறேன் என்று போயினார். தோழி காந்தப் பூவை வள்ளியின் முடியிற் சூட்டி அவரைக் கூட்டிச் சென்றார்.

அக்காலத்தில் தினையும் முற்ற வேடுவரும் அதை அறுப்பதற்கு அங்கு வந்தனர். அவர்கள் வள்ளியம்மையாரைப் பார்த்து, அம்மா தினை முற்றிவிட்டது. தினைப்புனத்தைக் காத்துக் களைப்புற்றிருக்கிறீர்கள், உங்கள் இருக்கைக்கு வாருங்கள்என்ன, அம்மை மிகவும் மனம் வருந்திப் பின்னர் உடன்பட்டுத் தன்னிடம் சேர்ந்தார். அங்கே முருகனை நினைந்து நினைந்து, உள்ளம் வருந்தி உடலும் வாட்டமுறக் கண்ட வேட்டுவப் பெண்கள் இப்பெண்ணுக்கு மலையிலுள்ள சூர் தொட்டுவிட்டதென முருகனை அழைக்க முருகன் கலையில் வந்து இப்பெண்ணைத் தினைப்புனத்துத் தொட்டேன். நீங்கள் சிறப்புச் செய்தால், இவள் நோய் நீங்கும் என்றார். இப்படிச் சொன்னதைக் கேட்டதும் அம்மையின் அவசம் நீங்கச், செவிலித்தாய் முருகனைப் பரவினார். இதன்பின்னர் அம்மை தன் சிறுகுடியில் இருக்கச் செவ்வேன் தினைப்புனத்தில் பகல்முழுதும் அம்மையைத் தேடிக் காணாது நடுச் சாமத்தில் அம்மையார் இருக்கும் குரம்பையண்டை வந்து நிற்கத் தோழிகண்டு, அப்பேனே! துள்ளிரவில் இங்கு வருவது ஆகாது, இங்கு நீங்கள் கூடவும் இடமில்லை. எயினர் கண்டால் தீங்கு செய்வர், ஆனமையால் அம்மையைக் கூட்டிப் போதலே நல்லதென்று அவரை அவ்விடத்தில் நிற்கவிட்டு வள்ளியிடம் வந்து, அவரது காதல் நிலையைக் கூற, அம்மை உடன் போக்குக்கு உடன்படத், தோழி எல்லோருட்கு உறங்கிய நேரத்தில் மெல்லக் கதவைத் திறந்து, அம்மையைக் கூட்டிவந்து, அவர்முன் விட, அம்மை அவரை அன்புடன் பணிந்தார். பின்னர் அம்மையை முருகன் கையிற் கொடுக்க அவர் மகிழ்ந்தேற்றுத் தோழிக்கு நன்றி கூறி, அழைத்துச் சென்று, அழகிய சோலையுள் அவரைக் கூடி இன்புற்றார். இரவு விடியக் காலை தோன்ற வேடுவ அரசன் மனைவி எழுந்து பிள்ளையைக் காணாது எங்குத் தேடியும் காணாது இருகயிடம் வினவ அவர், அன்னாய்! தலைவியும், யானும் இரவு ஒன்றாக உறங்கினோம். இப்போது அவரைக் காணவில்லை. என்ன நடந்ததென யான் அறியேன் என்னுள். இச்செய்தியை எயினர் தலைவனுமறிந்து, வள்ளியைக் கூட்டிப்போன கள்வனைக் காண்பேன் என்று வில்லுடன் எழ, ஏனைவேடருந் தொடர, எங்குத்தேடியும் காணாராகிப் பின்னர் முருகன் அம்மையுடன் இருக்கும் பொதும்பரை அடைய, அம்மை முருகனைப் பார்த்து யாது செய்வோம்? என்று

கேட்கச் செவ்வேள், அம்மையே! பயப்பட்டு. குரனைத் தொலைத்த வேல் என்னிடம் இருக்கின்றது என்ன, அம்மையாதும் யோசிக்காது அவருக்குப் பின் நின்றார். சோலையை வளைத்த வேடர் தலைவன் இந்தக் கள்வன் எங்களுக்குப் பயமின்றி இருக்கிறானே! இவளது வலிமையைப் பார்ப்போமென்று அவருக்கு முன்னே வந்து அம்பை எய்ய, அவையெல்லாம் பூக்கள் போல அவர்மேற்பட்டன. வள்ளிகோபித்து அவர்களைக் கொல்லுங்களென்ன, முருகன் சிரித்தார். அப்போது அவருடைய கொடியாகிய சேவல் ஆர்ப்பரிக்க, அச்சத்தம் கேட்டு எயினர் எல்லாரும் இறக்கக் கண்ட அம்மை, வருந்த, அம்மையின் கருணையை அறிய ஆசை கொண்டு, சிறிது போது அவர் வாளா இருக்க, நாரதர் வந்து என்ன நடந்ததென வினவ, முருகன் வள்ளியைக் கண்டது முதல் வேடர் இறந்தமை வரை கூற, பெண்ணைப் பெற்றவனைக் கொன்று, பெண்ணைக் கொண்டுபோதல் சரியானதோ? என, “அதுசரியன்று தான்” என்று வள்ளியை எழுப்புக என்ன அவர் எழுப்ப, எல்லோரும் எழுந்தனர். அப்போது முருகன் தனது சுய வடிவு காட்ட எல்லோரும் பணிந்தனர்.

பின்னர் வேடுவர் முருகப் பிரானை வணங்கி ஐயானே! எங்களுக்குப் பழிவரக் கூடிய விதத்தில் எங்கள் மகளை நீங்கள் கள்ளமாகக் கூட்டி வந்துள்ளீர்கள். இப்பழி நீங்க, எங்கள் சிற்றூரில் எங்கள் குடிலில் வந்து எங்கள் மகளை விவாகஞ் செய்தருள வேண்டுமென்றிரக்க முருகன் இணங்கி வேட்டுவச் சேரிக்கு வந்து வேடர் தலைவன் குடிலில் மாப்பிள்ளையாகப் புவித்தோலில் வீற்றிருந்து, வள்ளியம்மையாரை நோக்க, அம்மை குறவர் கோலம் நீங்கி முன்னைய தெய்வக் கோலம் எய்தினார். வேடர் தலைவன் மகிழ்ந்து முருகப் பிரான் திருக்கையில் அம்மையின் கையை வைத்துப் பெருமானே! எமது மகளைத் தந்தோம் ஏற்றருள்க என்று நீர் சொரிந்து கொடுத்தான். முருகன் அம்மையை ஏற்றார். அப்போது சிவனும் அம்மையும் பிரமா, விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய தேவருடன் காட்சி கொடுக்க, முருகன் வேடர் அறியா வண்ணம் வணங்கினார். மற்றத் தேவர்கட்கும் உவகை செய்தார். பின்னர் அவர்கள் மறைய, நாரதர் மணச் சடங்கினைச் செய்தார்.

வேடுவர் பெண்கள் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் அறுகரிசி எடுத்து ஆசீர்வதித்தனர். பின்னர் வேடர் தலைவன் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் செந்தினை இடியும், தேனும், பழமும் வேறு கத்தங்களும் இலையிற் படைத்தான். அவர்கள் அவைகளை ஏற்றருள் புரிந்தனர். பின்னர், முருகன் வேடர் தலைவனைப் பார்த்து நீ. இச்சிற்றூரைத் தேவர் தொழ ஆண்டு எனது பதியை அணைக என்று, தானும், வள்ளியும் செருத்

தணியில் உறையச் செல்வதாகக் கூறிப் புறப்பட வேட்டுவப் பெண்கள் தங்கள் மகனைக் கட்டித் தழுவி வழியனுப்பினர். பின்னர் முருகன் மின்னலும், பரிதியும் போல வள்ளியுடன் வான்வழி சென்று செருத்தணியை அடைந்து தெய்வத் தச்சனால் முன்னமே ஆக்கப்பட்ட கோலிலில் வள்ளியம்மையுடன் இனிதமர்ந்தார். இதனால் இச்சகத்துயிர்கள் யாவும் இன்புற்றன.

இவ்வாறு அந்த மலையில் இருக்கும் போது வள்ளியம்மையார் அந்த மலையின் வரலாற்றைக் கேட்க, முருகப் பிரான் கூறுகின்றார் :-

பெண்ணே! 'இந்தச் செருத்தணி மலையின் சிறப்பைக் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக! யான் குரனுடனும், பின்னர் உமது குலத்தவராயவேடருடனும் யுத்தஞ் செய்து கோபத் தணிந்த பின் வந்து விரும்பி உறைகின்ற மலையாதலால் இதற்குச் செருத்தணிமலை என்ற பெயர் உண்டாகியது. எங்கும் உள்ள மலைகளில் எனக்கு மிகவும் இளியது இது. உமாதேவியாகிய எமது அன்னை எமது தந்தையாகிய சிவனை வழிபட்ட காஞ்சிக்கு அணிமையாக உள்ளது. என்னை வணங்குவதற்காக, இந்திரன் நீலோற்பலச் செடியை நட்ட சுனை உடையது மூன்று நேரப் பூசைக்கும் உதவக் கூடியதாகக் காலையில், மத்தியானத்தில், மாலையில் ஒவ்வொரு பூ அச்சுனையில் மலரும். இம்மலையைச் சேர்ந்து இச்சுனையில் நீராடி எம்மை வணங்குவோர் பிறவிப் பிணி நீங்குவர். என்று கூறக் கேட்ட அம்மை பெருமகிழ்வெய்தித் தனது நாயகனை வணங்கினார். இந்த மலையில் முருகன் சிவனது வடிவில் ஒன்மைப்பிரதிட்டை செய்து வணங்கிச் சிவனருள் பெற்றார். பெற்றுச் சிவபகல் வள்ளியுற் தானுமாக அவ்வரையில் இருந்தபின் ஒரு விமானத்தில் இவர்ந்து வள்ளியுடன் கைலை மலைக்குப் பக்கலில் உள்ள சுந்தலெற்படைந்து, விமானத்தினின்றும் இறங்கி வள்ளியுற் தானுமாக அம்மலையில் தெய்வானை அம்மை வீற்றிருக்கும் கோயிலினுட் சென்றார். அப்போது தெய்வானை அம்மையார் முருகனை எதிர் கொண்டு அன்போடு வணங்க, முருகன் அவரைத் தூக்கித் தன்மார்போடு கட்டித் தழுவி அம்மையின் தனிமைத் துயரை நீக்கியருளினார். அப்போது வள்ளியம்மையார் தெய்வானை அம்மையாரைப் பணியத், தெய்வானை அம்மையார் வள்ளியம்மையாரைத் தழுவி எனக்க ஒரு தோழிகிடைத்துள்ளார் என்று அன்பு பாராட்டினார். பின்னர் முருகன் தந்தேவியர் இருவரோடுஞ் சிங்கக் காலுடைய அணையில் சயனித்திருந்தார் இவர் அவ்வாறு கிடந்தமை, காஞ்சிபுரத்தில் வீரட்டானேசுவரரை வணங்கிக் கருகிறம் மாறிச் சென்றிறம் பெற்ற விஷ்ணு பாற்கடலில் தனது தேவிமாருடன் சயனித்திருந்தமை போலிருந்தது.

அப்போது தெய்வானை அம்மை முருகனிடம் வள்ளியம்மையாரின் வருகையை விசாரிக்க, அவர் அந்த விபரத்தை விபரிக்கத் தொடங்கினார்.

நீங்கள் இருவரும் முன்னாலில் விஷ்ணுவின் பிள்ளைகளாகி என்னை அடையத் தவஞ் செய்தீர்கள். அப்போது யான் வந்து நீங்கள் வானுலகிலும், பூமியிலும் பிறந்து என்னையடைக எனக்கூற, அதன் படி நீர் இந்திரன் மகளாய் வளர, உன்னைத் திருமணஞ் செய்தேன். இவள் தழலிற் புகுந்து முன்னைய உடம்பழிய, அருவ உடம்புடன், சிவமுனி ஒரு மாணில் அன்பு கொண்டு பார்க்க அது கருப்பமடையும் போது. அதன் வயிற்றிற் புகுந்து வள்ளிக் கிழங்கு அகழப்பட்ட குழியிற் பிறந்து இருக்க வேடர் தலைவன் இவளைக் கண்டு தூக்கி வளர்க்க வளர்ந்து வள்ளி எனும் பெயரைப் பெற்று என்மீது காதல் கொள்ள, யான் இவளைத் திருமணம் செய்து செருத்தணியிற் சிலபகல் இருந்து இன்று உன்னிடம் இவளொடும் வந்தேன். என்னத் தெய்வானை அம்மையார் நல்லது. எங்கள் இருவரையும் இணைத்தமைக்கு யாங்கள் என்ன கைமாறு செய்ய முடியும் என்றார். இதைக் கேட்ட வள்ளியம்மை யார் தெய்வானை அம்மையின் பாதங்களை வணங்கி அக்கா! என அழைத்து அன்பு காட்டினார்.

சிவபெருமானது பூன்று-சன்களைப் போல, முருகனும், தெய்வானையம்மை, வள்ளியம்மையும் விளங்கினர் தெய்வானை அம்மையும் வள்ளியம்மையும் இரு கிளைகளாக, முருகன் ஒரு தருவாகிப் பல்லுயிர்க்கு அருளைப் பூத்துப் பவதெறி காய்த்து அன்பர்களுக்கு முத்திக் கணியை அருளிக் கெரண்டிருக்கிறார்.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக் கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்கக் குக்குடம் வாழ்கச் செவ்வேள் ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் அணங்கும் வாழ்க மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்ககீர் அடியா ரெல்லாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

தசுக்காண்டம் முற்றுப் பெற்றது

ஆகா காண்டம் ஆறுக்கும் திருவிருத்தம் 10345.

கந்த புராணம் முற்றுப் பெற்றது.

கச்சியப்ப சிவாக்காரியார் திருவடி வாழ்க.

குருபரன் திருவடி வாழ்க.

கந்த புராணம் முற்றிற்று.

அரும்பதவுரை

1	காளிமம்	மூர்க்கம்
2	கமடம்	ஆமை
3	திகிரி	சக்கரம்
4	வேள்	மன்மதன்
5	ஈண்டுதல்	நெருங்குதல்
6	பல்லியம் இயம்ப	பல்வாத்தியங்கள் ஒலிக்க
7	இவர்ந்தார்	ஏறி அமர்ந்தார்
8	பன்முறையும்	பல்முறையும்
9	ஒற்றர்	தூதுவர்
10	கறங்கு	சுழலும்
11	அயிராணி	இந்திரன் மனைவி
12	தன்பக்கல்	தன்னருகில்
13	சிகரி	கோபுரம்
14	சிறுபோழ்தில்	சிறுநேரத்தில்
15	கலுழன்	கருடன்
16	தண்டு	பருத்ததடி
17	சிறுகழி	சிறிய நீரோடை
18	ஊறு	துன்பம்
19	அண்டகோழகை	ஒரு அண்டத்தின் உச்சி வாயில்
20	சூர் வடிவு	தேவவடிவு
21	புகர்	சுக்கிராச்சாரியார்

பக்கம்

பிழை

திருத்தம்

4	சனக்குமார	சனற்குமார
4	ஆட்டை	கடாலை
5	குரன்	குதன்
6	வயதென்றோ	வயதன்றோ
6	துணையாகவும்	துணையாக
6	கையிலே	கைலே
7	இது	அது
7	முதற்காரணமாக	உகந்தவனாக
7	தெரியாதா	தெரியாதா என்றார்
9	மெய்யடியவரிடில்	அல்ல
7	தக்கன	தக்கன்
10	புறப்போக	புறம்போக
11	விடையித்து	விடையிந்து
11	விடையிந்து	விடையிந்தார்
12	ஆறுமுகங்	ஆறுமுகமுங்
12	களாஞ்சி	களாஞ்சி
12	விளக்கக	விளக்காக
13	வளர்ந்தமையால்	வளர்ந்தமையால்
14	சால்ல	சொல்ல
16	துணைவடன்	துணைவருடன்
17	சுராயிரம் பூதர்	சுராயிர பூத வெள்ளம்
17	கொடுமையைக்	கொடுமையை நீக்கக்
17	மற்றுந்	மற்றுந்
18	முருகனுக்குக்	முருகனுக்குக்
18	மூலய்	மூலம்
18	தான்	நான்
19	ஆகர	ஆகர
19	கூறுகின்றான	கூறுகின்றான்
19	ஒற்றர்	ஒற்றர்
20	மண்ணி	மண்ணி ஆற்றுப்
20	சீர்காழி	சீகாழி
23	கொளச்சிகர்	கொளச்சிகர்
24	இந்தகையவர்	இத்தகையவர்
25	குச்சர்	குச்சர்
25	அவனை	அவனை
26	மார்க்கண்டர்	மார்க்கண்டேயர்
26	புதல்வனுக்கு	புதல்வருக்கு
29	கூறுகின்றேன்	கூறுகின்றேன்

பக்கம்

பிழை

திருத்தம்

29	வந்தும்	வந்து
31	ஞானி	ஞானியை வாகனமாகவுள்ள பைரவர்
32	மண்டபம்	மண்டபம்
33	வச்சிரவாகுவை	வச்சிரவாகு என்பவரை
35	நாரதர்	நாரதர்
36	புலம்புகு	பிலம்புகு
37	அழிக்கும்	அழிக்கும்
38	வில்வன்	வில்வலன்
39	அகத்தியரு	அகத்தியரும்
39	காரியை	காவரியை
39	பிள்ளையாரை	பிள்ளையார்
39	கூட்டுதற்கு	கூட்டுதற்கு
39	வரம்	வரம்
40	வைண்ணவர்	வைணவர்
40	ஒழித்து	ஒளித்து
41	பட்டுளத்தோம்	பட்டுழந்தோம்
41	கர்வத்தோடு	கர்வத்தோடு
41	என்றெண்	எண்ணி
43	அவ்வர	அவர்வர
43	பொய்த்துவிடும்	பொய்த்துவிடும்
43	மாகாளரைக்	மாகாளரைக்
45	இல்லை	அல்ல
45	கூறினான்	கூறினன்
53	வந்தான்	வந்துதான்
54	இத்துயர்	இத்துயர்
56	இப்படி முருகன் கூற	இப்படிமுருகன் அருளியதைக் கூற
60	உருவில் ஒரு உள்ள	உருவில் உள்ள ஒரு
61	நல்லவர்கள்	நல்லவர்களை
61	வருகிறன்	வருகிறேன்
62	சொல்லவில்லையே	சொல்லவில்லையே என
63	என்றன	என்றனர்
81	அவள்	அவன்
81	கீழ்க்	கீழ்க்
81	சென்றபோது	சென்றபோது
83	இறந்தான்	இறந்தான்
83	தருமகோபன்	தருமகோபன்
84	வன்	அவன்
85	மேண்டும்	வேண்டும்
87	நீயார்	நீயார்

பக்கம்

பிழை

திருத்தம்

88	அடியவன்	அடியவன்
88	மற்றென்று	மற்றொன்று
90	நீரடி	நீராடி
90	திருமபி	திரும்பி
92	இகழ்ந்தான்	இகழ்ந்தான்
93	தேவியர்களே	தேவர்களே
96	இலங்கையைக்	இலங்கையைக்
97	என்றிருக்க	என்றிருக்க
98	வாழ்த்திய	வாத்திய
98	அமர்தல் தென	அமர்தல் தக்கதென
98	மகளையும்	மகளையும்
99	நாங்களர்	நாங்கள் தர
99	இருக்க	இரக்க
99	கொணர்வித்தா	கொணர்வித்தான்
99	யான	யான்
101	காட்சிதரக்	காட்சிதர
104	விரூவில்லை	விரும்பவில்லை
105	இவாறு	இவ்வாறு
106	கேட்கிறாயோ	கேட்கிறயே
107	மானத்தப்	மானதப்
108	நீங்குவார்	நீக்குவார்
109	தலையிற்குட	தலையிற்குடி
110	குரர்	குரரர்
112	வில்லையெனக் கேட்டான் சிவனை நினைந்து யாகஞ் செய்ய	
113	அவரை	அவரைக்
114	தலைப்பட்ட	தலைப்பட
114	அணைத்தற்கு	அணைதற்கு
116	சென்றான	சென்றான்
117	அணைத்தாள்	அணைந்தாள்
118	காதைத்	காதையைத்
125	இழந்தான்	இகழ்ந்தான்
133	அவ்விரன்	அவ்விரர்
136	புயந்தன்	புயத்தன்
140	இருகுமிடம்	இருகையிடம்
143	ஆகா காண்டம்	ஆக காண்டம்

426

முதற் பதிப்பு: 1989.

பிரதிகள்: 1000.

பதிப்புரிமை:- ஆசிரியருக்கே உரியது.

அச்சப் பதிப்பு:

ஸ்ரீமகள் அச்சகம்,

அளவெட்டி.